

12. GENEL KURUL'DAN İŞÇİLERİN DEVRİMCİ DİSK'İNİ İSTİYORUZ

Devrimci İşçi Hareketi'nin Çağrısı

**DİSK ancak tarihsel kimliğiyle
yaşayabilir;**

**Bu kimlikte, en başta devrimcilik vardır,
bu kimlikte sınıf mücadelesi var,
bu kimlikte militan mücadele var.**

**DİSK bunlardan uzaklaştığı ölçüde küçülmüştür
ve DİSK bunlara sahip çıktığı ölçüde
gelişip büyüyecektir.**

İşçilerin DİSK'i, devrimci DİSK'tir.

Yani, adına yaraşır bir konfederasyondur.

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 110 / Tarih: 30 Mayıs 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**AKP
Susurlukçu,
Mafyacı katilleri
serbest bırakıyor,
kaçırtıyor;**

Türkiye'de hukuk yok mu ?

AKP

**Devrimcileri,
demokratları
sahte belgeler
düzenleyip
tutukluyor!**

**AKP, tecrit ve işkenceyle
öldürmeye devam ediyor...**

**F Tiplerinde
112. Ölüm:
Ali Şahin**

Polis Susurlukçu Çakıcı'yı Kaçırıyor Üyelerimizi Sahte Belgelerle Tutukluyor

Yalanlar, basmakalıp açıklamalar kimseyi inandırmıyor artık herkes Susurluk tetikçisi, mafyacı faşist katil Alaattin Çakıcı'nın kaçırılmasında polisin rolünü biliyor.

Suç üstü yakalanan polisin, kendini aklamak için yaptığı hiçbir açıklama gerçeği zerrece yansıtmıyor. İlerici kurum ve kişilerin telefonlarını hiçbir yasal izin olmadan dinleyen polis, yasal olarak dinlediğini açıkladığı Çakıcı'nın telefon konuşmalarını bilerek, beklemiş, kaçırılmasını organize etmiştir. Açık bir suçun doğrudan sorumlusudur. Bir Türkiye gerçeği olan, Polis-Susurlukçu-mafya ilişkileri göz önüne alındığında, başka türlü de mümkün değildi. Ülkemizde mafya, polisin işbirliği, koruması olmadan hiçbir iş yapamaz.

Mafyacıları, Susurlukçuları koruyan, fırat ettiren aynı polis, devrimci, demokrat, ilericilere karşı her türlü komplonun, provokasyonun, tutuklama kampanyalarının da baş aktörüdür.

1 Nisan 2004 tarihinden bu yana, terör havası yaratmak için, Avrupa Birliği'nin de desteğiyle, "uluslararası DHKP-C operasyonu" adını verdikleri operasyonlarda; çeşitli dernek ve yasal yayın organları, kültür merkezleri ile birlikte derneğimizin TAYAD da basıldı, kapatıldı. Onlarca üyemiz, polisin hazırladığı sahte belgelerle, provokasyonlarla tutuklandı.

Polis kimi tutuklayacağını, kimi koruyacağını biliyor!!!

Susurlukçu katil Çakıcı'yı kaçırıyor, devrimci-demokratları, hak ve özgürlükler mücadelesi verenleri, üyelerimizi komployla, sahte belge düzenleyerek tutukluyor.

1 Nisan'dan bu yana yaşanan bu-

tün tutuklamalar tamamen sahte belgelerle, provokasyonlarla yapılmıştır. Tek bir yasadışı eylem, tek bir suç unsuru gösteremeyen polis, kendisi sahte belge hazırlayıp, "işte yasadışı örgütte ilişkileri var" diyerek, basına yalan haberler yaptırarak 50'den fazla insanı tutuklatmıştır. Yanlış okumadınız, Çakıcı'yı kaçıran polis, İstanbul ve Türkiye'nin birçok kentinde yasal demokratik kurumları bastı, 50'den fazla insanı resmen sahte belgeler düzenleyerek tutuklattı.

Polis Çalışma Yöntemlerini İtiraf Ediyor: "Provokasyon Yaparık..."

Çakıcı'nın kaçırılması üzerine Gözcü gazetesi yazarı Saygı Öztürk, "bir üst düzey emniyet görevlisi" ile görüşüyor.

Türkiye'de hukuk yok mu? Polis sahte belge hazırlayıp, dernek kapatıyor, insan tutukluyor.

şüyor. (24 Mayıs 2004, Gözcü) Polisin Çakıcı'yı "kaçırmayabileceğini" söyleyen "emniyet görevlisi" bunun yöntemini de şöyle açıklıyor:

"Çakıcı'yı birisiyle kavga ettirir, gözaltına alır, kaçmasını engellerdik. Ama..."

Düşünün; bunu söyleyen polis, ne yapmaz?

Açıkça "provokasyon yaparık" diyor.

"Ama"sı; Çakıcı'nın üst düzeyde korunmasından dolayıdır. Bu ülkenin işçileri Bakanlık koltuğunda infazların, kontrgerilla planlarının şeflerinden Abdülkadir Aksu'nun, Adalet Bakanlığı koltuğunda da Susurlukçuların deşifre edilmesine karşı çıkan, Susurlukçula-

rın avukatı olduğunu her fırsatta ilan eden Cemil Çiçek gibi birinin oturmasından dolayıdır.

Bu sözler polisin çalışma yöntemi, kafa yapısını açıkça gösteriyor. Doğal bir şekilde, onyıllardır varolan bir alışkanlığın verdiği rahatlıkla konuşuyor polis şefi: **PROVOKASYON YAPARLIK** diyor.

Nitekim bu polis, binlerce kez ilericilere karşı bu provokasyonları yapmıştır. 1 Nisan'da da başta derneğimizin üyeleri olmak üzere, demokratik, yasal kurumlar bu komplolarla, provokasyonlarla karşı karşıya kalmıştır.

Çünkü, provokatör polis için, devrimciler, ilericiler, hak ve özgürlük mücadelesi verenler, derneğimize, üyelerimize karşı sınırlama yoktur. Hak ve özgürlükler mücadelesini engellemek, muhalifleri tasfiye etmek için her türlü yasadışı yöntemi kullanmalarının önu bizzat iktidar tarafından açılmıştır.

1 Nisan'daki polis terörü, bunun en açık ve son örneğidir.

1 Nisan'da; yasadışı baskın, sahte belge düzenleme, düzmece ifade hazırlama, provokasyon, yalan haber, gerekçesiz tutuklamalar, dernek kapatmalar; her türlü yöntem pervasız bir şekilde kullanıldı. Ve onlarca devrimci, demokrat insanın, birçok üyemizin hala hukuksuz bir şekilde tutukluğu sürüyor.

Polis provokasyonlarına son! Sahte belgelerle insan tutuklamaya son!

Polis provokasyonlarıyla, sahte belgelerle tutuklanan üyelerimiz derhal serbest bırakılsın!

25 Mayıs 2004
TAYAD'lı Aileler

Antalya

NATO'nun bekçi köpekleri saldırdı

Antalya halkı, öğrencisi, işçisi, memurları Türkiye halklarının anti-empyralist geleneğini sürdürdü.

NATO'nun savaş gemileri 22 Mayıs'ta Antalya Limanı'na yanaştığında onların "NATO defol!" yazan pankartlarıyla, "Defol" diyen sloganlarıyla karşılaştı.

NATO Daimi Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı 10 savaş gemisi, Antalya limanından halkımıza, Ortadoğu halklarına karşı gövde gösterisi yaparken, karada da onların bekçiliğini yapan polis vardı.

"Nato defol!" pankartıyla yürüyüşe geçen halka gaz bombaları saldırdı polis ve birçok vatanseveri gözaltına aldı.

Ama Antalyalı vatanseverler de geri çekilmedi.

Antalya Gençlik Derneği, Sosyal Demokrasi Gençliği, Demokratik Gençlik Hareketi, EMEP, ve Emek Gençliği üyeleri tarafından gerçekleştirilen eylem saldırımasının ardından vatanseverler, Kemer-Antalya yolunu trafiğe kapatarak eylemlerini sürdürdüler.

Ey Türk Polisi!
Emperyalist katillerin NATO'su için kendi halkını copluyorsun.
Elene geçen ise,
İnsanca bir yaşam sürmene bile yetmeyecek kadar bir maaş, yani yağsız bir kemik parçası. (Çünkü yağlı kemikler şeflerinize ve burjuva politikacılara düşer).
Yaptığınız vatana ihanet, halka düşmanlık!
Aç kılın, NATO'nun bekçi köpeklüğinden ekme yemeyin!

Bekçi köpekleri bir kez daha ve daha vahşice saldırdı. 18 kişi biber gazlarıyla, coplanarak, dövülerek gözaltına alınırken, 10 kişi de polis saldırısında yaralanarak hastanelere kaldırıldı. Gözaltına alınanlar arasında EMEP Antalya İl Başkanı Cemal Budak ve Gençlik Derneği Başkanı Şerife Doğan da vardı. Gözaltına alınanlardan Sosyal Demokrasi Gençliği'nden Zafer Aldemir tutuklandı.

Amerikancı iktidar ve onun polisi, NATO'ya karşı gösteriler tüm ülke çapında yayılırken halka gözdağı vermek için gerçekleştirdi bu saldırıyı.

Ama Antalya limanında yankılanan "NATO Defol! Bu memleket bizim!" sloganının daha da gürleşmesini engelleyemeycekler.

Ekme **Adalet**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

NATO'ya Karşı Notalar Şenliği

Program:

- Grup Yorum,
- Burhan Berken,
- Ferhat Tunç,
- Atalol
Behramoğlu,
- Cezmi Ersöz,
- Aynur Doğan,

- İsmail Hakkı Demircioğlu,
- Hasan Cihat Örtör,
- Gülsüm Cengiz,
- Sennur Sezer,
- Adnan Özyalçınar,
- Pir Sultan Abdal

Kültür Derneği Semah Ekibi,
- Karadeniz Halkoyunları,
- Güneydoğu Halkoyunları,
- Pandimim Gösterisi,

- Sinevizyon,
- Servet Kocakaya,
- Tefvik Taş (Dia Gösterisi),
- Emre Saltık,
- Ruhan Mavruk,
- Koma Çiya,
- Kemal Kahraman,
- Jülide Kural.

Ekme ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa Köşker
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnşey Mahallesi İnklap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 - 4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık	Venloerstr. 507-A No:102 Tel-faks: 0 222 351 97 25	50825 Köln 0049 221 280 87 75	Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-faks: 0 466 351 42 08
Adana	İnönü Cad. 7. Sokak Katlay İş Hanı arkası Özkan Apt. Tel-faks: 0 322 351 97 25		İzmir Milli-İ Kütüphanesi Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konsolüm Tel-faks: 0 232 482 29 54
Ankara	GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Katlay Tel-faks: 0 312 419 27 38		Kocaeli Hürriyet Caddesi Gökkuş Kenan Saray İşhanı Kat: 7 No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51
Antalya	Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18		Malatya Dabakane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Bursa	Başak Cad. GİR İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97		Mersin Balçık Mah. 4604 Sok. Tütcü Apt. Kat: 1/6 Samsun: Talimhane Cad. Bozdulay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 382 435 25 80
			Trabzon Kemeraya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pustular İşhanı Zemin Kat No:4 Tel-faks: 0462 321 14 80

**ÇAĞRI
DUYURU**

**31 Mayıs'ta
Harbiye Açık
Hava'da**

AKP'nin hukuku

Polis devleti hukukudur

- 3... *AKP'nin hukuku polis devleti hukukudur*
- 5... *Türkiye'de hukuk yok mu?*
- 6... *112. ölüm*
- 8... *Koltuğun diyeti: tüm Türkiye*
- 12... *Abdi İpekçi Parkı'nda TAYAD'lı ailelerin direnişi sürüyor*
- 17... *Tecritin olduğu yerde insani hiçbirşey yoktur*
- 18... *AKP'ye patrona ve sarı sendikacılara protesto*
- 19... *İşçilerin DİSK'ini istiyoruz*
- 22... *İşgalcilere, işkencecilere BM onaylı dokunulmazlık*
- 25... *Teröre karşı savaş terörü*
- 26... *Provokasyon faşizmin bir yönetme biçimidir*
- 29... *Ebu Garib'i görüp de F tiplerini görmeyenler*
- 32... *Radikal bu yazıyı neden sansürledi*
- 33... *Sömürge tipi faşizm*
- 36... *Dünyadan*
- 37... *NATO karşıtı örgütlenmeler yayılıyor*
- 40... *Allah allah allah... Uurun vatansever gençliğe*
- 43... *Parasıyla yasa İhale karşılığı demokrasi*
- 44... *Kucaklayıcılık, kapsayıcılık, nasıl olur, nasıl olmaz?*
- 46... *Yangınımla saldırıların önünde barikatım*
- 48... *Bir efsane gecesi...*
- 49... *F tipi hayat*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Hukuksuz bir ülkede yaşıyoruz. AKP'nin hukuku, faşizmin hukuksuzluğunu sürdürmekten ibarettir. AKP iktidarının ilk günlerinde, polisin meydanlarda aleni işkence yapması gibi gelişmeler karşısında, kimi komplo teorisyenleri “bazı odaklar AKP'nin AB'ye uyum ve demokratikleşme sürecini baltalamak istiyor; AKP bürokrasiyi denetimi altına alamadı...” yorumları yapıyorlardı. AKP iktidarında geçen 1,5 yıl, herkese AKP'nin başta polis olmak üzere bürokraside kadrolaşıkça, denetimi eline geçirdikçe, polis terörünün daha da pervasızlaştığını gösterdi. Gözlerinin önüne çekilen perdelere takılıp kalmayanlar için bunun böyle olacağını görmek zor değildi. AKP, hak, hukuk söylemleriyle iktidara geldiğinin ertesinde “AB'ye uyum” söylemini, faşistliğinin, Amerikancılığının perdesi yaptı. Kimileri, 1,5 yıldır bu perdenin arkasını göremez haldedirler. Oysa aynı AKP'nin, faşist yüzünü ortaya koyan açıklamalar ve uygulamaları da gizli saklı değildi. AKP hükümetinin Adalet Bakanı Cemil Çiçek, daha ilk günlerde Korkut Eken nezdinde Susurlukçuların yargılanmasını, deşifre edilmesini yanlış bulduğunu açıklamıştı. Bir Adalet Bakanı'nın daha bakanlık koltuğuna oturur oturmaz böyle sözler edebilmesi, halk nezdinde bu kadar teşhir olmuş bir kontrgerilla oluşumunu sahiplenmesi sık rastlanır bir durum değildir, cüret işidir. Bu işbirlikçiliğin cüretidir. AKP, ABD'den ve AB'den aldığı güçle, halk güçlerine karşı önceki hükümet dönemini geride bırakan bir baskının sürdürücüsü olmuştur.

Haluk Kırıcı gibi bir faşist katili yasaları çiğneyerek serbest bıraktırmaya, Alaaddin Çakıcı gibi bir mafyacıyı göz göre göre kaçtırmaya ancak emperyalizmin tam desteğini almış işbirlikçi faşist bir iktidar cüret edebilir. Herşey alenidir; katilleri bizzat AKP kaçırıyor... AKP'nin hukuku, haklarında dava açılmış işkencecileri, infazcılar bulamıyor, Çakıcılar karşısında “çaresiz” kalıyor, ama bu hukuk, haklar ve özgürlükler mücadelesi verenlere karşı her türlü baskının, terörün, provokasyonun, yasaklamanın, kısıtlamanın gerçekleştirilmesine izin veriyor. AKP'nin hukuku, AKP içindeki veya AKP destekçisi hortumcuların, dolandırıcılık sanıklarının yakasına yapışmıyor, ama aynı hukuk oligarşi içi siyasi ve ekonomik rekabette “rakipleri” olarak gördükleri tekelcilerin yakasına yapışıyor... Çünkü aslında AKP'nin hukuku yok. Yasalar değil, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarları neyi gerektiriyorsa, onu yapıyor.

AKP “Polis devleti”ni hergün biraz daha pekiştiriyor. Polisin “AB'ye uyum yasaları elimizi kolumuzu bağlıyor” demagogileri, polisin AKP iktidarında daha “güçlü, yetkili, özgür” hale getirildiğini gizlemek için söylenen yalanlardır. AKP'li bakanların 1,5 yıllık iktidarı boyunca meydanlarda estiren polis terörünü, işkenceleri, polis marifetiyle konulan yasakları eleştiren tek bir açıklaması duyuldu mu? Hayır, ya hiç yokmuş gibi davranmış ya da polisin saldırılarını onaylamışlardır. AKP, ABD'yle, AB'yle ilişkilere bakıyor, “iç yönetimi” adeta polise bırakmış durumdadır. Polis yönetiyor; polisin ise yasalarla, hukukla bir ilgisi yok. Bakın Çakıcı olayına, kaçırın belli, yardım eden belli, tek tutuklu yok. Polis böyle durumlarda ya “CMUK elimizi kolumuzu bağlıyor” diyor, ya “AB yasalarından dolayı kaçışamayız” diyor, ama sıra haklar ve özgürlükler mücadelesi verenlere gelince, hiç bir engel yok. Sahte belgelerle onlarca kişi tutuklanıyor.

Hukuk ne için var, kimin hizmetinde? “Hukuk devleti”, “bağımsız yargı”, “AB'ye uyum” sözlerine fazla değer verenlere bu soruyu sormalı önce. Oligarşinin hukuku, her dönem oligarşik sınıfların sömürü düzenini gü-

vence altına almanın hizmetinde olmuştur. Halkın mücadelesinin bastırılması söz konusu olduğunda mevcut hukuk buna göre yoruma tabi tutulmuş, yoruma tabi tutmanın zor olduğunda da rafa kaldırılmıştır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti bir “Hukuk devleti” değildir. “Hukuk devleti” demagogisi de, demokrasi demagogisi gibidir. Demokrasi demagogisi faşizmin kendisini, “hukuk devleti” söylemi de faşizmin hukukunu gizler...

Bunu “test” etmek çok kolaydır; Hukuk, kavramsal olarak “devletçe konulan yasaların tümünü” dile getirir. Peki bu devletin koyduğu yasalar içinde polisin sahte belge düzenlemesi var mı? İnfaz etmek, tutuklamak istediklerini ikide bir gazetelerde “canlı bomba” diye lanse etmesi var mı? Polisin gözaltına aldığı kişileri resmi kayda geçirmeyip bir otomobilin içinde, veya bir inşaata götürüp işkenceyle sorgulayıp sonra bir araziye atması var mı? Veya bu devletin yasalarında “**dernek kurma hakkı**”yla ilgili şöyle mi yazıyor: “*gerekli yasal koşulları ve evrakları tamamlayanlar dernek kurabilir; ancak polis o derneğin üyelerini, yöneticilerini, onların ailelerini tehdit ederek derneğin çalışmasını fiili olarak engeller.*” Elbette böyle yazmıyor, ama yürürlükteki “hukuk” budur... İşte bunun için bir “hukuk devleti”nden değil, halkın mücadelesini bastırmak, örgütlülüklerini yocketmek için her türlü hukuksuzluğun devlet katında mübah görüldüğü bir faşizmden söz ediyoruz.

Hukuk nedir? Egemen sınıfın yasallaştırılmış iradesidir. Burjuva demokrasisinin geçerli olduğu emperyalist ülkelerin “hukuk devleti” olduğu bir yere kadar söylenebilir; çünkü genel olarak kendi koyduğu yasalara uyan bir devlet işleyiş söz konusudur. Bu ülkelerdeki tekelleci burjuvazi güçlü ve “kendine güveni” olduğu için yasal olarak tanıdığı hakları fiili olarak da kullanır; ve yine gücüne güvenerek aynı pervasızlıkla hakları yasaklayan yasalar çıkarabilir. Bizim gibi ülkelerde ise, yönetim sürekli bir korku ve güvensizlik içindedir. Yürürlükteki sistem faşist olduğu için sürekli bunu gizleme kaygısıyla hareket eder, kağıt üstünde haklar, özgürlükler tanır. Ama bunların kullanılmasından çok korktuğu için de fi-

ilen bunları engeller. İşte bu noktada kendi yasalarının dışına çıkar, hukuksuz bir rejim haline gelir. Kendi koyduğu yasalara uymayan, o yasaların dışında hareket eden, “*devlet rutin dışına –yani hukuk dışına– çıkabilir*” diyen bir devletin “hukuk devleti” olduğu ileri sürülemez.

Geçen sayımızda da vurguladığımız gibi, AKP iktidarı “AB’ye uyum yasaları”nı çıkardıkça, hukuksuzlukta, baskı ve terörde daha pervasızlaşmaktadır. Terörünü “kitabına uydurduğu”nu düşünmektedir. AB’ye uyum kapsamında DGM’lerin kaldırılmasının ardından DGM’lerden hiç bir farkı olmayan bir düzenlemenin getirilmesi, bu “demokratikleşme oyunu”nun yüzünü daha geniş kesimler nezdinde açığa çıkarmıştır. “AB’ye uyum” çerçevesinde daha önceki tüm demokratikleşme adımlarının özü de, DGM’lerde yapılandan farklı değildi. Ama burjuva medya da, Avrupa Birliği de bunu görmezden gelmiştir. Çünkü bunlar da “Demokrasilik oyunu”nun başrol oyuncularındır.

Avrupa dünden hazırdır bu oyunu kabul etmeye.

Artık bakanlar, gazeteciler açıkça ifade ediyor, şu yasaları çıkarıp AB’nin gözünü boyayalım, sonra biz yine bildiğimizi okuruz diyorlar. “AB istediği için değil, halkımız için” demagogilerinden de vazgeçip “AB’ye karşı” köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı deme politikası izlendiği açıkça söyleniyor. Normalde bu AB’ye de bir hakarettir, AB’yi kandırılacak “enayi” yerine koyuyorlar. Ama AB bunu sorun yapmıyor; Avrupalılar da uyutuluyor görünmeyi çıkarlarına uygun buluyorlar... Avrupa Birliği sözcüleri, karşılarındaki bu aleni oyuna rağmen “*Türkiye çok iyi yolda, sessiz devrim gerçekleştiriyor; atılan adımları çok takdir ediyoruz*” demeçleri vererek halka karşı bu oyunu oynayanları cüretlendiriyor.

Herkes artık bu oyunu görüp, “*Tam AB’ye girerken bunlar olur mu?*” şaşkınlığından da vazgeçmeli. Evet, tam AB’ye girerken, keyfiliklerin, komploların, provokasyonların daha da çoğalacağını, polis devletin hukuksuzluğunun her alana yayılacağını görmek kimse için şaşırtıcı olmamalı. Böyle bir baskı kurmadan, nasıl bütün Anadolu’yu bir Amerikan üssüne çevirip, ülkemizi ABD-AB tekellerinin çiftliği yapabilirler? ABD’nin ve AB’nin AKP’yi destekleyerek gerçekleştirmek istediği budur. Bu ise, bağımlılığın, sömürünün ve faşist baskıların daha da artacağından başka bir anlama gelmez. Herkes hesabını “AB’ye uyum” aldatmacalarına göre değil, buna göre yapmalı.

Bütün Anadolu’yu bir Amerikan üssüne çevirip, ülkemizi ABD-AB tekellerinin çiftliği yapmak istiyorlar. ABD’nin ve AB’nin AKP’yi destekleyerek gerçekleştirmek istediği budur. Bu ise, bağımlılığın, sömürünün ve faşist baskıların daha da artacağından başka bir anlamı gelmez. Herkes hesabını buna göre yapmalı.

TÜRKİYE'DE HUKUK YOK MU!

**Polis Sahte Belge
Düzenleyip
Dernek Kapatıyor,
İnsan Tutukluyor**

Yine Sahte Belgeler, Yine Tutuklamalar

“NATO zirvesine yönelik silahlı-bombalı eylem yapacakları istihbaratı alınan, yasadışı DHKP-C örgütü üyesi şu kadar kişi yakalandı...”

Rutin haline dönüştü bu haberler. Ne “*yasadışı örgüt*” ile, ne de NATO zirvesine yönelik sözü edilen türden eylemle hiçbir ilgisi olmayan insanlar, bu yalan haberler eşliğinde tutuklanmaya devam ediliyor. 1 Nisan terörü sürüyor. Hukukçularının, aydınların, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin gözüne bakarak, bu ülkenin iktidarı resmen sahte belgeler operasyonu ile insanları tutuklamaya devam ediyor.

Geçtiğimiz hafta tutuklanan, Gülten Tekin, Tigin Öztürk, Yılmaz Küçük, TAYAD'lı Feridun Osmanağaoğlu ve Sezai Demirtaş'ın ardından, Okmeydanı'nda yerlerde sürüklenerek göz altına alınan, Gençlik Gelecektir Dergisi çalışanı Aygün Kumru ile Gençlik Derneği lise komisyonu üyeleri Sevda Kurban da çıkarıldıkları İstanbul DGM tarafından tutuklandılar.

DGM'ler kalkıyor, demokratikleşiyoruz ya! İsim makyajı yapılmadan hukuksuzluk yağdırmaya devam ediyor DGM.

1 Nisan terörünün, sahte belgelerle, bizzat polisin kendi eliyle kurup herkese örgüt konumları dağıttığı “Erdoğan Kaldi örgütü”nde adı geçtiği (ki o adları oraya yazan da polisten başkası değildir) gerekçeleriyle tutuklamalar bunlarla da sınırlı kalmadı.

18 Mayıs günü kaçırılarak gözaltına alınan ve 4 gün boyunca gözaltında işkence gören, İkitelli Temel Haklar sekreteri Kemal Delen de 22 Mayıs günü tutuklandı.

AKP iktidarının provokasyoncu, komplocu polisi, demokratik mücadele içinde yer alan, bildiği, tanıdığı ne kadar devrimci, demokrat insan varsa, mutlaka hakkında bir sahte belge düzenleyip, “arama kararları” çıkarttığı için, hukuksuzluğun ardı arkası da kesilmedi. 24 Mayıs günü avukatlarıyla birlikte gittiği İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltına alınan sendikacı Aynur Karaaslan, 26 Mayıs günü DGM'ye çıkarılarak tutuklandı.

Gerekçe malum: “1 Nisan tarihinde yapılan operasyonda bulunan diskette adın geçiyor.”

Daha bir hafta önce, “araması olduğu” gerekçesiyle İstanbul DGM'ye ifade vermek için gittiğinde, savcılık araması olmadığı için ifadesini almamıştı Karaaslan'ın.

Hukuksuzluk Daha Ne Kadar İzlenecek?

Bilgisayarın düğmesine bas, hazırla bir sahte “örgüt dökümanı” ve tutuklat. Belki karikatürize ettiğimiz düşünülecek, “bu kadar da basit mi” diyenler olacak. Ama komploculuk, sahte belgeler hazırlamaktaki pervasızlık tam da bu şekilde. Ve insanlar bu sahte belgelerle tutuklanıyor. Bursa'da bir savcı, aynı nedenlerle, “diskette adın geçiyor... hakkında belge var” vb. denilerek mahkemeye çıkarılan bir devrimci, demokrat insana aynen şöyle diyor: “bir şey izah etmene gerek yok. Bu belgeleri internet aracılığıyla CIA da gönderebilir, bir başkası da... böyle tutuklama mı olur”.

Oligarşinin hukuksuzluğuna alışmış bir savcıya bile “alışık olmayan” bir pervasızlık olarak görünüyor yaşananlar. Peki hukuktan, hak ve özgürlüklerden yana olanlara nasıl görünüyor yaşananlar? Onlar daha susmaya, AKP iktidarının büyük bir pervasızlıkla sürdürdüğü bu hukuksuzluğu izlemeye devam edecekler mi?

Türkiye'nin Ebu Garib'lerinde 112. Ölüm!

Ali Şahin, Edirne F Tipi Hapishanesi'ne Katledildi

1 Mayıs'ta F tiplerindeki 111. ölümün haberini almıştık. Aradan sadece 20 gün geçti. 112. ölüm haberini aldık. Edirne F Tipi Hapishanesi'nde DHKP-C Davası'ndan 26 yaşındaki Ali Şahin, 21 Mayıs'ta tecrit politikasının aramızdan aldığı 112. tutsak oldu.

F tiplerinin açılış tarihi olan 19 Aralık 2000'den bu yana 42 ay oldu. Ve 11 ölüm... Ölümsüz ay, "işkenceli ölüm" hücrelerinde adım adım ölüme doğru yürünmediği tek bir gün geçmiyor F tiplerinde.

F tiplerinde tecrit ve işkence öldürmeye devam ediyor! **İşkenceci, katliamcı AKP iktidarı**, F tiplerindeki tecrit zulmünü yeni tabutlar çıkarma pahasına sürdürüyor.

Ali Şahin'in ölümü, işkence karşısındaki riyakarların yüzüne inen bir tokattır;

Ali Şahin'in Edirne F Tipi'nde hayatını kaybettiği günlerde, tüm burjuva medya işkenceleri yazıp çiziyordu. Ama ülkemiz F tiplerindeki işkenceleri değil, sadece Irak'ın Ebu Garip Hapishanesi'ndeki işkenceleri yazıyorlardı. Cephe tarafından Ali Şahin'in hayatını kaybetmesi üzerine yayılan 23 Mayıs 2004 tarihli 333 No'lu açıklama

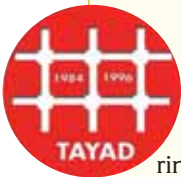
mada bu riyakarlığa şu sözlerle dikkat çekildi:

"Türkiye'deki siyasi iktidarın, burjuva medyanın ortaya koyduğu tablo çok çarpıcıdır. AKP Hükümeti sözcüleri, bakanları, milletvekilleri, günlerdir işkenceler, katliamlar üzerine 'kınama' açıklamaları yapıyorlar. Burjuva medyada Ebu Garib'teki zulmü ve vahşeti anlatan yazılardan, resimlerden geçilmiyor. Ama gözlerinin önündeki F tipi hapishanelere dair, AKP'lilerden tek kelimelik bir açıklama, burjuva medyada tek kelimelik bir yazı yok.

F tipleri yok sanki bu ülkede. F tiplerinde 112 kişi ölmedi sanki. F tiplerinden tabutlar çıkmaya devam etmiyor sanki...

AKP iktidarı riyakar, burjuva medya riyakar. Yalnız onlar mı? Hayır! Ebu Garip Hapishanesi'ndeki işkencelerden söz ederken, dört yılda 112 can alan F tiplerinden söz etmeyenler de, isimleri, sıfatları, konumları ne olursa olsun, riyakarlığın batağındadır."

Açıklamada süren direnişin bir yanıyla da bu riyakarlığa karşı olduğu belirtilerek, *"bu riyakarlık düzeninin parçalanmadığı yerde, gerçekle yalan, hep yer değiştirecek, ak- kara, kara- ak diye gösterilecektir."* denildi.

TAYAD'lı Aileler; Tecrit Ölümdür, sessiz kalmayalım!

Dört yıldır hücrelerin ölüm olduğunu, tecritin başta yaşam hakkı olmak üzere, insana dair tüm hakları gaspetmekte bir araç olduğunu haykırıyoruz. Sadece haykırmakla da kalmayıp, herkesin F tipi hapishanelerde yaşanan zulmü ve ölümleri duyması için çaba harcıyoruz. Gün oluyor hapishanelerdeki evlatlarımızın, yakınlarımızın sesi-soluğu olmak için Ankara

yollarına dökülüyoruz; gün oluyor sokaklarda, meydanlarda coplanıyoruz. Her yerde: 'Tecrit Can Almaya Devam Ediyor' diyoruz.

Tecritin kaldırılması, ölümlerin durması için verdiğimiz mücadele baskı ve tutuklamalarla engellenmeye çalışılırken biz hemen her gün hapishanelerden çıkan yeni tabutları taşıyoruz.

... Bu gün Ali ŞAHİN'in cenaze töreninde birkez daha duyurduk tüm dünyaya: 'Tecrit kalkana, ölümler durana dek, susmayacağız!'

Ali ŞAHİN, gencecik bir insandı. 19 Aralık 2000'de hapishanelerde yaşanan katliamı protesto ettiği için tutuklanıp F tipi hücrelere kapatılmıştı. **Yarın...** başka Aliler'in cenazesini omuzlarımızda taşımamak için, bugün Ali ŞAHİN'in ölümüne sessiz kalmamalıyız.

22 Mayıs 2004

Katleden Tecrittir; katleden tecriti sürdüren AKP'dir.

Ali Şahin, 2001'den bu yana tutsaktı.

1 Mayıs 2002'de ölüm orucuna başlayan 8. **Ölüm Orucu Ekibi** içinde yer aldı. Direnişin bir aşamasında zayıflık göstererek ölüm orucunu bıraktı. Hastanede ve hapishanede tecrit altında tutulmaya devam edildi.

Bu arada Edirne F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. Ciddi rahatsızlıklar başgösterdi vücudunda. Hastalığına lösemi (kan kanseri) teşhisi konuldu. Ailesi 399. Maddeden tahliye edilmesi için başvurdu; ama ne kadar çok tutsak ölürse, bürokratlarını o kadar "başarılı" bulan, Wernicke Korsakoff hastalarını bile tutuklayan Adalet Bakanlığı bu talebi kabul etmeyerek Ali Şahin'in tedavisini engelledi.

Tedavisinin yapılmaması, hastalığının ağırlığına rağmen tahliye de edilmemesi nedeniyle 21 Mayıs'ta Edirne'de tecritin aldığı 112. can olarak hayatını kaybetti.

TECRİT altında, hiç bir tutsağın can güvenliği yoktur. **TERSİNE**, tecrit, zaten tüm tutsakları gün gün işkence hücrelerinde tutarak çürütmek, öldürmek üzerine kurulmuş bir politikadır. Cephe açıklamasında özellikle bu noktaya dikkat çekilerek şunlar belirtiliyordu:

"Ali Şahin, ölüm orucunda değildi. Bedenini tutuşturarak da ölmedi. Onun ölümü, F tiplerindeki tecrit işkencesinin, F tiplerini yöneten insanın değer vermeyen zihniyetin göstergesidir.

F tiplerindeki tecrit işkencesi durdurulmadığına, F tipleri öldürmeye devam edecektir.

Bugüne kadar F tiplerinde ölümün bir çok çeşidine tanık oldunuz.

Kimi tutsaklar, F tiplerinin işkenceli ölüm hücrelerine dayanamayarak intihar etti.

Kimi tutsaklar, düşünce değişikliğinin, kişiliksizleşmenin dayatıldığı bu zulme karşı direnerek ölüm oruçlarında gün gün eriyerek öldü.

Kimi tutsaklar, direnişlerini isyana çevirip bedenlerini tutuşturarak öldüler.

Kimileri de Ali Şahin gibi, tecrit kuşatması altında, tedavileri yapılmayarak, yasal hakları gasbedilerek öldürüldü...

F tipleri katliamının bilançosu ağırlaşıyor..."

Katliamın ortağı olmayın!

Soruldu: Ali Şahin'in ölümünün ardından yapılan açıklamalarda: *Günlerdir Ebu Garib'teki işkenceleri yazıp çizenler, F tiplerini sansüre devam edecek misiniz?*

Yoksul Gecekondular, Bir Direniş Şehidini Daha Uğurladı

Ali Şahin'in cenazesi Edirne'den Ümraniye'ye getirildi ve 22 Mayıs'ta ilk önce Ümraniye Birlik Mahallesi Cemevi'nde bir cenaze töreni düzenlendi. Ailesinin, TAYAD'lıların, mahalledeki arkadaşlarının katıldığı Cemevi'ndeki törenin ardından cenaze arabasıyla ve otobüslerle yola çıkılarak Çınçın Mezarlığı'na gidildi.

F tiplerinde hayatını kaybedenler için açılan taze mezarlardan birinin başındaydılar işte. Burada yapılan konuşmalarda F tiplerindeki zulüm bir kez daha anlatıldı. Zılgıtlar ve sloganlar birbirine karıştı. "Ali Şahin Ölümsüzdür" yazılı pankartın önünde arkadaşları Ali Şahin'in hayatını anlattılar.

Ali'nin mezarına karanfiller bırakılarak tüm direniş şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından oğlu Volkan Ağırman'ı tecrite kurban veren Niyazi Ağırman kısa bir konuşma yaparak Ali Şahin'i anlattı, halen sürmekte olan ölüm orucu direnişine ve tecrite değindi. "Ali Şahin Ölümsüzdür!", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla anma bitirildi. Anmanın ardından Cemevine dönülerek ailenin verdiği yemeğe katılındı.

Çağrılar yapıldı: *Gazetecilik ahlakı, insanlık onuru olan tüm gazetecilere, yazarlara sesleniyoruz; son verin bu sansüre! AKP İktidarının yalaka kalığını bırakın, AKP'nin F tipi hapishanelerde sürdürdüğü tecrit işkencesinin ve katliamın ortığı olmaya son verin!*

Ve katliamın ortakları uyarıldı: Bu bilançonun sorumluluğu ağırdır. AKP bu katliamın ağırlığı altında kalacaktır. Yalnız AKP değil, şu veya bu biçimde sansürün ortağı olanlar da bu ağır sorumluluğun hesabını halka şu veya bu biçimde verecekler...

Sayı 110

7

30 Mayıs
2004

KOLTUĞUN DİYETİ: TÜM TÜRKİYE

-Din Pezevenkleri Anadolu'yu Amerika'ya Kiralıyor-

Büyük bir riyakarlık ve takiyye düzeni yarattı AKP iktidarı. Takiyye, oligarşi içi güçlere karşı değil, esas halka karşı uygulanıyor. AKP, hangi konuda ne yapıyorsa, halka tam tersi bir imaj vermek için takiyye yapıyor. Bir yandan Amerika ve İsrail'i eleştiriyormuş gibi yapıyor, öte yandan her ikisiyle de ilişkileri geliştiriyor. 24 Mayıs tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nde yayınlanan ABD ile yeni anlaşma belgeleri, AKP iktidarının Amerikancılığın zirvesine yolculuğunda yeni bir aşamayı ortaya koydu. Anlaşma metni, her zaman olduğu gibi halktan gizlendi. Ortaya çıkmasa, gizlenmeye de devam edecekti. Cumhuriyet'in yayınlarının ardından Dışişleri Bakanlığı, ABD'nin isteklerini doğrulamak zorunda kaldı. ABD tarafından AKP iktidarının önüne konulan anlaşma metnine göre, ne mecazi ne de propagandif; Türkiye tam anlamıyla, Amerika'nın bir askeri üssü haline getiriliyor. Ondan sonra da "egemenlik kayıtsız şartsız milletindir"! Hani nerede? Din tüccarlarının şarlatanlığı dizginlerinden boşaldı.

Anadolu, Bölge Halklarına Karşı Saldırı Üssü Haline Getiriliyor

ABD'nin AKP iktidarının önüne koyduğu ve halen iktidarın cevabının beklendiği anlaşma taslağı, 18 Mart 2004 tarihini taşıyor. Yani iki aydır gizlenen bir anlaşma taslağı. Amerika, imparatorluk projesine uygun olarak, Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'daki askeri güçlerini yeniden şekillendirmek istiyor. Ve bunun için Türkiye'yi bölgesel merkezi üs haline getirmek istiyor. AKP'nin, İlmli İslamın rolü giderek böyle biçimleniyor.

Taslakta ABD'nin istekleri NATO ve Türkiye ile ABD arasında imzalanan anlaşmalara dayandırılıyor. Böylece TBMM'den izin alma kulfeti de ortadan kaldırılıyor. AKP iktidarının "tamam" demesi ile, Türkiye'nin dört bir yanında

Amerikan üslerinin kurulması öngörülüyor.

ABD'nin ülkemizi askeri üs olarak kullanma amacını taşıyan, bunun için süresiz ve sınırsız izin öngören istekleri şunlar:

• Türkiye ile ABD'nin Avrupa Kuvvetler Komutanlığı arasında, Türkiye'de yapılacak eğitim tatbikatlarına ilişkin mutabakat metni imzalayalım.

• Bu metin, Türkiye'nin ABD'ye barış zamanı tatbikatları süresince her türlü desteği sağlama-sını öngörsün.

• Desteğin içeriği, NATO ve Türkiye ile ABD arasında imzalanan anlaşmalara dayalı olarak biçimlensin. Bunun dışında bir istem olursa iki ülke temsilcileri birlikte karar versin.

• ABD, **İncirlik** ve **Konya** Hava Üsleri'nde 48 savaş uçağı bulundursun. Bu uçakların gereksinimleri de "silahlı tatbikat konuşlandırması" koşulları çerçevesinde Türkiye'ye getirilsin.

2 aydır görüşmeler yapılıyor. AB' nin taslak biçiminde metne döktüğü bu istemlerde dikkati çeken kimi unsurlar şunlar:

• ABD, istemlerini eğitim tatbikatı adı altında listeliyor. Ancak eğitim tatbikatı çok geniş kapsamlı bir tanım. Bunun çerçevesini çizmiyor. Tatbikatın hedeflerini ve süresini açıklamıyor.

• ABD uçakları gelince bu uçakların bakımı, kullanımı ve benzer gerekleri için de asker gelecek. ABD bu konuda da çerçeve çizmiyor.

• İki ülke arasındaki anlaşmalara ve NATO anlaşmalarına gönderme yapılıyor. Türkiye bunu kabul ederse, ABD istemleri için TBMM'den izin almak gerekmeyecek.

• İkili görüşmeler sırasında metin dışına da çıktı ve taslağa eklenecek istemlerden de söz edildi. Bunlar arasında **Trabzon** ve **Samsun**'da deniz üssü istemi de var. (Cumhuriyet, 24 Mayıs)

İhanetin belgeleridir bunlar; AKP, Ortado-

Ülkemize biçilen bu rolü, onyıllardır değişmeyen ve AKP iktidarı ile daha da ağırlaştırılan bu "kaderi" sadece biz bozabiliriz. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimle kıracağız bu sömürgecilik zincirlerini

ğu'dan Kafkaslara bölge halklarının dökülen her damla kanında suç ortağıdır.

"Değişim-Dönüşüm" Dedikleri ABD Hegemonyası

Anlaşma metnindeki istekler, bugüne kadar Amerika'ya verilen tavizlerin, üslerin çok daha üzerindedir. AKP'nin iki ay gizledikten sonra, artık gizlenemeyecek duruma geldiği anlaşma metnini adeta "İncirlik'i eski statüde kullanmak istiyorlar" gibi göstermesi aldatmadır. Böyle olsa dahi suçtur, ancak gerçek bu değildir. Tüm Türkiye'nin İncirlikleştirilmesi söz konusudur.

AKP'nin dilinden düşürmediği ve halkın düzen değişikliği özlemini sömürdüğü, "değişim-dönüşüm-den" ne anladığı bugün daha nettir. "Değişim-dönüşüm" dedikleri, ABD hegemonyası ve bu hegemonyanın önünde el pençe divan durmaktan başka bir şey değildir. AKP iktidarı geleceğini, Tayyip Erdoğan'ın "dünya gerçekleri" diye formüle ettiği Amerikan imparatorluğuna bağlamıştır. Dayandığı tek güç emperyalistler. Bu ülkeyle, bu ülke halkıyla zerre kadar ilgisi yoktur, "halkçılıkları", "yoksulluk" söylemleri, müslümanlıkları sadece halkı aldatmak içindir.

Önüne konulan bu anlaşma metni de "değişim-dönüşümün" bir parçasıdır. Sonuç ne mi olacaktır? Kamuoyuna yönelik, "itiraz etme, yok imzalamadık" açıklamaları yapılacak, kapalı kapılar ardında ABD'nin bütün istekleri yerine getirilecektir. TBMM'nin eskaza aldığı 1 Mart tezkere kararı ardından yediği fırçayı unutmayan iktidarı (ve generaller) aynı "hatayı" bir daha yapmayacak, iyi bir uşak olduğunu kanıtlayacaktır.

AKP'nin iktidar koltuğunda oturabilmesinin diyeti bunu gerektirmektedir. AKP iktidarı, ABD ve Avrupa desteği olmadan bir gün bile ayakta kalamayacağını çok iyi bilmektedir.

Tüm Türkiye üs haline getirilmiş, bölge ülkelerine saldırı üssü olarak kullanılacakmış, müslüman halklar katledilecekmiş, AKP iktidarının umurunda değildir. O sadece iktidar koltuğunda oturmaya bakıyor. Halkın tepkisini ise yalanla yatıştırma politikası izliyor. "Yolsuzluklara karşı operasyon... yoksullara yardım... Türban ve İHL'ler..." gibi, gerçeğin üzerini örtmeye yönelik adımlarla halkı aldatmaya çalışıyor. Halk bunlara bakacak ve AKP iktidarının Amerikançılığını, ülkemizin geleceğini nasıl ipotek altına aldığını, siyasi-askeri-ekonomik her konuda nasıl daha da bağımlılaştırıldığını böylece gözden uzak tutmak istiyor.

Daha düne kadar, "Müminler askerimiz.. Camiler kışlamız.. Kubbeler miğferimiz.. Minareler süngümüz.." diyen bu şarlatanlar değil miydi? Şimdi kim kimin mümini? AKP kime karşı sallıyor süngüsünü? Amerika'nın mümini olmuşlar, Türkiye halkını ve bölgedeki müslüman halkları süngülüyorlar. Çünkü on-

Bu İhanet Tarihi Oligarşinindir

ABD isteklerinin dayandırıldığı, ABD ve NATO ile yapılan ihanet anlaşmaları şunlar:

- 1951'de imzalanan NATO anlaşması.
- 1954 tarihli ABD'ye ayrıcalıklar anlaşması.
- 29 Mart 1980 tarihli, Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA). Bu anlaşmanın ekleri ve sonradan yapılan değişiklikleri.
- 16 Mart 1987'de kabul edilen Konya'nın kullanımına ilişkin SEİA'ya ek.
- 12 Ağustos 1996 tarihli uygulama anlaşması.
- 1996 tarihli Konya'nın kullanımı protokolü.

Bu ihanet ve sömürgecilik tarihini Türkiye iktidarları yazdı. Borçlandırıp, her türlü anlaşmayı dayatan emperyalistler, onyıllardır bu tür ikili anlaşmalarla, NATO anlaşmaları ile ülkemizi askeri olarak kullanıyor.

ABD için dökecek kanımız yok!

Emperyalistler "NATO'nun ucuz askeri" Türkiye'den **Afganistan** için yeni asker istiyorlar. Kararın NATO zirvesinde netleşmesi bekleniyor. Buna göre, Türkiye Afganistan'ın tümünden sorumlu olacak, doğrudan direnişçilerle savaşa girecek, NATO adına, emperyalistler adına işgale komuta edecek. İstek ABD'nin yanı sıra, geçtiğimiz günlerde, (niye gelip gittiği gizlenen) Blair tarafından iletildi.

Şimdiden, istek paketinde yer alan üç helikopter gönderildi. Diğer isteklerini yerine getirilmesi de artık zamanlama meselesi. Ama yerine getirileceğine kimsenin kuşkusunu olmasın.

Emperyalistler için dökülecek kanımız yok! Afganistan'daki askerler derhal çekilmeli, yeni asker gönderilmemelidir.

Tayyip, Efendilerinin Huzurunda

ABD, Tayyip Erdoğan'ı G-8 zirvesine davet etti. "Ne işi var orada, G-8 en zengin 8 kapitalist devletin, dünyanın efendilerinin toplantısı değil mi?" diye düşünebilirsiniz.

G-8'in gündemi Büyük Ortadoğu Projesi olacak. ABD, diğer emperyalistlerle BOP üzerinde pazarlıklar yapacak. Tayyip'in davetinin sırrı da burada. Tayyip, efendilerinin huzurunda, onlara BOP çerçevesinde nasıl hizmet vereceğini anlatacak.

Bush'un davetinde, "demokratik ortak" statüsünden söz ediliyor. Ortadoğu ülkelerine model "ılımlı islam" şimdilerde böyle formüle ediliyor demek ki. ABD'ye hizmete devam; koltuk tatlıdır.

lar “değişim-dönüşüm”e ayak uydurup, ABD imparatorluğunun tebaası olmayı kabul ettiler. Bir yandan Osmanlı olma hayalleri de en üst boyutta. O da, ABD’nin mümini Tayyip’in zevcesi Emine hanımın, “Hanım Sultanlığı”ndan ibaret.

İslamcılığın Tarihi Rolü; Her Koşulda Emperyalizmin Hizmetindeler

Dini bile Amerikan tekellerinin çıkarları için pazarladıklarını söylemiştik. ılımlı islam adıyla formüle edilen bu pazarlama, AKP’nin ahlakını, müslümanlığını, her şeyini göstermeye yetiyordu. Artık satamayacakları hiçbir şey kalmamıştır. Her şey pazardadır. ABD ne isterse, “ya Allah bismillah” deyip, satıyorlar.

Dertleri sadece koltuk, iktidar. Din tüccarı şarlatanlar iktidar koltuğunda otursun, Fetullahçı, tarikatçı sermaye köşeyi dönsün de, gerisi tufan. Tabana, “türban” ve “İHL” selamı, iç-dış politikada büyük bir ihanet ve müslüman bölge halklarının katledilmesine ortaklık.

İslamcılık tarihi rolünü oynuyor. Dün, “**Komünizme karşı**” kullanıldılar. Bugün Amerika’ya direnen müslümanlara karşı kullanılıyorlar.

Her koşulda emperyalizmin hizmetindeler.

Türkiye de aynı hizmeti onyıllardır veriyor emperyalistlere. Sovyetler’e karşı tampon olan, “komünizm tehlikesi” adıyla her türlü kontra faaliyetinin üssü haline getirilen, emperyalizmin ileri karakolu olan Türkiye, şimdi de Kafkaslar’dan Balkanlar’a, Ortadoğu’ya kadar tüm bir coğrafyada emperyalist üs.

Bu çarkı, ülkemize biçilen bu rolü, onyıllardır değişmeyen ve AKP iktidarı ile daha da ağırlaştırılan bu “kaderi” sadece biz bozabiliriz.

Devrimimiz, işte bu nedenle anti-oligarşik olduğu kadar, anti-emperyalist nitelik taşımaktadır.

Tayyip’in M Katil Şaron

Katliamcı İsrail ve işgalci Amerika ile bütün askeri, siyasi, ekonomik ilişkiler kesilsin! Bu ilişkileri kesmeyen bir iktidar, zulmün, işgallerin, işkencelerin, yıkımların ortağıdır.

Filistin kan ağlıyor, evler yerlebir edilmiş, analar ölü bebeklerini İsrail bombalarının yarattığı enkazların altından topluyor, kahraman bir halk yanyana dizmiş ölülerini, zulmün en pervasızına karşı direnmekte ne kadar kararlı olduklarını cesetleriyle anlatıyor.

Tecavüz edilmiş kadınlar, istiflenmiş ve aşağılanmış cırılcıplak erkekler, cinsel aşağılamalar, elektrik manyetoları... Ve bir düğün evinde çocuk 45 ölü...

Filistin ve Irak’taki bu görüntülerin ardından, AKP iktidarı birden şahlandı!!! Şahlanmak zorundaydı, çünkü taban bastırıyor, halk burundan soluyor, bu katliamcılarla dostluğu sorguluyordu. Halkın öfkelerini dindirmek gerekiyordu. Tayyip konuştuğu medya şişirdi. Duyan AKP’nin Irak işgaline, İsrail zulmüne ne kadar da karşı olduğunu, elindeki bütün gücü kullanarak bu zulmü durduracağını düşündü.

Üstelik Tayyip Erdoğan, kendi yapacaklarıyla da yetinmiyor, tüm dünyaya çağrı yapıyordu: **İsrail devlet terörü yapıyor, kınama yetmez, durdurulmalı.**

Öyle ya, böyle bir zulüm “kınamakla” geçirilebilir miydi?

AKP’liler işte bu tiyatronun ardından “kınamayı” bile beceremediler. Böylece işkence ve katliamı kınama kararını reddeden bir meclis olarak geçtiler tarihe. (Bu arada, 1 Mart tezkeresinde “meclisimi seviyorum” kokartları takan şu “barışçı” aydınlarımız neredeler acaba? Direnenlere küfretmekle meşgul olmasınlar! Bu meclise bu “aydın”!)

İsrail yıkımlarının ve Irak’taki işkencelerin TBMM kararı ile resmi olarak kınanması, bizzat AKP’nin önerisi ile meclise getirilmişti. İslamcılar, “bizim iktidar” diye her türlü katliamcılığına, F tiplerindeki zulmüne, işgal ortaklığına göz yumdukları AKP’nin, hiç değilse şimdi, kendilerini rahatlatacak bir karar alacağını umdu. Hatta hızını alamayanlar, Tayyip’in tabanı selamlamak için oynadığı tiyatroya inanmak isteyenler, “İsrail ile ilişkiler yeniden gözden geçirilmeli” bile dediler.

Oylama günü geldi.

Karar tasarısı, AKP’lilerin oylarıyla reddedildi. Katliamcılık, bebek cesetleri, tecavüzler kınanmadı, “reel politikanın” gereği olarak görüldü, sessiz onay verildi. Abdullah Gül ise, TBMM’de yaptığı konuşmada, “*ABD’nin üzüntü ve özür beyanları faydalı olmuştur. İşkence yapan askerlerin cezalandırılacağı taahhüdü verilmiştir. Bunun sonuçlanması beklenmelidir.*” diyerek, reel politikanın nasıl bir Amerikancılığın kod adı olduğunu herkese gösterdi.

AKP, “değişim-dönüşümün” gereği olarak, müslüman halkların katletmesini, tecavüzleri,

AKP nasıl kınasın bunları; işkenceci ABD’nin desteği olmadan koltukta oturamaz

lüridleri “Duygusal Davranmadılar”; 'u ve Tecavüzcü Bush'u Üzmediler

yıkımları, “reel politika”ya uygun buldu, en azından sessiz kaldı.

Amerikancılık, ideolojide, ahlakta, kültürde, inançta ne varsa yok eder. Hani islamcılar İsrail'i lanetliyor-du? Hani zulme karşıydılar? Hani Filistin halkının dostuydular? (Bu arada parlamentolar arası dostluk gruplarında, Filistin dostluk grubundankinden daha çok AKP'li, ABD ve İsraili dostluk grubunda bulunmakta)

Peki ne olmuştu da, “sevgili meclis”in “müslüman demokratları”, ne müslümanlıklarının gereğini yapamamışlar, ne de demokratlıklarını gösterememişlerdi?

TBMM'deki toplantı öncesinde, her zaman olduğu gibi, Tayyip Erdoğan grup toplantısında konuştu. Nasıl davranmaları gerektiğini şu sözlerle özetledi:

“Duygularınızla gerçekleri karıştırmayın... Olaylara dünya gerçeklerinden yola çıkarak yaklaşmalıyız. Biz hükümet olarak bunu yapıyoruz. Siz de öyle yaklaşın.”

İşte her şey bu sözlerde var. Tayyip'in müridleri ‘duygusal olmadılar’; katil Şaron ve tecavüzcü Bush'u üzecek bir karar almadılar. Konuşan Tayyip değil, bir Amerikan bürokratıdır. ABD kulağını çekti, AKP kendi önerisini reddetti. Amerikancılığı benimsemişsen, öyle göstermelik şovlar, taban selamlamalar, “devlet terörü” şovları yapamazsın. İşbirlikçiysen, adam gibi yapacaksın bu işi. AKP'ye işte bu gerçekler hatırlatıldı. AKP de buna uydu. İslamcı şarlatanlık bu işte! (Aynı zihniyetteki riyakar islamcılardan oluşan Arap Birliği de, Tunus'taki toplantıda benzeri bir şarlatanlığı sahneliyordu.)

Üstelik bu utanç da yeterli olmadı AKP'ye. Aynı gün, İsrail Enerji ve Mali Altyapı Bakanı Josep Paritzky Türkiye'deydi. Yine bir anlaşma yapıldı. Zorlu Holding'in İsrail ile yaptığı 800 milyon dolarlık Dorad Energy Anlaşması'nın imza töreninde Enerji Bakanı Hilmi Güler de hazır bulundu ve çıkışta şöyle dedi:

“Anlaşma, İsrail ve Türkiye arasındaki ilişkileri daha da geliştirecek... Aynı zamanda bölgede istikrar ve barış açısından umut verici bir olay olacak... Filistindeki olayların bununla ilgisi yok. Anlaşma için bu ön şart değil ki. Kaldı ki, Filistinlilerin de suya ihtiyacı var...” (25 Mayıs)

Bu kadar demagojiyi, yalanı, katliamcılarla dostluğun mide bulandırıcı şekilde gerekçelendirilmesini her yerde bulamazsınız. AKP'nin farkı da bu zaten; her

türlü yalanı anında, ayak üstü söyleme yeteneğine sahiptirler. Takiyye iliklerine işlemiş nede olsa!

İsrail'li bakan ile Tayyip Erdoğan'ın görüşmesi ise bir başka tiyatroya, halkı aldatmanın bir başka mizansenine dönüştürüldü.

TBMM'ye utanç kararı aldırıldığı yetmiyormuş gibi, bir de İsraili bir katili kabul etmesi, anlaşmalar yapılması sorgulanması gerekirken, islamcı basın ve burjuva basın, görüşmenin “**kapalı kapılar arkasından**” “fırçalamalar” aktarmayı becerdiler.

Görüşme çıkışında, İsraili bakan şöyle diyordu: “Teröre karşı mücadelede anlaştık”!

“Terör” ne? Bütün Filistin halkının direnişi! Direnişi ezmek için anlaşmışlar, ama bakın islamcı medya başta olmak üzere, burjuva basın ne hale getiriyor bu rezaleti.

AKP'liler dışında kimsenin olmadığı kapalı kapılar ardındaki görüşmeden aktarıyor yağcı basın: *“Erdoğan kızdı... Başbakan dan İsraille fırça... Tayyip Erdoğan'dan müthiş uyarı...”*

Herkes aptal, bir tek riyakar islamcılar ve onların yağcıları akıllı.

Ne müslümanlıkla ne de demokrathlıkla ilgisi vardır bu iktidarın.

Müslüman halklar katledilirken, o katillerle stratejik ortaklığı sürdürmekle kalmıyor; göstermelik de olsa “kınama” kararı bile alamıyor. Niye? Çünkü Tayyip Erdoğan “duygusal davranmayın” dedi.

“Duygusal davranmayın” telkinlerini, “reel politik” sözlerini duyduğunuzda, bilin ki, orada Amerikancılık vardır, işgalcilerle, katliamcılarla, işkencecilerle, tecavüzcülerle destek vardır. “Din kardeşi... Ağlayan eşler, analar” yalanları, her şey halkı aldatmak içindi. Kınayamadılar bile...

Zılgıtın nereden geldiği malum; Amerika'dan, Beyaz Saray'dan. Beyaz Saray ne diyorsa, o.

Ödenecek borçlar var, krediler var, en önemlisi iktidar için destek var. İktidar koltuğunun nimetleri var; Filistin bunlar yanında ne ki! İslamcılar; boşverin siz Filistin'i, AKP'yi desteklemeye devam edin!

Böyle bir iktidar İsrail, ABD zulmüne karşı en küçük bir şey söyleyebilir mi? Söyleyemiyor. Medyanın çarpıtmaları halkı aldatamaz. Riyakar islamcılık, İsrail zulmünün, Amerikan işgalinin doğrudan ortağıdır. Ortadoğu'da dökülen her müslüman kanında AKP ortaklığı vardır. Onur, haysiyet, bağımsızlık gibi değerler çok uzaktır bu iktidara. Anlamaz bunlardan, iktidar için her şeyi satar.

Hapishanelerinde İşkenceli Ölüm Başkentinde “Zulme Son” Çığılığı Eksilmeyen Ülkenin “Uyum Yasalı” Demokratikleşme Soytarılığı

Abdi İpekçi Parkı'nda TAYAD'lı Ailelerin direnişi sürüyor.

112. ölümü de, “Tecriti Kaldırın Ölümünü Durdurun” diyerek karşıladılar. Nasıl bir iktidar ki, yanibaşında “ölümleri durdurun” diye haykıran insanlara kulaklarını tıkıyor ve durmadan hapishanelerden ölüm haberleri geliyor?

AKP iktidarı zulmün, baskının iktidarıdır. Katletmek, ülkemizi tekellere peşkeş çekmek için iktidar olmuşlardır. Bu hizmetlerinin karşılığında da, hizmet ettiklerinden ödüller alıyorlar. Koltukta böyle oturabiliyorlar.

Şimdi koltukları daha sağlamlaştı demektir. Bir devrimci daha katlettiler hapishanede, efendilerinden bir “aferin” daha aldılar.

“AB’ye uyum yasalarıyla” Türkiye’nin demokratikleşmeyeceği bir yana, demokratikleşiyoruz dedikçe bu ülkenin insanları katledi-

liyor. Katlederek demokratikleştiriyor islamcılar.

Biz zulme karşı direnmeye devam edeceğiz. TAYAD’lılar Abdi İpekçi Parkı’nda, bu iktidarın uyguladığı zulmü, katliamcılığını herkese anlatmaya devam edecekler. Ve bu iktidarın tarihine, riyakar islamcılığın siciline bunlar yazılacak.

“Uyum yasalı” soytarılıklar, gözlerini AB’cilikte karartmışların gözünü boyayabilir. “AB’ye giriş sürecindeki bir ülkede sorun çıkarmama” adına, en basit demokratlığın gereklerini dahi askıya almış olabilirler. Avrupa, açıklama üstüne açıklama yaparak “iyi gelişmeler var” yalanlarını sıralayabilir. Ve hep bir ağızdan Türkiye’nin AKP iktidarıyla demokratikleştiği havası yaratma şarlatanlığına son sürat devam edebilirler.

Ama Türkiye gerçeği yerinde duruyor. Ve bu gerçeğin mihenk taşını, hapishanelerdeki 112 ölüm ve tecrit işkencesi oluşturuyor.

AKP iktidarı istediği yasayı çıkarsın, 112 ölüm boynunda asılı olacaktır. TAYAD’lı Ailelerin, “Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun” ığılığına kulak vermedikçe, ölümlerimiz onları takip edecektir. Peşinde ölümler bırakarak, anaların ahını alarak yürüyen bir iktidar asla iflah olmaz.

Sayı 110

12

30 Mayıs
2004

Çanakkale Katliam Davası Maskeli Katiller

19-22 Aralık 2000'deki hapishaneler katliamında, Çanakkale Hapishanesi'nde gerçekleştirilen katliama ilişkin, üç yılın ardından açılan davaya devam edildi.

Katliam faillerinden sadece bir kısmı hakkında açılan dava, Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Mahkeme heyeti, 154 tutanak ve 563 “güvenlik görevlisi” hakkında ayrı ayrı açılan davaları tek dosyada birleştirdi.

Avukatların, “operasyon sırasında görevde bulunan tüm güvenlik görevlilerinin ve mah-

kumların yüzleştirilmesi” talebi mahkeme tarafından reddedildi. Talebin, operasyo-

nu yapan jandarma timlerinin, “robocop” kıyafeti kullandığı ve başlarında kasklar olduğu, tanınamayacakları için reddedilmesi, katiller sürüsünün neden maske takıklarını da gösterdi. Avukatlar ayrıca, operasyonda kullanılan silahlar ve telsiz konuşmalarına ilişkin bilgi istenmesini talep ettiler. Dava, 26 Haziran 2004 tarihine ertelendi.

Katliamcılar, Çanakkale’de yüzlerce tutsağı kurşunlarla, bombalarla yaralamış, dört tutanak katledilmişti. 19-22 Aralık katliamında kullanılan toplam 20 bin gaz bombasının 5 bini Çanakkale’de kullanılmıştı.

Maskeli de olsalar tanırız biz katilleri. Gözlerinden, sinsî bakışlarından, korkularından tanırız onları...

Pornocu Polis!

Uyuşturucu, fuhuş, kumar, her türlü pisliğin kaynağının polis olduğuna ilişkin gün geçmiyor ki, yeni bir örnek ortaya çıkmasın. Polis teşkilatı, tam bir çürüme ve yozlaşma içinde lime lime dökülüyor her yanından. Çürüdükçe devrimcilerle saldırarak, komplolar kurarak sahte “başarılı polis” havası yaratmaya hız veriyorlar.

Son örnek Antalya Emniyet Müdürlüğü'nde yaşandı.

Komiser T.A. ile polis N.A. ve Y. H.'nın, polis baskınlarında topladıkları porno CD ve kaçak sigaraları satıcı şebekelere geri satarak ceplerini doldurdıkları ortaya çıktı. Satış sırasında suçüstü yapılan polisler, “komiserimizin emriyle satıyorduk” dediler. (Radikal, 24 Mayıs)

Hemen, anında birbirlerini satmaya da ne kadar hazırlar, görüyorsunuz!

Polislerin ifadesine göre, porno CD'leri satın, polis otolarının tamir paralarını karşılıyorlar-mış..

Vah vah vah...

Demek koskoca devlet, polis teşkilatının masraflarını karşılayamıyor, porno CD sattırıyor. Biz de bugüne kadar halktan “vergi” adıyla toplanan haraçların büyük çoğunluğunun orduya ve bu teşkilata aktarıldığını biliyorduk!!!

Böyle “kapkaç” işleri, araçlara eroin paketleri, gecekondu mahallerinde fuhuş evleri korumalıkları yapmayın; resmen Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağlı olarak genelevler, porno dükkanları açın, çalıştırın.

Böyle bir teşkilata yakışır!

İşkenceciler Çiçek'in Himayesinde

Adalet Bakanlığı, işkencecileri himayeye devam ediyor.

İzmir Barosu'nun 'İşkenceyi Önleme Grubu' tarafından yürütülen "İşkencenin Önlenmesinde Hukukçuların Rolü" projesi kapsamındaki, arşiv taraması isteğini Adalet Bakanlığı reddetti. Gerekçe, "özel hayatın gizliliği". Sanki “özel hayatın gizliliğine” saygıları varmış gibi. Bakanlık arşivlerindeki işkence dosyalarında “gizli” olan, işkencecilerden başka ne var ki?

Mesele de burada; Cemil Çiçek işkencecileri koruyor. Kamuoyuna yansımalarına, tutanaklara geçilmesine engel oluyor.

Bir Daha Gazete Satarsan Tecavüz Ederiz

Ülkede Özgür Gündem Gazetesi dağıtıcısı Akif İnan, 24 Mayıs günü, sivil polisler tarafından götürüldüğü TRT binası bekçi kulübesinde kendisine işkence yapıldığını açıkladı. Diyarbakır'da gazete dağıtıcısı olan 23 yaşındaki İnan, bir kahvede gazete sattıktan sonra sivil polisler tarafından önünün çevrildiğini belirterek olayı şöyle anlattı: “beni araca bindirerek TRT binasının bekçi kulübesine götürdüler. Burada 4 polis üzerimi soyaarak dövdü. Neden gazete dağıttı sordular. Ve 'bir daha gazete dağıtırsan seni öldürürüz, tecavüz ederiz. Git hırsızlık yap ama bu işi yapma' dediler.”

Düşünceye Ceza Sürüyor

“Düşünce özgürlüğü” nutukları sürerken, yazıları, haberleri nedeniyle, basına ve yazarlara cezalar verilmeye devam ediliyor. Vakıf Gazetesi generaller aleyhine yazdığı bir yazı nedeniyle cezalandırılırken, islamcı Gerçek Hayat Dergisi yazarı Hakan Albayrak'ın, “Atatürk'ü Koruma Kanunu” gereğince aldığı ceza onaylandı. Milli Gazete yazarı Selahattin Aydar'ın bir yazısından dolayı DGM'ce verilen 18 aylık hapis cezası yargıtay tarafından onandı.

Bu arada, mevcut yasal değişiklikler pratikte uygulansa dahi, (ki hiçbirinin uygulanmaması bir Türkiye gerçeğidir) düşüncenin önündeki engellerin kaldırılmayacağı, bir çalışma ile ortaya konuldu. Düşünce Suçuna Karşı Girişim adına hukukçular tarafından yapılan bir çalışmada, mevzuatlarda yer alan düşünce önündeki hükümler kitap haline getirildi. Şanar Yurdatapan'ın sözcülüğünü yaptığı Girişim'in Sezer'e gönderdiği kitap, tam 2148 sayfa. Demokratikleşmenin, faşist sistemin tümünden yıkılması sorunu olması bir yana, böyle bir ülkede üç-beş yasa değişikliği ile düşünce önündeki engeller kaldırılabilir mi?

Oligarşi muhalif her türlü düşüncenin düşmanıdır. F tipleri bu konuda bir anıt gibi orta yerde durmaktadır. F tiplerinin ana mantığını düşüncenin zorla değiştirilmesi oluşturuyor. Bırakın başka örnekleri, hapishane modelini, mantığını, düşünce düşmanlığı üzerine oturtan bir düzenden söz ediyoruz...

Sayı 110

13

30 Mayıs
2004

Hürriyet Ve Polisin “5 dakika önce” Asparagasları

25 Mayıs tarihli Hürriyet'te bir haber: “Evren'i ezan sesi kurtarmış”.

Habere göre, DHKC savaşçıları cunta şefi Kenan Evren'i Marmaris'de öldürecekmiş, telefon konuşmalarında “İçmeler” diye bir yer ismi geçmiş, polis Tuzla-İçmeler'den sonuç alamamış, ancak uyanık bir polis telefon konuşmasının arkasından gelen ezan sesinin İstanbul'a göre 5 dakika önce okunduğunu fark etmiş ve böylece Marmaris-İçmeler olduğu anlaşıp, eylem önlenmiş...

12 Eylül'den hemen başlamak üzere, devrimcilerin cuntacıları cezalandırma girişimleri bilinen, Cephe tarafından da açıklanan bir gerçek. Bu ayrı bir konu.

Ama Hürriyet, sayfalarını polise öyle bir açmış ki, haberinin gerçek olup olmaması, asparagasının ortaya çıkıp çıkmayacağına bakmıyor bile. Polise yağ çekmek için gözünü kapatıp vazifesini yapıyor.

Üstelik haber sürmanşetten verildi...

Okuyanlar şunu düşünecek; vay be, bizim polis ne kadar zekiymiş, eylemleri nasıl da önlemiş... Klasik bir “başarılı polis” yağlaması olan haberde belirtildiği gibi, ezan Marmaris'te İstanbul'a göre **5 dakika önce** değil, tam tersine **5 dakika sonra** okunur. Çünkü Marmaris, daha batıdadır.

1999'dan bir “**5 dakika önce**” haberi daha hatırlayalım.

Ulucanlar katliamı yaşanmış, burjuva basın katliamı meşrulaştırma çabasıdır. Hürriyet'e polis tarafından verilen bir resim ve başlık: “**5 dakika önce çekildi.**”

Haber, “*bakın, tutuklular savaşa hazırlanır gibi hazırlanıyor, 5 dakika önce resimler çekiliyor, içerişi örgüt karargahı olmuş...*” havası yaratmak istemektedir.

Oysa, resim, yıllar önce, üstelik Ulucanlar'da da değil, başka bir hapishanede çekilmişti.

Hürriyet-polis işbirliği işte böyle dezenformasyon yapıyor.

Hürriyet bununla uslanırmı? Asla! O yine polis bülteni olmaya, devrimcilere saldırmaya, polise hizmet etmeye devam edecektir. Onun misyonu budur.

Sermaye Hukuku Cinayete Onay Verdi, Hürriyet Zil Taktı

6 Mart 2002'de Finansbank Kazasker Şubesine giren Suat Durmuş ile Mustafa Muratoğlu isimli kişileri hedef gözeterek öldüren koruma memuru Engin Bozkurt beraat etti.

Böylece, hukuk, “paralar gitmesin” diye gerçekleşen cinayetleri aklamış oldu. Sermayenin hukuku olduğunu gösterdi. Buna en çok sevinen ise, bu tür durumlarda, yani tekellerin paraları gidecekse herkesin katledilebileceğini savunan Hürriyet oldu. Olay sırasındaki manşetini hatırlatan Hürriyet, “cinayet değil, meşru müdafaa” manşeti attı. O gün de, “Merak etme halk ve hukuk seninle” manşeti atmıştı Hürriyet.

Hukuku çok iyi tanıyordu, sermayenin çıkarları neyi gerektirirse o kararı alırdı. Hürriyet haklı çıktı. Nasıl olsa “halk-kamuoyu” gibi kavramlarla anlatmak istediği de, kendisi gibi üç beş tekelden başkası değildi. Zaten Türkiye'de onlardan başkası da yaşamıyordu, ikinci soyguncu onların parası için ölmüş, çok muydu?

Koruma memuruna hemen, Susurlukçuların avukatı Ömer Yeşilyurt'un atanmasının da boşuna olmadığı anlaşıldı.

İki kişi öldü, paralar kurtuldu, Susurlukçular bir tetikçi kazandı.

Vakit Gazetesi Kontra Yayına Devam Edecek Mi?

Vakit Gazetesi hakkında generallerin açtığı dava ve mahkumiyet kararını dergimiz sayfalarında okudunuz.

Bu karar, Vakit'i düşündürmelidir;

Geriye dönerek arşivlerini tara ve devrimciler hakkında ne kadar kontra haber yaptın, bu devlete yaranamak için nasıl saldırdın, yeniden düşün!

Yine de yaranamıyorsunuz işte. Biz, Vakit'in üzerindeki baskıya da karşıyız. Peki sen bir tek devrimci basına yönelik oligarşinin terörüne karşı çıktın mı? Hayır! Aksine destekledin, “terör” diyerek saldırıya ortak oldun.

Haydi şimdi, kontra yayıncılığa devam et! Daha fazla saldır göze girmek için. “Teröröör... komünistler...” diyerek manşetler at; unutma ki, asla yaranamayacaksın!

Birtan'ın Katillerini Korumaya Devam

AKP iktidarının, Amerika'nın ve Avrupa'nın "işkence karşıtlığı" şovu yaptıkları, Birtan Altunbaş davasında işkenceciler korunmaya devam ediliyor.

Göstermelik cezalar verilen 4 işkenceciden dosyaları ayrılarak davalarına devam edilen iki işkenceci hala "bulunamıyorlar."

Mahkeme, sanık işkenceci polis Ahmet Baştan'ın adresini bildirmeleri için Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü'ne yazdığı yazılara hala cevap alamıyor.

20 Mayıs günü Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edilen davada, avukatların, mahkeme kararlarını yerine getirmeyen Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulunulması talebi mahkeme tarafından reddedildi.

Devletin işkenceye ve işkencecilerine sahip lenmesi daha başka nasıl olabilir. Polisi, Adalet Bakanlığı yetmiyor, Emekli Sandığı'ndan PTT'sine kadar hepsi işkencecilere kol kanat geriyor. Irak'ta işkenceciliğini tüm dünyanın gördüğü Amerika'nın işkence karşıtlığı şovu nedeniyle 4 işkenceciye göstermelik ceza vermek

durumunda kalan oligarşi, iki işkenceciyi koruyarak, tüm işkencecilere "merak etmeyin" mesajı veriyor.

İşkenceci Ahmet Baştan ve Naip Kılıç şimdi adım adım "zaman aşımına uğratma" oyunuyla aklanmak isteniyor.

17 Haziran 2004 tarihine ertelenen duruşmada da farklı bir gelişme olmayacak, "arama" oyunu zaman aşımı dolana kadar sürdürülecektir. Tabi, bu arada emperyalistlerin şov yapma ihtiyacı gündeme gelmezse.

AKP iktidarı zaten, sadece emperyalistler emrettiğinde göstermelik olarak işkencecilere cezalar verilmesi için seferber oluyor. Emperyalistler susunca, işkence ve işkencecilerin korunması politikası aralıksız sürdürülüyor.

Sayı 110

15

30 Mayıs
2004

Zehir Sağan Tesise Protesto

Mersin Karaduvar Mahallesi'nde, çevreye zarar veren OPET, TUTA, ATAŞ Tesisleri protesto edildi. Standartlara uygun çalıştırılmayan, halkın sağlığını tehdit eden tesisleri protesto için, 22 Mayıs günü muhtarlık önünde toplanan kitle, tesislere kadar yürüdü. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de bulunduğu, çok sayıda siyasi grup, sendika ve DKÖ'nün katıldığı eylemde konuşan Karaduvar Mahallesi Muhtarı Habib Nazar, "600 ton petrol toprağa karışmıştır. Biz ölmeyeceğiz. Mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz" dedi.

"Ülkü" ocakları değil, haraç ocakları

Yatağan'da taşocağı sahibi Ömer Başçı, hisselerini ülkü ocaklarına devretmesini sağlamak amacıyla Muğla Ülkü Ocakları Başkanı Helim Melikoğlu ve Milas Ülkü Ocağı Başkanı Tuna-han Ongun'un planıyla kaçırılarak, işkence yapıldı. Başçı, gördüğü işkencelerden sonra korkarak hisselerini devretti. (22 Mayıs, Milliyet)

Bütün "ülkü ocakları" aynı zamanda mafya merkezleridir, haraç yuvalarıdır. Her türlü mafyacıları oralarda bulabilirsiniz. Boş yere mafyacıları "ülkü ocakları" kökenli olmuyor, buralarda eğitim alıyorlar. Hiçbir "ülküleri" yoktur gerçekte; halka düşmanlık ve çek senet mafyacılığı dışında.

Aİ: İşkence Sürüyor

Uluslararası Af Örgütü (AI) 2004 yılı raporunu yayınladı. Rapor'da ağırlıklı olarak Amerika'nın "teröre karşı savaş" adıyla sürdürdüğü savaş eleştirilirken, Türkiye'ye ilişkin bölümde de, işkencenin sürdüğü dile getirildi. İz bırakan işkence yöntemlerinde azalmaya karşın, iz bırakmayan yöntemlerin sürdüğü dile getirildi.

Rapora göre, Türkiye'de; dövülme, çınlıplak soyma, cinsel taciz, uykusuz bırakma, yiyecek, içecek ve tuvalet ihtiyaçlarını karşılamama gibi işkence türleri yaygın olarak kullanılıyor.

Bu arada Aİ, raporunda F tiplerindeki işkenceleri ve ölümleri görmeyerek, yine tarihsel misyonunu oynamaya devam etti.

Emperyalist demokrasi “özgürlüklerinden” arınıyor

Avrupa emperyalist demokrasisi, Amerika'nın “teröre karşı savaş” saldırısına uygun olarak, kendi ülkelerinde hak ve özgürlükleri kısıtlayan “terör yasaları”nın ardından, yeni “Göç Yasaları” ile, görece “özgürlüklerinden” silkinmeye devam ediyor.

Avrupa'da baskı ve yasakların öncülüğünü yaparak, diğerlerine örnek olan Almanya bu konuda öncü. Partiler arasında uzlaşma sağlandı. Göç Yasası, Haziran ayında yasallaşacak.

Yasaya göre; “Tehdit” olarak görülen yabancılar suçlu olup olmadığına bakılmaksızın sınır dışı edilecekler. İslamcı ve ilerici kişilerin sınır dışı edilmesi ise daha da kolaylaştırılıyor. Hukuk, demokrasi dediğin zaten böyle olur; “tehdit olarak gördüğünü işkenceci devletlere teslim et!”

Peki “tehdit” neye göre belirleniyor?

Örneğin, Türkiyeli bir devrimcinin, ilericinin Almanya için “tehdit” kriteri ne?

Biliniyor ki, bunu belirleyen Türkiye faşist iktidarları ile Almanya tekellerinin çıkar işbirliği sonucu yapılan anlaşmalar.

Yasa'da siyasi mültecilik kurumuna büyük oranda darbe vurulurken, Alman tekellerin ihtiyacı olan beyin ve emek gücü ithali için her türlü kolaylık sağlanıyor.

“Alman ekonomisinin gereksinimine göre iş piyasasında esnek davranılması. Belirli iş kollarında kalifiye eleman getirilmesi kolaylaştırılmalı, yabancı akademisyenlerin Almanya'ya

gelmeleri cazip hale getirilmeli.”

Yine bir başka maddede tekellerin ihtiyacının karşılanması için beyin göçü şu şekilde teşvik ediliyor:

“Mühendis, matematikçi, bilgisayar uzmanı, menajerler, araştırmacı ve bilim adamlarına baştan süresiz oturma izni.”

“Muzaffer Doğan Sınırdışı Edilemez!”

Almanya TAYAD Komite yaptığı açıklamayla bir sınırdışı tehlikesini duyurdu. Açıklamada, Muzaffer Doğan isimli Türkiyeli devrimci'nin ilticacı olduğu ve 15 Mayıs 2004 tarihinden itibaren sınırdışı edilmek üzere Dresden Hapishanesi'nde tutulduğu dile getirildi.

İltica yasasındaki maddelere rağmen, “Almanya'da kaçak” kabul edilen Doğan'ın sınırdışı edilmemesi gerektiği belirtilen açıklamada, şu ifadeler yer verildi:

“İade edildiği takdirde devrimci kimliğinden dolayı Türkiye'de faşizmin baskılarına ve işkencelerine maruz kalabilir. Bu yüzden Muzaffer Doğan'ın başına gelebilecek tüm olumsuz durumların sorumlusu Federal Almanya Devletidir. Almanya'nın Türkiye faşizmi ile işbirliği yapıp faşist baskılara ortak olmamasını istiyoruz!”

Kesbir İçin İade Kararı

Siyasi mülteci statüsünün giderek yok edilmesinin bir örneği de Hollanda'da yaşanıyor. Kongra-Gel üyesi Nuriye Kesbir için Hollanda devleti Türkiye'ye iade kararı aldı. Halen tutuklu bulunan Kesbir'in iadesi kararı, kitlesel eylemlerle protesto ediliyor.

Sayı 110

16

30 Mayıs
2004

Avrupa adım adım Irak'a...

Belçika Dışişleri Bakanı Louis Michel, NATO'nun Irak'ta rol üstlenmesine karşı çıkmaya caklarını açıkladı. “Konu İstanbul'da gündeme gelirse, veto hakkımızı kullanmayacağız” diyen Belçika'nın tavrı, baştan beri işgale karşı rolü oynayan Avrupa emperyalizminin işgal pastasından pay kapmakta ataçağı adımın işareti.

NATO aracılığıyla iş-

gale ortaklık alıştıra alıştıra geliştirilecektir. Irak'ta zor durumda olan Amerika için bu, bir anlamda geri adım niteliği taşımaktadır. İşgali tek başına beceremeyip, yine kutsal emperyalist ittifakı devreye sokmak zorunda kalması demektir.

Avrupa açısından ise, olması gereken yerde olmalarıdır. İstedikleri payı alamadıkları için işgale karşı çıkma oyunları da böylece sona ermiş olur.

Çiçek: “Cezaevi işsiz doldu” Senin Sistemin Dolduruyor

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Trabzon'da Lipton Fındıklı'daki çay işleme fabrikasının açılışında, “yüzde 5 büyümeyle işsizliğin çözülmesinin de mümkün olmadığını” söyledi. İşsizliğin hapishanelere yansıyan sonuçlarını ise şu sözlerle ifade etti: “Af ardından 72 binden 35 bine düşen cezaevindekilerin sayısı, işsizlik sorunu çözülemediği için 69 bine yükseldi” (24 Mayıs Radikal)

Kim yaratıyor işsizliği, kim dolduruyor hapishaneleri? Çiçek'in düzeni, AKP iktidarı. Çiçek, her zamanki gibi, kendi suçlarını sanki başka bir nedeni varmış, başkası çözecekmiş gibi anlatmaya devam ediyor.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
üç şehit verdi...

üç ölüm orucu
direnışçisi
Ölüm yürüyüşünü
"Ya zafer, ya ölüm!"
diyerek
226 Gündür
sürdürüyorlar...

Üç şehit veren Gültekin Koç Ölüm
Orucu Ekibi'nin diğır direnişçileri:

Selami Kurnaz
(Tekirdağ F tipi)

Hüseyin Çukurluöz
(Sincan F Tipi)

Bekir Baturu
(Sincan F Tipi)

"Tecrit" in olduğı yerde, insani hiçbir şey yoktur!

F tiplerinde bir ölüm daha yaşadık. Bir arkadaşımızı daha kaybettik. Ali Şahin kan kanseri idi. Ama onu öldüren kan kanseri değildir. Onu öldüren tecrittir.

Bu hastalığın başlangıcı açısından da, gelişimi ve bu kadar kısa bir sürede ölümle sonuçlanmış olması açısından da böyledir.

Birinci soru; onun genç yaşında neden ve nasıl kanser olduğıdur. İkinci soru; neden tedavisinin yapılmadığıdır. Ali Şahin yaklaşık 3,5 yıldır tutsaktır ve 3,5 yıldır F tiplerinin hücrelerindedir. Fiziki ve psikolojik işkencenin günlük olaylar olduğı, insandan, insanın yardımlaşmasından, moralinden, paylaşımından koparılmış ölüm hücrelerinde yakalandı bu hastalığa. Sonra...

Ali Şahin 1 Mayıs 2002'de ölüm orucuna başlayan arkadaşlarımızdandı. O zaman böyle bir rahatsızlığı yoktu. Bir süre sonra direnişi bırakmıştır. Rahatsızlığı ondan sonraki bir süreçte ortaya çıkmıştır. Hastalığın ortaya çıkmasıyla ölümü arasında ise sadece 1,5 yıl vardır. Normal koşullarda çok daha farklı ve uzun bir seyir izleyen bu hastalık, Ali Şahin'i bu kadar kısa sürede öldürmüştür.

Çünkü Ali Şahin normal koşullarda değil, tecrit altındadır. "İşkenceli ölüm" demek olan hücrelerdedir.

Düşünün; hastasınız, kendi başınıza hareket edemez durumdasınız. Fiziki, moral, tıbbi desteğe ihtiyacınız var. Ve hücrede bunların hiçbirisi yok, tek başınasınız. Bu koşullarda nasıl bir "tedavi" ve "iyileştirme" sözkonusu olabilir?

Oligarşinin gündeminde tek bir "iyileştirme" var.

O da tutsakların düşüncelerinin değiştirilmesidir.

Bunun için hastalık'tan aile, avukat ziyaretine kadar herşeyi bir "araç"a dönüştürmekte bir mahzur görmez.

F tiplerinde uygulanan politikalar, Türk Ceza Kanunu, İnfaz Kanunu gibi hazırlanan yeni yasalar, hep buna yöneliktir. Devrimcilikten vazgeçirmek üzerine inşaa ediliyor herşey.

Pişman olmazsanız, hiçbir hak yok. Ya beyniniz, ya vücudunuz ölecek. Politikanın özeti bu.

1996-2000 Arasında, "Hapishanelerde SESSİZ İMHA" başlıklı onlarca açıklama yaptık. Onlarca tutuklu ve hükümlü, gerekli tedavilerinin yapılmaması, engellenmesi nedeniyle hayatını kaybetti o dönemde.

F tipleri ve tecritle birlikte artık "sessiz imha"dan söz etmek mevcut durumu ifade etmeye yetmez. Apaçık bir imha politikası sürdürülüyor. İnsanları "yaşayan ölümlere" çevirmek artık sadece bir "ihmalkarlık" değil, bir devlet politikası haline getirip uygulanıyor.

Wernicke Korsakoff hastaları tutuklanıyor; bunun anlamı açıktır. Devlet, aynen şöyle demiş oluyor: *sen hastasın ama beni ilgilendirmiyor, seni her türlü tedavi imkanından yoksun bırakıp bu hücrelerde sürünmeye ve ölmeye mahkum ediyorum!*

İşkenceci, katliamcı zihniyetin bundan açık ifadesi olur mu?

Hangi biçimde olursa olsun ölümleri durdurmak, tecrite son verilmesinden geçiyor.

AKP'ye, patrona ve sarı sendikacılara protesto

Geçen yıl ekim ayında Çukurova Tekstil'de işten atılan yaklaşık 500 işçi, 22 Mayıs günü Tarsus AKP önünde yaptıkları eylemle çalışma haklarını istediler.

Eylem sırasında işçiler adına yapılan açıklamada mücadeleyi hem mahkemelerde, hem meydanlarda devam ettireceklerini belirten işçiler, işten çıkarılmalarının sorumlusunun **AKP**, Çukurova Tekstil'in patronu **Mehmet Emin Karamehmet** ve kendilerine sahip çıkmayan **TEK-SİF** olduğunu vurguladılar.

Eylem "Direne Direne Kazanacağız!" sloganlarıyla tamamlandı.

Faşistler işçilere saldırdı

İzmir Bornova'da Standart Kargo'da direnişte olan TÜMTİS üyesi ambar işçilerine faşistler saldırdı.

Standart Kargo patronlarının işçilerin üzerine saldırdığı MHP'li güruhün, pompalı tüfekler ve bıçaklarla gerçekleştirdikleri saldırıda, iki işçi yaralandı. Yaralanan işçilerden Düzgün Kömür'ün durumunun ağır olduğu belirtildi.

Saldırı üzerine ambar işçileri, Standart Kargo önünde toplanarak "*İşçiye Uzanan Eller Kırılır*" sloganlarıyla saldırıyı protesto eden bir eylem yaptılar. TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu'nun da katıldığı eylemde, Topçu saldırının örgütlenme hakkının kullanılmasına yönelik olduğunu, polisin gözü önünde gerçekleştirildiğini vurguladı. Bir çok sendika tarafından yapılan açıklamada da saldırı kınandı.

Eğitim-Sen: "Sürgünlere Son!"

Eğitim-Sen'liler, 20 Mayıs'ta İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yaptıkları eylemle Şişli 19 Mayıs İlköğretim Okulu öğretmenlerinden Rıza Dalkılıç'ın keyfi gerekçelerle sürgün edilmesini protesto ederek sürgün kararının geri alınmasını istediler.

Eylemde Eğitim-Sen üyelerine karış bir çok yerde keyfi kınama, sürgün gibi uygulamaların yürürlükte olduğu belirtilerek, "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Sürgünler, Baskılar Bizi Yıldırma-

maz", "AKP Sandalyeni Al Başına Çal" sloganları atıldı.

KESK'lilere Soruşturma!

KESK üyelerinin İzmir Konak Meydanı'nda "Kamu Yönetimi Temel Kanunu"nun geri çekilmesi talebiyle 10 Aralık 2003'te yaptıkları eylem nedeniyle, 69 kişiye, "*polisin uyarılarına rağmen basın açıklaması ve oturma eylemi yapıp trafiğin akışını engelledikleri*" gerekçesiyle dava açıldı. İçlerinde eyleme destek veren öğrencilerin de yer aldığı 69 kişi hakkında onlarca yıl hapis cezası isteniyor.

Aynur Karaaslan'a Özgürlük!

DİSK Genel-İş Eğitim uzmanlarından, eski Tez Koop-İş 3 No'lu Şube Başkanı Aynur Karaaslan tutuklandı.

Tutuklamanın hiçbir hukuki gerekçesi yoktur. "1 Nisan operasyonu" denilen senaryonun devamı olarak tutuklanmıştır; bu operasyon, haklar ve özgürlükler mücadelesi yürütenlere yöneltilmiş bir saldırdır.

Devrimci demokrat dernekler, dergiler, kültür merkezleri ve şimdi sıra sendikalara, sendikacılara gelmiştir.

Aynur Karaaslan, yaklaşık 20 yıldır sendikal mücadelenin içindedir.

Başta Migros'un patronu Koçlar olmak üzere patronlar ve onların bekçisi-tetikçisi olan polis, düşmandırlar Aynur Karaaslan'a.

Çünkü yıllardır, haksızlığın, sömürünün ve zulmün karşısında, emekçilerin yanındadır.

Şimdi sendikaların Aynur Karaaslan'ın yanında olduklarını göstermelerinin zamanıdır. Bu tutuklamayı sadece Karaaslan'a yönelik olarak görenler, yanılır. Saldırı, haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten tüm kişi ve örgütlenmelere olduğu için, aynı zamanda sendikalara ve sendikacılara yöneliktir.

Bol-Pat'ta direniş

Bolu Patates Fabrikası'nda işçilerin sendikalaşma çalışmaları, patronların klasik baskılarıyla karşılaştı. İşçilerin dörtte üçünün Tek Gıda-İş Sendikası'na üye olmaları üzerine, 9 işçi atılırken, bazı işçiler de patronun tehdit ve şantajları sonucunda üyelikten istifa etti.

Fabrikanın yakınında kurdukları çadırda direniş başlatan işten atılan işçiler, 22 Mayıs'ta fabrika önüne siyah çelenk bırakma eylemi yaptılar. İşçiler, işçilerin örgütsüzleştirilmek istendiğini belirterek örgütlenme ve iş hakkı için direnişi sürdüreceklerini kaydettiler.

12. GENEL KURUL'DAN İŞÇİLERİN DİSK'İNİ İSTİYORUZ

Aşağıdaki yazı, Devrimci İşçi Hareketi'nden işçilerin 12. Genel Kurul öncesi yayınladığı "işçilerin DİSK'ini istiyoruz!" başlıklı broşürden yararlanarak hazırlanmıştır.

Broşürün girişinde "DİSK'in 12. Olağan Genel Kurulu'nun 'İŞÇİLERİN DİSK'İ'ni yaratma mücadelesinde önemli bir kilometre taşı olması dileğimizle, bu broşürü **Türkiye İşçi Sınıfının nihai hedefine ulaşmada katkı sunması amacıyla yayınlıyoruz.**" diyen devrimci işçiler, broşürün ilk bölümünde dünyadaki ve ülkemizdeki gelişmeleri, bunun ekonomi ve emekçiler dünyasındaki yansımalarını ayrıntılı bir biçimde ortaya koyuyorlar. Biz burada esas olarak sendikal harekete ilişkin devrimci işçilerin tahlillerine ve çağrılarına yer vereceğiz.

Türkiye'de Sendikal Hareketin Durumu Ve Örgütsüzlüğe, Teslimiyete Zorlanan İşçi Sınıfı

Türkiye işçi sınıfı, belki de tarihinde ilk kez, nicel olarak kabaran sayısına oranla, kendi geleceğinin karartılmasına ilişkin çıkarılan yasa ve keyfi uygulamalara karşı olması gereken düzeyde tepkiden, tavır ve duyarlılıktan uzak bir yenilgi psikolojisi içerisinde, siyasi iktidarın her yaptığını kadr-i mutlak dercesine kabullenmeye, "buna da şükür" dercesine teslimiyete zorlanan bir **gerileme süreci** yaşamaktadır.

Bunun çeşitli nedenleri olmakla birlikte, esas nedenlerinin örgütsüzlük ve başında uzlaşmacı, işbirlikçi-sarı sendikacıların olduğu **sendikalara güvensizlik** olduğunu tespit etmek zorundayız.

12 Eylül öncesi ekonomik ve demokratik kayıplarını telafi etmek için, mevcut örgütsüzlüğüne, tüm diğer zayıflıklarına rağmen "bu yasalarla (2821, 2822) grev yapılmaz" diyenlere inat '87 yılında **Netaş, Seka ve Migros** grevlerini gerçekleştiren,

'89 Bahar Eylemleri ile (İşbirlikçi Türk-İş yönetimine rağmen) ayağa kalkan, '91 Zonguldak Madenci yürüyüşü ve Genel Grevi'ni gerçekleştiren, '91 Paşabahçe direnişi ile işçi kıyımlarına karşı nasıl zafer kazanılacağını dosta-düşmana gösteren, 1 Mayıs'ta M. Akif Dalcı'ları şehit verme pahasına, siyasi iktidarlara dayatarak fiilen yasalaştıran, kendi içinde kurduğu birlik ve platformlar ile siyasal gündeme alternatif politikaları ile müdahale eden, siyasi iktidarların önemsemek zorunda kaldığı bir güç oluşturabilen Türkiye işçi sınıfı ve sendikal hareket bugün olması gereken düzeyde değildir.

Yasak savma kabilinden yapılan mitingler, basın açıklamaları TV. programlarında inandırıcı olmaktan uzak, "gök kubbeyi başlarına yıkarız" söylemleri ardından sonuç yaratmayan etkisiz eylemlerin peşisıra yaşanan suskunluk ve hükümetlerle yapılan zımni anlaşmalar, % 5'lik, % 10'luk toplu sözleşmelerin imzalanması, işçi sınıfında sendikalara-sendikacılara **güvensizlik** duyulmasına neden oldu...

Sarı-İşbirlikçi sendikacıların bu sürecin başlarında MGK'dan aldıkları brifinglerin etkisiyle, sendikalardaki muhalif-devrimci **sendikacıları tasfiye etmek** için her yolu kullanmaları, sendikaların işveren örgütleriyle kolkola aynı birlik-platformlar içinde yer almaları, zaten açlık sınırında yaşatılan işçiler adına "biz de fedakarlık yapmalıyız, çağdaş sendikacılığın gereği budur" açıklamaları, bir kısım sendika yöneticilerinin sendikal mevzileri kendilerini parlamentoya gönderecek atlama tahtası olarak kullanmalarıyla **güvensizliğin pekişmesine**, işçi sınıfının, bürokratlaşmış-kastlaşmış sendikal yapılardan uzaklaşmasına neden olmuştur.

TÜRK-İŞ'leştirmeye Çalışılan DİSK

Kurulduğu 1967 Şubat'ından kapatıldığı 12 Eylül 1980'e kadar, kuruluş sürecinde ortaya konulan amaç ve ilkelere, yönlendirici temel ilkelere, o sürecin yöneticileri

DİSK ancak tarihsel kimliğiyle yaşayabilir; Bu kimlikte, en başta devrimcilik vardır, bu kimlikte sınıf mücadelesi var, bu kimlikte militan mücadele var. DİSK bunlardan uzaklaştığı ölçüde küçülmüştür ve DİSK bunlara sahip çıktığı ölçüde gelişip büyüyecektir.

İşçilerin DİSK'i, devrimci DİSK'tir. Yani, adına yaraşır bir konfederasyondur.

nin yetersizliği veya düzeniçi-reformcu sendikal anlayışa sahip olmalarına rağmen, tabandaki işçilerin ve genel siyasal ortamın zorlamasıyla oligarşinin korkulu rüyası halin gelen, Türk-İş'in Amerikancı, işbirlikçi yüzünü açığa çıkaran DİSK, bugün o yıllardaki konumundan oldukça uzakta, adeta ikinci TÜRK-İŞ olmaya zorlanmaktadır.

DİSK'in kurulduğu, 1967 yılında yaşanan ekonomik-sosyal siyasal koşulların Amerikan İm-

paratorluğu'nun dünya halklarını köleleştirmeye çalıştığı günümüzde çok daha boyutlusu yaşanmaktayken, bugün DİSK'in oluşturduğu **Demokratik Sınıf ve Kitle Sendikacılığı** ilkelerine daha fazla ihtiyaç varken, kifayetsiz, sömürüye karşı mücadele bilinci, hedefi ve kararlılığı olmayan, sendikacılığı bir geçim kapısı olarak gören uzlaşmacı, reformist yöneticilerin elinde DİSK ilke ve amaçlarından uzaklaştırılmaktadır.

DİSK'i işçilerden uzaklaştıran, güvensizlik yaratan, TÜRK-İŞ'in pisliklerini DİSK'e taşıyan nedir ve kimlerdir?

Öncelikle sorun ideolojiktir... Bu sürecin mimarları, '92 yılında ikinci kez sendikal yaşama atılan DİSK'in başına çöreklenenler olup, Demokratik Sınıf ve Kitle Sendikacılığı ilkesini yok ederek, emperyalizmin YDD ideolojisine uygun, Avrupa'dan ithal edilmiş, AB'ci, "küreselleşme"ci" ideolojik yaklaşımın ürünü olan "Çağdaş Sendikacılık" safsatasını DİSK'in temel ilkesi haline getirmeye çalışanlardır... DİSK'in başına çöreklenenler bürokratlaşmış, işçi kültüründen uzaklaşmış, işçi sınıfına ihanet etmekte ve iş görmeyen, sahip olduğu veya konumu kendi kişisel çıkarları için kullanmaya çalışan düzen sendikacılarıdır...

"Değişen yeni durumlar", "eski kavramlar, yeni yaklaşımlar" bu değişimin ve DİSK'i **TÜRK-İŞ'leştirmenin** köşe taşlarını oluşturuyordu.

DİSK'in kendilerini "yenilemiş" sendikacı eskilerinin "eski" bulduğu kavramlar, yaklaşımlar nelerdi peki? Onu da 1 Mayıs 77'den sonra ya-

pılan 6. Genel Kurul Çalışma Raporu'ndan aktaralım.

"Ülkemiz emperyalizme bağımlı, geri ve çarpık kapitalist bir ülkedir. Tüm ekonomik ve toplumsal sorunlar, buhran, eşitsizlik ve adaletsizlikler bu yapıdan kaynaklanmaktadır. Kapitalist düzende kalındıkça emekçi halkın yaşam düzeyini ve çalışma koşullarını geliştirmeye yönelik köklü dönüşümler yapma olanağı yoktur. ... DİSK, işçi sınıfının hak ve çıkarlarını savunma ve geliştirme savaşımını işte bu hedef doğrultusunda, sosyalizme yolu açan ileri demokratik bir düzen hedefi doğrultusunda sürdürmektedir..."

İşte, "eskimiş kavramlar" diye kastettikleri bunlardır. Zulüm ve sömürü düzeninin tesbit edildiği, insanların insanca yaşayabilecekleri yeni bir düzenin tarif edildiği satırlar ve kavramlardır.

Yeni yaklaşımlarını da tespit etmişlerdi. DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu özelleştirmelerin tartışıldığı bir toplantıda, "Biz muharebe (savaş) etmek istemiyoruz, muhavere etmek (konuşmak, söyleşmek) istiyoruz" diyordu.

Bir başka genel başkan Rıdvan Budak "Önce pastayı büyüteceğiz, işverenler daha çok kazanacaklar, ondan sonra büyüyen pastadan işçi için pay isteyeceğiz." diyordu.

Bu yaklaşım ise, DİSK'in değil, Amerikancı TÜRK-İŞ'in yaklaşımı idi. Oysa DİSK'i DİSK yapan temel ilkeleri vardı ve bu ilkeler işçi sınıfının nihai kurtuluşuna hizmet eden, düzen sendikacılığından farklı bir sendikal modeli ortaya koyuyordu.

Bunlardan en önemlisi; "**Yönlendirici Temel İlkeler**" olarak ifade edilen "sömürüyü ortadan kaldırma ve sömürüyü sınırlandırma mücadelesi bir bütündür" ilkesidir... Bu ilke, burjuvazinin pastasını büyütmeyi değil, tam tersine bu pastadan işçi sınıfına ve emekçilere daha fazla pay alırken, giderek burjuvaziyi bu pastanın etrafından uzaklaştırma, "Üretenlerin yöneteceği" bir düzenin kurulması mücadelesini koşullandıran bir ilkedir...

DİSK'in başına çöreklenen, beyinleri çürümüş sendikacı eskilerinin ve burjuva parlamentosunda bir sandalye kapma heveslilerinin, Avrupa Birliği misyonerliğine soyunmaları da, DİSK'in ilkelerinden, anti-emperyalist özünden uzaklaştırılması amaçlıdır...

Oysa DİSK kuruluşundan bugüne anti-faşist, anti-emperyalist tavır ve söylemleriyle işçi sınıfı içerisinde meşruiyet ve güven kazanmıştır. DİSK'in, AB misyonerliğine soyunan söyledikleri ve yaptıklarıyla işçilerden çok işverenlere hizmette kusur etmemeye özen gösteren, pusulası-

nı şaşırmış yöneticileri tarihlerini hatırlamamakta, "yeni" kavramlarla "yeni" tarih yazımına soynumaktadırlar.

Bu yeni kavramlardan biri "emperyalizm" yerine kullanılan "küresel sermaye" kavramıdır.

Bu yeni tarih yazıcılara göre AB, yeni sömürge Türkiye halklarını sömüren bir organizasyon değil de, bizim gibi ülkelere demokrasi, özgürlük ve refah getiren ulvi ve kutsi bir yapıdır...

Sanki, açlık sınırında bir yaşama mahkum edilmemizde AB patentli tekellerin payı yokmuş gibi, sanki F tipi hapishanelerde 112 insanımızı öldüren, "Tecrit ve İzolasyon" politikalarının ardında onların parmağı yokmuş gibi davranılıp, emekçilerin gözü boyanmaya çalışılmaktadır...

Bu tavır, kendi şahsi çıkarları için vatanımızı üç kuruş paraya satılığa çıkaran siyasi iktidarların temsilcilerinden, farklı değildir. Hatta toplumsal muhalefetin içerisinde olup, emperyalistlerin, AB'cilerin **Truva atı** rolünü kabullenerek aynı satışı yapmak, birincilerden daha çirkin, aşağılık ve alçakça bir tavidir, daha tehlikelidir..

İşçilerin DİSK'ini istiyoruz!

Amerikan imparatorluğunun dünya halklarını tehdit, şantaj, işgaller ve katliamlarla teslimiyete ve köleliğe zorladığı bir dünyada, ABD'nin Amerikancı AKP iktidarı ile bu politikalarını uygulamaya çalıştığı, işçi sınıfının örgütsüzleştirilmeye, sendikal hareketin baskılarla yokedilmeye çalışıldığı Türkiye'mizde işçilerin Amerikancı TÜRK-İŞ'in kopyası, taklidi olacak bir **Avrupacı DİSK'e ihtiyacı yoktur!**

12. Genel Kurul'a gidilirken, DİSK'i yönetecek olanların; DİSK'i DİSK yapan temel ilkelere bir milim bile taviz vermeden, DİSK'i TÜRK-İŞ'in taklidi yapmaya çalışanlara, DİSK'e hayat hakkı tanımayan emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı, işçi sınıfını DİSK çatısı altında toplamak için gecesini gündüzüne katan, fabrika fabrika, işyeri işyeri, örgütlenme ve eğitim faaliyetlerini, tabanın söz ve karar sahibi olması temel ilkesi çerçevesinde hayata geçiren kadrolardan oluşturulması gerektiğini belirtmek istiyoruz.

TÜRK-İŞ Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi olarak, yöneticileri Amerikan Sendikalar Federasyonu AFL-CIO tarafından yetiştirilerek, yukarıdan aşağıya doğru kurulmuştur. TÜRK-İŞ'in tarihi, işçi sınıfına ihanetin tarihidir.

DİSK ise; TÜRK-İŞ'e alternatif olarak, işçi sınıfının sömürüyü sınırlama ve tamamen ortadan kaldırma hedefleri için mücadele içerisinde kurulmuştur. Yarattığı mücadele gelenekleriyle örnek direnişleri ve ekonomik-demokratik hak ka-

zanımlarını genişletmesiyle- eksiklerine rağmen onurlu bir geçmişe sahiptir.

'92 yılından bu yana DİSK'i geçmişinden soyutlayarak TÜRK-İŞ'leştirmeye çalışanlar, sınıf düşmanlarıyla kolkola girip, DİSK'i sınıf uzlaşmacı "Çağdaş sendikacılık" safatasıyla boğmak isteyenler bunu başaramayacaktır...

Çünkü; DİSK İŞÇİLERİNDİR!

DİSK BİZİMDİR!

DİSK'in kuruluş amacı ve ilkelerine sahip çıkmak, DİSK'i DİSK yapan değerlere, geleneklere sahip çıkmak, onurlu, namuslu, dürüst, devrimci ve vatansever tüm işçilerin görevidir... DİSK'i bizzat işyerlerinde çalışan, grev çadırlarında, sokaklarda, meydanlarda verilen şehitler pahasına, bedeller ödeyerek bugünlere taşıyan işçiler oldu..

Bu nedenle, DİSK'in geleceği yine işçilerin yaratıcı ellerinde olacaktır..

İşyerlerinden başlayarak şubelere, genel merkezlere ve DİSK'e kadar her yerde; DİSK'li işçilerin geleceği kazanmak için, DİSK içerisindeki sendikacılığı geçim kapısı olarak gören, işçi sınıfına ihanet eden ahlaksızları teşhir etmek ve DİSK'ten uzaklaştırmak için,

- DİSK'i TÜRK-İŞ'leştirmeye çalışan AB'ci, MGK'cı sendika patronlarına izin vermemek için,

- YDD ideolojisinin yarattığı "Çağdaş Sendikacılık" safatasını yok etmek ve Demokratik Sınıf ve Kitle Sendikacılığını hayata geçirmek için,

- Tabanın Söz ve Karar sahibi olması ilkesini hayata geçirmek için;

- Patronlar kulübü ile TİSK, TÜSİAD, ESK, TOBB ile değil, DİSK'in gerçek ve geleneksel ittifakları olan Demokratik Kitle Örgütleri ve yasal-meşru tüm halk örgütlenmeleriyle yeniden buluşturmak için;

- DİSK'in en ücra kasabalarda bile örgütlenmesi, örgütlü olduğu yerlerde tabanın iradesini açığa çıkarmak, hakim kılmak amacıyla DİSK Temsilcilikleri, İşçi Evlerinin açılması, İŞÇİ MECLİSLERİNİ ve İŞÇİ CEPHESİNİ kurmak için;

- Kazanılmış haklarımızı gaspedenlerin elinden, haklarımızı koparıp almak, yeni haklar kazanmak, yeni mevziler elde etmek için;

- 12 Eylül'cülerle, Susurluk'çularla, YDD'cilerle ve 1 Mayıs '77 provakasyonunu açığa çıkararak, sorumlularıyla hesaplaşmak için;

- Bağımsız, Demokratik bir Türkiye için;

DİSK'i, MGK'nın, patronların, AB'ci misyonerlerin elinden kurtaralım, İŞÇİLERİN DİSK'İNİ YARATALIM!...

İşgalcilere, işkencecilere BM onaylı dokunulmazlık

Ebu Garib işkenceleri ve arkasından gelen düğün evi katliamı Amerikan emperyalizminin Irak'a götürdüğü "demokrasinin, özgürlüğün" kanıtları olarak gözlemlere sokuldu. Şimdi, emperyalist demokrasi telaş içinde, yalanla süslenmiş kampanyalar düzenleyerek gerçeği çarpıtmaya, olayı münferit göstermeye çalışıyor.

"Hukuka Uymaya Gerek Yok!"

Amerikan imparatorluğu çırpındıkça, yeni pislikler, işkencelerin arkasındaki gerçekler de birer birer gün yüzüne çıkıyor.

Newsweek Dergisi, işkenceciliğin, hukuksuzluğun 11 Eylül'ün hemen ardından bizzat ABD Adalet Bakanlığı'nın resmi belgesi ile yaşandığını ortaya çıkardı. Emperyalist hukuk, adalet diyor ki, "uluslararası kurallara, hukuka uymamıza gerek yok!"

Kimilerinin hayran olduğu ve ülkemize de gel-sin diye çırpındığı emperyalist hukukun hukuksuzluğunun gerekçesi malum; teröre karşı savaş! Zaten, "Afganistan'da meşru bir devlet de yok" diyor emperyalist demokrasi. "Teröre karşı savaş"ın her türlü hukuksuzluğun, işkencelerin, işgallerin nasıl kılıfı haline getirildiğinin, "meşru devlet" ABD'nin dünyaya nasıl bir düzeni dayattığının başka örnekleri de ortaya çıkmaya devam edecektir. Emperyalist tekellerin olduğu yerde, halklar için hiçbir hukuka, hakka ve özgürlüğe yer yoktur.

ABD'nin "münferit" açıklamasına inanmak isteyen, emperyalist demokrasi hayranları, burjuva basının köşe yazarları ise tam anlamıyla şaşkın. Mesela, biri, bütün dünyası yıkılmış bir haleti ruhiye içinde şöyle diyor;

"Bütün etik, ahlak, insan hakları, demokrasi, hak, hukuk, ülkelerin egemenliği ve bağımsızlığı,

Birleşmiş Milletler yasaları gibi, bugüne kadar insanlığın büyük kazanımları olarak alkışladığımız, katlettiği mesafenin göstergeleri olarak kabul ettiğimiz bütün "standartlar" zırva, yalan ve sahteymiş meğer!"

Ne zannediyordunuz? "**Küreselleşen dünya**"nın nimetleri işkence, işgal, katliam olarak yağıyor halkların tepesine. Zulüm **globalleştiriliyor**. Emperyalistler işbirlikçisi ülkelere F tipleri yaptırıyor, muhalifleri, ilericileri tasfiye etmek için her türlü zulmün önü "**Yeni Dünya Düzeni**"ne uygun olarak açılıyor. Devrimciler bu gerçekleri onyıllardır büyük bedeller ödeyerek anlatıyor. Bekleyin, daha da pervasızlaştığını göreceksiniz. Direniş geliştikçe, zulmü büyütmekten ve batı demokrasisi hayranlarını şaşırtmaktan başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Tarih boyunca bütün işgalcilerin, sömürgeci güçlerin yaşadığı açmazları, Amerikan emperyalizmi de yaşayacak. Katlettikçe yenilecek, yenildikçe katledecek. Ve en sonunda zafer, direnen halkın olacak.

Amerika şimdi işgalini, işkencelerini meşrulaştırma, tecavüzcü, işkenceci askerlerini korumaya alma hesabı yapıyor. Bunun için BM'nin önüne bir karar tasarısı sunuldu bile.

Tecavüzcülere BM Koruması Geliyor

İşgalciler BM'ye yeni bir tasarı sundular.

30 Haziran'da "yetkinin" göstermelik devri ve kurulacak kukla hükümete ilişkin ayrıntıların yer aldığı karar tasarısında, işgale son verilmesine dair hiçbir emare yok. Ancak karar tasarısında başka şeyler var. Tasarıya göre, yetki devrinin ardından, sözde güvenlik BM'ye "uluslararası güce" devredilecek, ama ABD askerleri ABD Genelkurmayı'na bağlı olacak. 1 yıldan önce işgalin durumu değerlendirilemeyecek. Yani işgal 1 yıl daha kesin olarak devam edecek, sonrası ise malum, direniş işgale son vermedikçe, süreç uzatılacak. Yine tasarının bir başka maddesinde de, tecavüzcü, işkenceci, katliamcı askerleri için koruma isteniyor. İşlenen "insanlık suçları" dahi buna göre yargılanamayacak.

İşgale meşruiyet kazandırmaktan başka hiçbir amacı olmayan tasarı, emperyalistler arası pazarlık aşamasında. BM Güvenlik Konseyi'nin üyeleri, Irak pastasından alacağı paya bağlı olarak tasarıya karşı tavır belirleyecektir. Öncekilerde olduğu gibi.

ABD'nin "Uluslararası Ceza Mahkemesi"nden bir yıl muaf tutulması kararını onaylayan bir BM'nin, Irak'taki işkencelere tavır alacağını, "işgaller, katliamlar, insanlık suçları, işkenceler yargılanmalı" diyeceğini kimse beklemesin. BM,

BM dokunulmazlıkları, işkenceler, katliamlar boşuna; işgalciler direnen Irak halkına, dünya halklarına hesap vermeye devam edecekler. İşkenceciler, katliamcılar, işgalciler emperyalist hukukun hangi zırhını üstlerine geçirirlerse geçirsinler; halkların gözünde suçludurlar. Ve onları koruyacak hiçbir güç yoktur.

“Ülusallararası” değil, emperyalist bir kurum haline çoktan dönmüştür. Ve halklar nezdinde hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Ama şu açık ki, BM’nin böyle bir karar tasarısını onaylaması, aynı zamanda işkencenin meşrulaştırılmasının da girişimi olacaktır.

Emperyalistler, bütün insan hakları demagogileri-ne, “insan hakları raporu” hazırlama soytanlıklarına karşın, işkencecilerdir, işkencenin mucidi egemen sınıflardır. Keza, Ebu Garib’in ardından Amerikalı ve Avrupalı hukukçu profesör, politikacı, generallerden “terör suçlarında işkence yapılabileceği” açıklamaları, tartışmalar ve bu yönde sözde “kamuoyu araştırmaları” çoğaldı. **Emperyalistler politikacıları, profesörleri konuşturarak işkenceyi meşrulaştırma, kanıksatma kampanyası mı açtı?** “Teröre karşı savaş” denilerek meşrulaştırılmasına kimse şaşırmmamalıdır; sihirli sözcüktür “terör”, her türlü hukuksuzluk, işkenceler, işgaller, katliamlar, tecavüzler bu sözcüğün arkasına gizlenir.

Bush’un Çözümü: Yeni Ebu Garib

Ebu Garib vahşetinin ortaya çıkmasının ardından, Amerikan emperyalizmi, işgal komutanı Bush, adeta halklarla alay etmeye devam ediyor. “İncelikli” manevralara dahi ihtiyaç duymuyor emperyalistler. “Münferit” deyip işin içinden çıkmaya çalışıyor.

İşkence sistematik ve işgal politikasının bir parçası olduğu için işkenceyi önlemeyen ABD, işkencenin görüntülenmesini önlemeye çalışıyor. ABD askerleri, artık resim çeken cep telefonu ve fotoğraf makinaları kullanamayacaklar.

ABD’nin “çözümleri” bununla bitmiyor. En dahi-yane olanı Bush’tan geldi!

Bush’un bulduğu yeni “çözüm”, tam da zihniyeti gösteriyor. Irak batağını Amerikalı halkına açıklama ihtiyacı duyan Bush, Irak’ta “5 aşamalı plandan” söz ettiği konuşmasında, işkenceleri önleme yöntemini de açıkladı: Ebu Garib’i yıkıp, yeni bir hapishane yapmak! Üstelik bu hapishane “yeni Irak’ın simgesi olacak”mış.

Emperyalistlerin zulümlerinin üzerini örtme, bunun üzerinden insan hakları, demokrasi oyunu oynamasında, bu durumda senaryo genel olarak şu olurdu: Ebu Garib’i yıkıp yerine mesela kültür merkezi yapmak. ABD bu oyuna bile ihtiyaç duymuyor. Daha modernini yapacağız diyor. Modern hapishane ve “yeni Irak”. İşgal altındaki bir ülke için başka bir simge düşünülemezdi.

Sonra, işkenceler, tecavüzler, aşağılamalar bu “Modern hapishanede” sürecektir demektir.

Korgeneral İşkence Seanslarında

İşkencenin en tepeden, emir-komuta zinciri içinde gerçekleştiği konusunda kimsenin kuşkusu yoktu.

Hainlerin kaderi!

Dünyanın her yerinde bütün hainlerin kaderi aynıdır. Kullanılır, işe yaramaz duruma geldiklerinde bir yana atılırlar. Hatta hizmet ettikleri güçler tarafından cezalandırıldıkları da olur.

Irak işgalinin hemen öncesinde ABD tarafından kurdurulan ve finanse edilen Irak Ulusal Kongresi’nin lideri Ahmet Çelebi’nin durumu, tasmaından tutulup atılan bir hainin trajedisini gösteriyor.

ABD, Geçici Konsey’in de üyesi olan Çelebi’ye önce ödediği paraları kesti. Irak işgalinin başarısı için vatana ihanet suçu işleyen Çelebi, aylık 340 bin dolar ödenekten olmasının ardından, evinin ve bürosunun baskınına yaşadı.

Nereden nereye?...

Beyaz Saray’da ağırlanan, büyük umutlar bağlanan, işbirlikçi yönetimin başına geçirilmesi planlanan ABD kuklası, ihanetine ihanet etmekle suçlanıyor. Panama’nın eski devlet başkanı Noriega’dan Gürcistan devlet başkanı Eduard Şevardnadze’ye kadar tüm emperyalist işbirlikçilerinin kaderi bu!

Sosyalist sistemin yıkılmasında Gorbaçov ile birlikte büyük rol oynayan Gürcistan devlet başkanı Eduard Şevardnadze, ABD darbesiyle düşürülmesinin ardından, sosyalist sistemi yıkmaktaki payının büyük olduğunu hatırlatıyor, “Irak için yardım istediklerinde verdiğini” söylüyor ve şöyle diyordu: “*Olup biteni izah edemiyorum. Ben de en önemli rollerden birine sahibim, (sosyalizmin yıkılışında) Batı ise beni yüzüstü bıraktı*”. Zavallı işbirlikçiler böyle sızlanmaktan başka ne yapabilir ki!

Hesapsız Zulüm!

İşgalin bir yıllık bilançosunda kaç Iraklının katledildiğinin bilançosu çıkarılmıyor.

Bağdat, Kerbela, Kerkük ve Tikrit’teki morg tutanaklarına göre, bu sayı, bu bölgeler için 5 binden fazla silahsız Iraklı’nın ölümünü gösteriyor. Bazı araştırmalarda ise, ölü sayısı en az 10 bin olarak kaydediliyor. Son olarak AP’nin araştırmasına göre ise, işgalin ilk 12 ayında, sadece Bağdat ve 3 kentte 5 binden fazla Iraklı öldürüldü. Hala Şii kentlerinde süren katliamların hesabı ise hiç tutulmuyor. **Kerbela’da, Kufe’de vatanseverlerin katledilmesi devam ediyor.** Her gün, 20’şer 30’ar Iraklı direnişçi Amerikan bombardımanı ile can veriyor, evler yıkılıyor, İmam Ali türbesinin bombalanmasında olduğu gibi, ibadet yerleri yerlebir ediliyor.

Tecrit Etme Hakkı!

Irak'taki hapishanelerin eski komutanı Tuğgeneral Janis Karpinski tarafından imzalanan bir mektup, işkencenin sistematik olarak uygulandığı ve bir hak olarak görüldüğünü gözler önüne seriyor. 24 Aralık 2003'te Kızılhaç'a gönderilen mektupta, esirlerin bir çoğunun Cenevre Sözleşmeleri'nden yararlandırılmadığı, "istihbarat değeri olan esirlerin **tecrit edilmesinin askeri bir gereklilik olduğu**" ve güvenlik tehdidi teşkil eden esirlere daha **farklı muamele** etmeye hakları bulunduğu söyleniyor.

"ABD'lilere Veririz!"

İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün raporunda, Amerikan işkencelerinin diğer ülkelere bahane oluşturduğu belirtildi. Bu yeni bir durum değildi. Ebu Garib görüntülerinin yayınlanmasından sonra Cemil Çiçek'in, "bizi artık eleştiremezsiniz" sevincini herkes gördü.

Örgütün verdiği örnek Malezya'dan. ABD'nin "terorizmle mücadele" müttefiki olan Malezya'da, "terörist" denilerek gözaltına alınanlar, ABD'ye verilmekle, Guantanamo'ya gönderilmekle tehdit ediliyor. Bazı tutuklulara, işbirliği yapmadıkları takdirde "ömürlerini hapiste geçirecekleri ya da Guantanamo'ya gönderileceklerinin" söylendiği yazılan raporda, bir tutuklunun şu ifadelerine yer veriliyor:

"Guantanamo'ya gönderilirsem daha kötü işkence göreceğimi, bir kolumu ya da bacağımı kaybedebileceğimi, felç olabileceğimi söylediler." (Cumhuriyet 25 Mayıs)

ABD, her yere demokrasiyi, özgürlükleri değil, ama yeni yeni işkence yöntemlerini, tehdit araçlarını dağıtıyor. ABD'nin yarattığı hücreler, hukuksuzluk düzeninin bizzat kendisi bir tehdit unsuruna dönüşüyor.

Kanlı Fuar

Bağdat kan içinde, işgal altında, tekeller "Bağdat Fuarı" düzenliyor. "Güvenlik" gerekçesiyle Bağdat'ta yapılamayan, Irak'ın zenginliklerinin pazara çıkarılması fuarının yeri ise, AKP'nin işbirlikçiliğinin yeni bir örneği. Fuar, Tayyip'in "BOP'un yıldızı olacak" dediği Diyarbakır'da yapılıyor. Böyle yıldız olacak demek ki! İşbirlikçi tekeller, emperyalist tekeller, kapitalistlerin ahlakı olmadığını, kan oluk oluk aksa da, çıkarlarını, kasalarını düşüneceklerini ve kandan nasıl çıkar sağlayacaklarının hesabında olacaklarını herkese gösteriyor.

ABD'nin Irak'taki en üst yetkili komutanın Korgeneral Ricardo Sanchez'in de bizzat işkenceli sorgulara katıldığı ortaya çıktı.

Washington Post Gazetesi'nin, bir askeri duruşmanın kayıtlarından aktardığı bilgiye göre, Ebu Garib'de görevli yüzbaşı Donald Reese, "Irak'taki Amerikan güçlerinin komutanı korgeneral Ricardo Sanchez, bazı esirlerin sorgu ya da kötü muameleden geçirilmesi sırasında hazır bulunduğunu" açıkladı.

Bu da, "münferit" bir komutan anlaşılan!!!

ABD İşkence Aletleri Üretiminde Birinci

Tüm dünyada, işbirlikçi iktidarlar için işkencecilerin eğiten ABD, faşist rejimler için işkence aletleri üretiminde de birinci. Tekeller, dünyanın dört bir yanında, ülkemizde, manyetonun her dönüşünde, bedene verilen elektrikte, yeni işkence yöntemlerinin her denendiğinde, kasalarını dolduruyorlar. Serbest piyasacılar sözünü etmekten pek hoşlanmaz bu tür örneklerden. Kapitalizmin kâr için yapmayacağı hiçbir şey yoktur.

"İşkenceyi Önleme ve İşkence Kurbanlarına Destek-TASSO" örgütü tarafından yayınlanan rapora göre, işkence aletleri üreten ve ithal eden ülkeler, polis-ordu birimlerinin eğitimlerine işkence tekniklerini de resmen ekliyorlar. ABD'nin yanı sıra, Fransa, Rusya ve İngiltere bu ülkeler arasında yer alıyor. İşkence aleti ithal eden ülkeler arasında Türkiye'nin yanı sıra kimler yok ki! Suudi Arabistan, Rusya, Tayvan, Brezilya, İsrail, Mısır, İsveç ve İsviçre gibi Avrupa ülkeleri de ithal ediyor.

İşkenceler, Katliamlar, Kuşatmalar, BM Kılıfı Boşuna; Direnişi Kıramayacaklar

Bağdat, Diwaniye, Hille, Necef, Kerbela, Bakuba, Küfe başta olmak üzere, Irak'ın bir çok bölgesinde direniş her geçen gün gelişip güçleniyor.

Şii kentlerinde, kent savunmaları yaşanıyor. Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu, bombardımanlarda ağır kayıplar vermesine rağmen direniyor. Başta Sistani olmak üzere, diğer Şii dini liderliklerin ihanet düzeyindeki sessizliği, direnişe destek vermemesi de Mehdi Ordusu'nu durdurmuyor.

Diğer Şii dini liderlerin bu tavrı, takıyyeci, pragmatist islamcılığın nerelere varacağının da iyi bir örneğidir. Açık bir işgal ve direnenler var. Onlar ise, nasıl bu direnişin dışında kalarak kukla yönetimde yer kaparız, koltuk alınız hesabı içindeler. Hatta, kukla Konsey içinde yer alan Şii gruplardan Abdülaziz El-Hekim'e bağlı Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi'nin, Kerbela'da Sadr'ı protesto gösterisi düzenletiyor.

İşkenceler, tecavüzler, katliamlar, kentlerin kuşatılıp havadan bombardımana tutulması, BM maskesi, ihanetler, hiçbir şey direnişin önünü alamıyor. İşgalciler için, Irak giderek büyüyen bir kâbustur artık. Direnişçiler bir yandan işbirlikçi polis ve hainleri cezalandırırken, öte yandan işgal güçlerine kayıplar verdiriyor.

▶ ABD'ye yaranmak için katliam

Balkan ülkelerinden Makedonya Devleti'nin, 2 yıl önce ABD'nin "teröre karşı savaş"ta gözüne girmek için, 6 Pakistanlı ile bir Hintliyi katlettiği ortaya çıktı. Açıklama bizzat Makedonya İçişleri Bakan Yardımcısı tarafından yapıldı. Bakanlık Sözcüsü Mirjana Konteska'nın açıklamalarına göre; önceki İçişleri Bakanı Ljube Boskovski, özel güçler içinden "Aslanlar" adıyla bir kontra ekibi kurdu. ABD'nin "teröre karşı savaşan ülkelere" maddi destek vermesini örnek alan hükümet, sahte bir "terör operasyonu" düzenledi.

Düzenlenen sahte "anti-terör operasyonu"nda mizansenler de, ülkemizde tanıdığımız yöntemlerle hazırlandı.

"'Aslanlar', Üsküp'teki ABD ve İngiltere elçiliklerine saldırıya hazırlanan fanatik İslamcılar olarak takdim ettiği, ülkeye Avrupa'da iş bulmak için kaçak giren 6 Pakistanlı ve bir Hintliyi kırsal bir bölgeye götürerek kurşuna dizdi. Terör mizansenini yaratmak için de cesetlerin yanına kamuflaj üniformaları ile silahlar konuldu."

Suçlu kim? ABD'ye yaranmak, maddi destek almak için insanları katleden hükümet mi sadece? Asıl suçlu; "teröre karşı savaş" adıyla tüm dünyada halklara karşı savaşan, her türlü hukuku yok eden, ülkelere rüşvet dağıtan Amerika'dır.

Amerika'ya yaranmak için infaz, katliam uygulamak da, sadece Makedonya'ya özgü değildir. Türkiye devleti Baba Bush'un ziyareti öncesi yaptığı 12 Temmuz 1991'deki katliamı, 4 Haziran 1999'da ABD konsolosluğu karşısında iki devrimcinin infazını kime yaranmak için yaptı, kimden madalya aldılar, biliniyor.

▶ Terör Demagojisi zıvanadan çıktı

Katlet, "teröristti" de!

Bombala, "terör yuvasıydı" diye açıkla!

İşgal et, "teröre karşı savaşıyorum" de!

Hiçbir inandırıcılığı kalmayan "terör" demagojisinde son örnek, Irak'ta bombalanan düğün evi oldu. ABD "teröristlerin üssünü bombaladığını" açıklamıştı. Düğünün ve düğünde halay çekenlerin daha sonra yerde kanlar içinde yatan görüntülerinin yer aldığı video görüntüleri bile çıktı, ama hâlâ "terör" demagojisini sürdürüyor Amerika.

Irak'taki Amerikan ordusunun sözcüsü Tuğgeneral Mark Kimmit, bakın ne diyor:

"Hiç düğüne ilişkin bir işaret yoktu, ne süs, ne müzik aleti. Ne de ikram yapıldığını gösteren bulaşık kap kacak. Yine de bir tür kutlama yapılmış olabilir. Kötüler de kutlama yapabilir."

Sözün bittiği, demagojinin bile zıvanadan çıktığı nokta burası.

25 Mayıs tarihli basında ayrıntılı şekilde yer alan, çoğu çocuk 45 kişinin katledildiği bombalama ve düğün evi kanıtlarını burada sıralamayı gereksiz görüyoruz. Katliam çok açık.

"Terör" demagojisinin ulaştığı nokta da burada ortaya çıkıyor. Birilerinin bu demagojilere itibar göstermesi, Amerikan yalanlarına inanması gerekmiyor artık. İşgalci general de herkesin, "yalan" diye düşündüğünü biliyor, ama "güç benim, ben böyle diyorsam böyledir" diye dayatıyor. Bu dayatma sadece bu konuda değil, her örnekte. Bu bile, terörün alası değil mi?

Sayı 6

25

30 Mayıs
2004

▶▶ **Terör yıkımı...** İsrail'in "teröre karşı savaş"ında Refah'taki yıkımın bilançosu BM temsilcisi tarafından duyuruldu: 2 bin Filistinli evsiz kaldı. Buyurun "teröre karşı savaş"!

▶▶ **Aİ Raporunda Terör...** Uluslararası Af Örgütü (Aİ) nihayet farkına vardı!!! Hazırladığı son raporda şu tespitlere yer verdi:

ABD teröre karşı ilkesiz bir savaş açmıştır. İnsan hakları kurban edilmiştir. Siyasi iltica sistemi yok edilmiştir. Iraklı sivillere karşı hukuk dışı cinayet işliyor. Dünya artık ABD'nin politikaları nedeniyle daha tehlikeli bir yer haline

geldi. Avrupa ve Asya'da çıkarılan "anti-terör" yasaları özgürlükleri ciddi şekilde tehdit ediyor. Avrupa insan hakları ihlallerine göz yumuyor."

▶▶ **Diktatörler Başta...** Darbe yaptığı için BM üyeliği dondurulan Müşerref yönetimindeki Pakistan yeniden üyeliğe alındı. Sebep; ABD'nin teröre karşı savaşına verdiği destek. "Teröre karşı savaş" varsa, diktatörler de başta edilir.

ABD Adalet Bakanlığı'nın teröre karşı savaşta 'Hukuka uymak gerekmez' dediği yerde diktatörler de böyle ağırlanır.

Provokasyon, faşizmin bir 'yönetme' biçimidir

Gözcü Gazetesi yazarı Saygı Öztürk, bir polis şefine "Polis, Çakıcı'nın kaçışına engel olabilir miydi?" diye soruyor; aldığı cevap aynen şöyle:

"Evet, Çakıcı'nın kaçışını çok rahatlıkla engelleyebilirdik. En basit bir yöntemi söyleyeyim, Çakıcı'yla birisini kavga ettirir gözaltına alırdık. Ama artık böyle yapmamız istenmiyor. O zaman Çakıcı'ya güle güle..." (Gözcü, 24 Mayıs 2004)

Bu konuşmadan belli ki, provokasyon, onlar için **çok alışılmış, sıradan, doğal** bir şey.

Devlet için de böyle bir provokasyon çok **normal**! Hukukun egemen olduğu bir düzende, hukukun egemenliğini sağlamakla yükümlü savcılar, hakimler, bu polis şefine "gel bakalım, bugüne kadar kaç kişiye karşı böyle provokasyonlar yaptın?" diye sorar. Ama ülkemizdeki hiçbir savcı bunu sormadı, sormayacaktır da.

Çünkü provokasyon, tüm faşist rejimler gibi, ülkemizdeki yönetim için de her zaman kullanılan ve kullanılabilecek bir yöntemdir.

Bu yöntem bazen halkın dikkatini belli bir konu üzerinden çekip başka bir yere yöneltmek amacıyla, bazen oligarşi içi it dalaşında da kullanılır. Ama asıl kullanım alanı, halkın devrimci mücadelesini dağıtmak, sindirmek, bulanıklaştırmak amaçlıdır.

Gazeteci Saygı Öztürk'e konuşan polis şefi provokasyonlara başvurduklarını itiraf ederken, "Ama artık böyle yapmamız istenmiyor." diye eklemesi ise polisin mafyacılara hamisi olduğunu gizleme cümlesinden başka bir şey değildir. Devrimcilere karşı hala böyle yapmaya devam ediyorlar. Ve bu noktada onların önüne ne AKP, ne AB hiçbir sınır koymuş değildir.

"1 Nisan operasyonu" denilen veya halka "uluslararası DHKP-C operasyonu" diye lanse edilen ve 50'yi aşkın kişinin sahte belgelerle tutuklandığı, derneklerin kapatıldığı operasyondaki provokasyonlara bakmak bile, bırakın "böyle yapmalarını istenmemesini", tersine önlerinin iyice açıldığını gösterir.

Oligarşinin ilk provokasyonlarından biri...

6-7 Eylül Yağma ve Katliamı

Egemen sınıflar haksız ve gayri-meşru oldukları için sık sık provokasyona başvururlar

Provokasyon, egemen sınıfların kendi yasalarını çiğneyerek gerçekleştirdiği bir eylemdir. Mevcut yasalarıyla ve yasal güçleriyle halkın mücadelesini bastıramayan veya herhangi bir direnişi kıramayan, herhangi bir örgütü yokedemeyen düzenler, bu amaca yasadışı yöntem ve yasadışı güçleri kullanarak varmaya çalışırlar. (Çoğu zaman esasında kullanılan güçler "yasadışı" değil, devletin resmi güçleridir, ama kullanılışları yasadışı olur.)

İstisnalar dışında, provokasyonların hedefi, devrimcilerdir. Faşizmin provokasyonlarında hemen hiçbir zaman değişmeyen bir amaç vardır: "**Komünist avı**". ABD'den Nazi Almanyası'na, ülkemize kadar düzenlenen provokasyonlara baktığımızda, her provokasyonu komünistlere-devrimcilere karşı yürütülen bir "av"ın izlediği görülür. Naziler, meclis binasını yakıp komünist avına çıkarken, ülkemizdeki kontrgerilla mesela Kültür Sarayı'nı yakıp, suçu devrimcilerin üzerine atar...

Provokasyonun da binbir türlü vardır. Halka karşı, veya hedefi net olmayan bir eylemi yapıp onu devrimcilere maletmek, devrimcilere karşı sahte belgeler düzenlemek, halkın zarar göreceği çatışmalar çıkarmak, halkı devrimcileri birbirine düşürecek spekülasyonlar üretmek, komplolar kurmak, bunların sadece bazılarıdır.

Oligarşinin provokasyon tecrübesi eskidir...

Provokasyon denilince bu ülkede akla ilk **6-7 Eylül Provokasyonu** gelir. Çünkü hem ilk büyük provokasyonlardan biridir, hem bir çok yönüyle açığa çıkmıştır ve çok da karakteristiktir.

1955 Ağustosunda Kıbrıs meselesinin Yunanistan tarafından uluslararası platformlara götürülmesine, oligarşi ülke içinde Rumlara karşı halkı kışkırtarak cevap verir.

1. adım; 5 Eylül'de Mustafa Kemal'in Selanik'teki evi bombalanır. Bombayı koyanlar, T.C Selanik Konsolosluğu'ndaki bir görevliyle, MAH (o zamanki MİT) ajanı bir öğrencidir.

2. adım; Ekspres Gazetesi özel baskıyla olayı duyurur. Tabii habere göre Mustafa Kemal'in evini Rumlar bombalamıştır... (Haberi yapan gazeteci DP'li Mithat Perin de MAH elemanıdır.)

3. adım; Aynı anda İstanbul, İzmir ve Anka-

ra'da 'Kıbrıs türktür, Türk kalacaktır. Rumlar itir, it kalacaktır' sloganlarıyla kışkırtılmış gerici kitle, azınlıklara ait işyerlerine, ibadet yerlerine saldırdı. 3 kişi öldürüldü, Rumlara ait 5 bin ev, işyeri, kilise, manastır, yakılıp yıkıldı. 70.000 Rum Türkiye'yi terketmek zorunda kaldı.

4. adım; Suç, komünistlere yıkıldı. Başbakan Menderes'ten polis şeflerine kadar herkes, kimlerin saldırdığını çok iyi bilmelerine rağmen, saldırıları "mülkiyet düşmanı komünistler" in yaptığını iddia ettiler ve ardından sıkıyönetim ilan edilerek, onlarca ilerici, komünist tutuklandı.

O dönem MAH'ın yöneticilerinden biri olan daha sonra bu "başarılarından" dolayı **orgeneralliğe** kadar terfi ettirilen Em. Org. Sabri Yirmibeşoğlu, 6-7 Eylül için daha sonra şöyle diyecekti: "Özel Harp Dairesi'nin muhteşem bir örgütlenmesiydi."

Kontrgerillanın "Muhteşem" organizasyonları devam etti.

Devrimcileri "amacı, hedefi belirsiz teröristler" olarak göstermek için düzenlenen provokasyonlardan bir örnek; Bu tür provokasyonların ilk uygulamaları, 1970'lerde yaşandı. İstanbul Taksim'deki Kültür Sarayı 1970'de yakıldı. Yine 1972'de Eminönü ve Marmara araba vapurları batırıldı. Her üç olay da "anarşistler, komünistler" denilerek, hızla gelişmekte olan devrimcilerin üzerine yıkıldı. Dönem devrimciler, halk nezdinde büyük bir sempati kazanmaya başladığı bir dönemdir. Bu provokasyonlarla amaç, devrimcilerin "halkın malına zarar veren, amacı belli olmayan, sağı solu bombalayan, yakan" anarşistler olduğu propagandası geliştirilmesiydi.

Kitle katliamlarını kışkırtmak için gerçekleştirilen provokasyonlardan: Bunun en boyutlu örneklerinden biri 1977 1 Mayıs katliamıdır. Çeşitli sol grupların da zemin hazırlamasıyla, oligarşi günler öncesinden "sol gruplar birbirine karşı katliam yapacak, olay çıkacak" propagandasını sürdürdü. O gün saatler süren 1 Mayıs gösterilerinde, bazı sol gruplar arasındaki sorunlara rağmen böyle bir şey olmadı. Zemini hazırladığını düşünen kontrgerilla, alandaki yüzbinlerin üzerine ateş açarak katliamı başlattı. (Hesaplarından biri, ilk ateşi açarak zaten "gergin" durumda olan sol grupları birbirine kırdırmaktı, ama başta Dev-Gençlilerin soğukkanlılığıyla bu provokasyona gelinmedi.) Bu beklentisi de gerçekleşmeyen oligarşi kendi katliamını kendi tamamladı.

Katliamın ertesi günü, hükümet ve basın, devrimcileri "suçlu" ilan etti. Sonradan gerçekler açığa çıkmış olsa da, uzun süre, bu katliamın sorumluluğu da sol üzerine yıkılmaya çalışıldı.

1978-80 arasında gerçekleştirilen Maraş, Ço-

rum, Sivas katliamları, provokasyonun kitle katliamlarında kullanılmasının farklı türde örnekleridir. Bu katliamların hepsinin başlangıcında "**Komünistler camileri bombaladı**" kışkırtması vardır. Camiler gerçekten de bombalanmıştır; ama kontrgerilla tarafından! Camiler devrimciler tarafından bombalanmış gibi gösterilip gerici faşist kesim Alevi halka karşı kışkırtılmış ve bu kışkırtma sonucu yüzlerce insan katledilmiştir.

İktidarlar değişmiş, provokasyon politikası değişmemiştir

1980 başlarından bugüne ele alırsak, sağcı, solcu, islamcı, liberal bir sürü sıfatlar taşıyan çeşit çeşit düzen partileri geldi iktidara. Haklarını yemeyelim, elbette ufak-tefek de olsa, birbirlerinden bazı farkları vardı; ama hiç farklarının olmadığı konu, halka karşı terörü sürdürmek oldu. Böyle olunca, provokasyonlar da hepsinin değişmez yöntemi olmaya devam etti.

- Özel timlerin, Güçlükonak'ta bir minübüs dolu insanı yakıp, "PKK'liler yakıtı" denmesi...

- Sedat Simavi'nin mezarına bomba konulup "Dev-Sol yaptı" haberleri yayınlattılması...

- "Teröristler halkın kalabalık olduğu yerlerde eylem yapacaklar" türü haberlerin ardından alışveriş merkezleri yakınlarında bizzat polis tarafından bombalar patlatılması...

- Hapishanelere saldırılarını meşru göstermek için, bizzat mafyacılara kullanılarak hapishanelerde isyanlar, kavgalar çıkartılır...

- Demokratik alanda mücadele eden devrimcilerin katledilip, katlettikten sonra cesetlerinin yanına silah konulup "teslim ol çağrılarına ateşle karşılık verdiler", açıklamalarının yapılması...

Gibi onlarca provokasyon sıralanabilir.

- Mesela, gençlik mücadelesi içinde yeralan bir öğrencinin gözaltına alınıp, parmak izlerinin bir el bombasının üzerine sürülmesi ve *bak mücadeleye devam edersen bu bombayı bir yere atar, fail olarak da seni yakalınız* diye tehdit edilmesi gibi;

- Veya, yine mücadele eden insanları yıldırma

Sayı 110

27

30 Mayıs
2004

politikası çerçevesinde, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun sözcülüğünü yapan birinin özürülü aracının içine uyuşturucu konulup tutuklatılması gibi, daha "ince" ve özel yöntemler de geliştirmişlerdir.

Demokratikleşme manevraları arttıkça, devletin provokasyonlara 'ihtiyacı' da artmıştır

Peşpeşe "AB'ye uyum yasaları"nın çıkarıldığı son 1,5 yıllık AKP iktidarı dönemine bakılırsa, bu tesbitimizin gerçeği özetlediği de anlaşılır.

Başta da belirttiğimiz gibi, sömürücü egemen sınıfların provokasyonlara başvurmalarının nedenlerinden biri de, mevcut yasa ve güçleriyle yapamadıklarını gerçekleştirmektir. Göstermelik de olsa, bazı demokratikleşme yasaları çıkartıldıkça, polis, MİT, jandarma da daha çok provokasyonlara başvurmaktadır.

AKP iktidarında, AB'ye uyum yasaları çıkarıldıkça, polisin kaçırma, tecavüz, canlı bomba yalanları gibi yöntemlere daha fazla başvurmasının

yeniden artması arasında bir bağ vardır.

Keza, mevcut yasalara göre faaliyet yürüten derneklere, dergilere karşı, mevcut yasalarla birşey yapamayan AKP iktidarı ve onun polisi, provokasyon ve komploda geçmiş dönemleri aşan bir pervasızlıkla; Erdoğan Kaldi anlattı diye sahte ifadeler, "dergide bulundu" diye sahte belgeler hazırlayıp onlarca kişiyi tutuklamışlardır. Bu kadar sahte belgenin tek bir dosyaya konulmasına cunta döneminde bile rastlanmamıştır.

Bütün mesele, her ne yolla olursa olsun halkın mücadelesinin engellenmesi, örgütlülüklerinin dağıtılmasıdır; bu, iktidarların vazgeçilmez politikasıdır. Polis bu provokasyonları, iktidarların emir ve yönlendirmesi altında yapıyor.

Bu anlamda, oligarşinin halkın mücadelesine karşı bu politikası değişmediği sürece, provokasyonların biteceğini düşünmek, artık herşeyin "yasalar çerçevesinde" olacağını ummak safdillikten başka bir şey değildir.

Polis şefinin bu yazının başında aktardığımız sözlerinde olduğu gibi, hiçbir şey yapamamaları, birini üzerine gönderip kavgaya ettirip tutuklamaları

melik olduğunu başlıklara çıkardı.

Başlıklar, adeta "ama bu kadar da olmaz ki" havasındaydı.

Peki ne sanıyordunuz? Gerçekten demokratik bir değişim mi bekliyordunuz?

Bundan önce alkışladığınız değişiklikler öyle miydi sanki? **Hayır!** Ama o "göstermelik değişikliklerin" gerçekten demokratikleşme olduğu aldatmacasının bir parçasıydınız siz de.

Siz nasıl "AB'ye uyum oyunu"nun bu kadar aleni hale getirilmesine şaşırdıysanız, tepki gösterdiyseniz, AKP'nin Adalet Bakanı da, sizin bugüne kadar aldatmacaya ortak olup da şimdi aldatmacayı gözler önüne sermenize tepki gösteriyor.

Özellikle Milliyet'in başlığına ilişkin Cemil Çiçek şöyle diyordu: "böyle manşetler kendi işimizi sora sokmaktır."

Yani Türkçesi şöyle diyor Çiçek: AB'ye giriş için bu makyajlara ihtiyacımız var, siz de AB'cisiniz, bakın işi zorlaştırmayın.

Kısacası, oyun aleni; Geçen hafta, Adalet Bakanlığı'nda DGM savcı ve hâkimleriyle yapılan zirveden de "DGM'lerin tabelasının değiştirilmesi ve aynı yapıyı sürdürme formülü" çıkmış. Adalet Bakanlığı bürokratları, "DGM'lerin kaldırılmasının Avrupa'daki kötü şöhretinden kaynaklandığını, Türkiye'nin bu mahkemelere ihtiyaç duyduğunu" belirtmişler.

Başka nasıl olabilirdi ki?!

Ne zannediyyordunuz?

Yıllardır AB'ciliğin savunuculuğunu yapan, her "AB'ye uyum" yasasını alkışlamaktan, artık demokrasiye geçtik yazıları yazmaktan bıkmayan burjuva medyanın sanki DGM'ler konusunda biraz gözleri açıldı. Kuşkusuz bu muhalefetlerinin altında yine oligarşi içi kimi çelişkiler var, ama "DGM'lerin kaldırılması" o kadar "kör gözüm parmağına" şeklinde bir oyuna çevrildi ki, artık bunu da görmezlikten gelmek, eski "demokratikleşiyoruz" türküsünü söylemek, burjuva medyanın zaten pek kalmayan inandırıcılıklarından biraz daha alıp götürcekti.

En açık başlıklardan birini Milliyet attı: "AB'ye Selam, DGM'ye Devam". Cumhuriyet "DGM'lere isim makyajı" başlığını kullandı. Sabah ise "Anayasaya DGM by-pass'ı" olarak değerlendiriyordu. Kısacası bir kaç istisna dışında, hemen tüm burjuva medya, değişikliğin göster-

Ebu Garib'i görüp de F Tiplerini görmeyenler

Hangi AHLAKA Sahiptir?

Kan revan içinde bir ülkeyiz. İktidarların değiştiği, ama işkencenin ve vahşetin eksilmediği, acıların hiç dinmediği bir ülkeyiz. Ve en önemlisi bu tablonun tam ortasında hâlâ oluk oluk kan akan, hâlâ işkenceli ölümlerin yaşandığı F tipi hapishanelerin olduğu bir ülkeyiz.

Böyle bir ülkede yaşayan ve az çok gelişmelerden haberi olanların, Irak'taki Amerikan işkencelerine, "şaşırmaya", "dudaklarının uçuklamasına", "resimlere bakamamasına", "insanlık adına utanç duymasına" hakkı da yoktur, samimi de değildir. Kendi ülkesindeki zulmün karşısına da dikilen, F tiplerindeki işkencelerin, katliamların karşısında duyarsız kalmayanları elbette ayırmak gerekiyor. Ama ne yazık ki, bunların sayısının azlığı bilinmektedir. Bir elin parmaklarını geçmeyen yazar-aydın, duyarlı insanlarımızın bu namuslu tavrı, varolan çürüme tablosunun üzerini örtemiyor.

Evet, tartışılması gereken, bu riyakarlık, ikiyüzlülük, çürümedir. Böyle bir ahlakın nasıl yaratıldığıdır.

Sol'dan bir kesimin ve islamcılarının politik olarak aldığı tutumlar sonucu "**F tiplerini görmeme**" tavrı ayrı bir değerlendirme konusudur. Bunu, geçen sayımızda ele aldık. Devrimciliğin, sosyalistliğin kriterlerinin unutulduğu, bırakın bunları, demokrasinin en basit gereklerinden dahi kaçıldığı bu politik tavırlar tarih ve halk önünde mahkum olmaya devam edecektir. Ama bu kesimlerin safalarında yer alan unsurlar da, bu politikaya tabi olarak, aynı "ahlakın" pençesine düşmekten kurtulamıyorlar. "Cepte keklik mi sandın... Aynı mahalleden değiliz... Farkımızı koyduk, iyi oldu..." veciz sözleriyle dile gelen bir solculuk anlayışı, elbette kendi insanlarını da çürütür. Kimse, Amerika'ya lanetler yağdırılırken, kendi ülkesinde çok daha vahşice gerçekleştirilen katliamları, işkenceleri, 112 ölümü görmezden gelmenin nasıl bir ahlakın tezahürü olduğunu sorgulamadan kendini muaf tutamaz.

"112 İnsan Katledilirken Ne Yaptın?"

Aydınımızın tarihi olaylarda, mesela Hitler dönemine geri giderek, ya da Irak'a saldırı günlerini hatırlatarak, oğulun ağzından babaya sormayı sevdiği bir soru vardır. "*Savaşa karşı (Hitler'e kar-*

şı) ne yaptın baba?"

Soru doğrudur, bir sorumluluğun hatırlatılmasıdır, namuslu bir insanın, aydının, bencilliğin batığında pis canının derdine düşmeyen herkesin, her olayda sorabileceği bir sorudur.

Ama aynı soruyu, aydınımız, "**112 insan gözlerimin önünde katledilirken, kadınlar diri diri yakılırken, anaların ferî sönmüş gözlerini çocukları kapatırken ben ne yaptım**" diye sormaz. Ebu Garib'i görüp F tiplerini görmeme tartışmasında da asıl soru budur.

Milliyet yazarı **Hasan Pulur**, "*Ebu Garip*" değil *F - tipi mektubu...* başlıklı yazısında, "*Ebu Garip'te olanları öğrendik de, acaba bizim 'F - tipi' cezaevlerinde neler olup bitiyor, biliyor muyuz?*" diye soruyor ve F tipinden gelen bir mektuba yer veriyor. (24 Mayıs, Milliyet)

Herkes sormalıdır bu soruyu; "**F tiplerinde neler oluyor?**" Ve bu sürece nasıl bir katliamcılıkla, nasıl bir zulümle gelindi? Ve ben ne yaptım, yapıyorum, bunun karşısında?

Ne çabuk unuttunuz; ilkokul çağındaki çocuklarının yanbaşıda gün gün eriyerek ölen anaları? Ne çabuk unuttunuz; "**bizi, 6 kadını diri diri yaktılar**" diyen çılgılığı? Ne çabuk unuttunuz; alevlerin ortasındaki bedenleri? Ne çabuk unuttunuz F tipi tecriti kaldırmak için 112 insanın hayatlarını verdiğini? Ne çabuk unuttunuz alevler içindeki bedenlere dahi kurşunlar yağdırıldığını? Ne çabuk unuttunuz "**hücrelerin işkenceli ölüm**" olduğunu? Ne çabuk unuttunuz "**o hücrelerde insanın yaşayacağı**"nı söylediğiniz günleri?

Biliyoruz ki, kimse unutmadı, beyninin bir köşesinde duruyor. Ahlaki bir sorgulamadan, vicdani bir hesaplaşmadan kaçmak için, mesela Gülsüman Dönmez'in mektubunu hatırlamamak için, nasıl bir zulmün insanların kendini yakmasına neden olduğunu düşünmemek için, gerçeğe sırt dönülüyor. Aydını, yazarı, kendine demokrat diyeni; yazmaktan, dillendirmekten, karşı çıkmaktan, bu zulme karşı direnişe omuz vermekten kaçıyor. "*Hayatımızın ortasına kurulmuş vahşet yatağı hayatları yutmaya devam ediyor.*" diyen Yıldırım Türker, Radikal'deki köşesinde onların tavrını şu sözlerle anlatıyor:

"*Devlet zulmünün son mimari zaferi. Artık hiç yokmuş gibi unutmak istediğimiz, nerede konusu açılrsa kulaklarımızı kapatıp sertçe başımızı çevirdiğimiz F tipi hücreler.*" (24 Mayıs)

Kulaklar neden kapatılıyor, başlar neden çevriliyor?

Bu Ahlakı Kim Yerleştirdi?

Ebu Garib'i görüp de, F tiplerini görmemenin bir yanı siyasi bir tavır iken, öte yanı sorgulanma-

ölüm orucu şehidi Şenay Hanoğlu ve kızı...

sı gereken bir “ahlak” ile karşı karşıya olduğumuz gerçeğidir.

Sorun; devrimcilik, sosyalistlik, ilericilik sorunu değildir.

Dört yıldır süren bir direnişten sözediyoruz. Böyle bir süreç, böyle bir direnme kararlılığı siyasi tarihte görülmemiştir. Direnişi bu kadar kararlı ve büyük kılan, direnenlerin politik kararlılığı olduğu kadar, zulmün de büyüklüğüdür.

Dört yıldır 112 insanı katleden, yüzlercesini sakat bırakan, F tiplerindeki binlerce insanı tecrite mahkum eden, düşüncelerini değiştirmeye zorlayan, yalnızlaştırıp teslim almayı planlayan, adım adım çürütmeyi hesaplayan, zamana yayılmış ve tasarlanmış bir zulümden söz ediyoruz.

Buna karşı çıkmak için devrimci, demokrat, sosyalist olmaya bile gerek yoktur.

Bu nasıl bir ahlakıdır, sorgulamalıyız.

Bu ahlakı kim, nasıl yerleştirdi? Bu ülkenin aydını, yazarı, sanatçısı, solcusu, demokrati nasıl bu hale getirildi? Yanmış ceset kokuları genzini yakarken, gözbebeklerinden bir deri bir kemik kalmış ceset görüntüleri hiç eksik olmazken, birileri tam 112 insanın tabutunu dört yıldır omuzlayıp önünden geçerken, “**banane**” diyen bir ahlaktan söz ediyoruz.

Halkların tarihinde bu ahlakın egemen olduğunu, onurun, haysiyetin değersiz görüldüğü, güç karşısında boyun eğmenin akıllılık olarak adlandırıldığı, zulüm karşısındaki her türlü direnişin lanetlendiği, düşünceleri için ölen ve başkalarının düşüncelerini savunabilmesi için bedel ödeyebilen aydın kimliğinin hiç varolmadığı bir tarihin üzerine oturduğumuzu bir an hayal edin. Ne haktan, ne özgürlüklerden, ne hukuktan, ne de insani özelliklerden söz etmek mümkün olur muydu? Bugün halkların onurla, gururla andığı, zulme karşı hiçbir başkaldırı yaşanabilir miydi?

Tarih böyle yazılmadığı için onurdan, erdemden, ahlaktan söz ediyoruz. Kapitalizm işte bu ahlakı yok etmek, yerine bencilleşmiş, körleşmiş, sığ, düşünmeyen, zulüm karşısında susan, biat eden bir ahlakı hakim kılmak istiyor. Buna teslim olanlar, istedikleri kadar “demokratikleşmeden,

hak ve özgürlükten” söz etsinler, böyle bir ülkeyi asla yaratamazlar. Sadece tekellerin demokratikleşme vitrininde oturan basit kuklalar olurlar. Ki, bugün kendi ülkesindeki zulmü görmek, göstermek istemeyenlerin aynı zamanda “demokratikleşme” manevralarının propagandacısı olmaları da tesadüf değildir. Oligarşinin zulmünü gizlemek için gerdiği perdeyi cilalayan durumundadırlar.

Aynı kesimlerin, çeşitli konularda, “toplumun duyarsızlığından” söz etmeleri ise, kendi duyarsızlıklarını örtmekten, kabul edilebilir göstermekten başka hiçbir anlam taşımamaktadır.

Oligarşi Beyinleri Böyle Teslim Alıyor

Bakın iki solcu aydın, Lütfü Akad ve Atıf Yılmaz ne diyor;

“Biz zihnen malul sayılırız. Sansür vardı, bir şey yapmadan önce, ‘acaba bu geçer mi kabul edilir mi, şöyle bir şey yapsak sıkıntı olur mu’ hesaplarıyla öyle bir noktaya geldik ki, bugün bize ‘istediğinizi yapmakta serbestsiniz’ deseler de, bu çemberin dışına çıkamayız. Zihnen malul sayılırız.” (Aktaran Doğan Hızlan, Hürriyet)

Zihnen malulluk durumu, kendi ahlakını da yaratıyor. Bencil, ikiyüzlü, hiçbir konuda görüldüğü gibi olmayan bir ahlak. Hesaplı kitaplı şekilde yapılan, oligarşiyle çatışacağı konulara asla bulaşmama, bu nedenle de onun zulmüne ses çıkarmama tavrı, bir süre sonra kişiliğinin, ruh halinin bir parçası haline dönüşüyor. “Her türlü otoritenin, yazınsal ve görsel bilginin, sanatın, modalının, eğilimlerin, ilgilerin merkezi ‘Saray’”ın (Cezmi Ersoz, Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak) politikaları ne ise, o da tavrını ona göre belirliyor. **İktidara hoş görünmek** kaygısı her şeye yön veriyor, tutarsızlaştırıyor, samimiyetten uzaklaştırıyor, riyakarlaştırıyor.

İşkenceye karşı, onda **samimi değil**. İşkence uzakta ve artık herkesin karşı çıktığı, eleştirilmesi kolay olan Amerikan işkenceleri ise, en hızlı insan hakları savunucusu. İşkence, tecrit hücrelerindeyse, onu görmüyor, kulaklarını tıkıyor ve başını sertçe öte yana çeviriyor.

Savaşa karşı; ama onda da **samimi değil**; karşı olduğu savaşlar var, görmezden geldiği savaşlar var. Bu savaş oligarşiyle karşı karşıya gelmesine neden olacak bir savaşsa, mesela Kürt halkına karşı sürdürülen bir savaşa sesi çıkmıyor.

Şiddete karşı, onda da **tutarlılığı yok**. Bırakın siyasi yanını, bilimsel olarak dahi, halkların şiddetinin egemen sınıfların şiddetiyle aynı kefeye konmaması gerekirken, o koyuyor. Bu da yetmiyor, “örgütün şiddetinin” karşısına çıktığı kadar, diri diri yakan oligarşinin şiddetinin karşısına dahi çıkamıyor. Benim ülkemde nasıl insanları diri diri ya-

karsınız diye feryat etmiyor.

Herşey ikiyüzlü, her şey oligarşinin gözlerinin içine bakılarak, icazet alınarak yapılıyor. Zulümde de böyle, direniş karşısındaki tavırda da böyle.

Filistin, Irak direnişi karşısında en uç boyutta heyecanlanıyor, övgüler düzüyor, “*Dünyanın Geleceği Ortadoğu’da*” diyor, Ortadoğu’nun bir başka parçasında, kendi topraklarındaki direnişe karşı körlüğünü her geçen gün daha da büyütüyor. Bu kadar uzun süreli, bu kadar kararlı bir direnişin siyasi ve tarihsel anlamını görmemek için özel bir çaba harcıyor adeta. Şu anlaşılabilir; direnişe, tarzına ilişkin eleştirileri de olabilir, bunlar yapılabilir de. Ama zulüm karşısında, oligarşi karşısında “bizim insanlarımız” diye sahiplenir direnenlere. Zulmün karşısına bu bilinçle dikilir ve önce “112 insanımızın hesabını ver” diye yakasına yapışır bu düzenin.

Her şeyi, Irak konusunda “lanetlediği” emperyalizmin işbirlikçisi oligarşi belirliyor. Ne yiyeceğinden ne giyeceğine, neye karşı çıkıp neye çıkmayacağına, nasıl düşünüp ne yazacağına, hayatındaki en küçük ayrıntıya, beynin kıvrımlarındaki en küçük düşünce kırıntısına kadar, egemen olana göre şekilleniyor.

Talimat gibi uyuyor oligarşinin belirlediği kâlıplara. “Yasaklanmış alanlara” asla girmiyor. Dokunduğunda tanrıların gazabına uğrayacakmış gibi yüreği titriyor.

Oligarşi diyor ki, “*F tiplerini yazmayacaksın, görmeyeceksin!*” Yazmıyor, görmüyor!

Oligarşi diyor ki, “*bu ülkede böyle bir direnişin varolduğunu yok sayacaksın!*” Yok sayıyor!

Oligarşi diyor ki, “ışkenceye karşı çıkacaksan, Irak’takine karşı çıkacaksın, ya da AB’nin belirlediği ‘örnek vak’alarla’ yetineceksin!” Harfiyen belirlenene uyuyor.

Beyinlerin teslim alınması budur. Kalemilerin satılması budur; karşılıklı oturup mukavele imzalanmış olması gerekmiyor.

Kimden ödül alırım, nasıl kariyer kaparım, statükomu nasıl korurum kaygıları, herşeyin önünde. Özü itibarıyla de bu aydın tipi, Sabancı’ya hayran, tekellere aşık. O güce sahip olmak istiyor.

Emperyalizm ve oligarşi beyinleri işte bu hale getirdi.

Bu ahlak sorgulanmadan da, beyinlerin özgürleşmesinden söz edilemez. Gerçek aydın, hesapsızdır, ayakları bu ülke topraklarındadır.

Ebu Garib ve F tipleri konusundaki tavır, bu konuda yeni bir sınav koymuştur aydının, demokratın, hak ve özgürlüklerden yanayım diyenin önüne.

Irak’ta ışkence ve AB

Irak’taki Amerikan ışkenceleri karşısında, Avrupa’nın suskunluğu sürüyor. Göstermelik açıklamalar dışında hiçbir somut adım, girişim yok. Aynı şekilde, AB’ye doğrudan bağımlı ya da fonlar aracılığıyla beslenen “insan hakları kuruluşları” da suskun. Yine, Avrupa’ya endeksli olarak işgale karşı çıkan “küreselleşme karşıtı muhalefet” de sokaklarda görünmüyor.

Tüm bunlar sıradan değildir, bir politikanın, siyasi bir tavrın sonucudur.

Hani nerede AB’nin insan hakları savunuculuğu? Böylesi kanıtlanmış, belgelenmiş bir vahşet karşısında yüzlerce AB kurumunun yapacağı hiç bir şey yok mu? Temelinde Avrupa emperyalistlerinin olduğu “uluslararası kurumlar... uluslararası hukuk” yerlebir edilirken, Avrupa’nın hiçbir itirazı yok mu? ABD karşısında bunu yapacak gücü olup olmadığı bir yana, böyle bir siyasi irade söz konusu değil.

Kimse şaşırmasın bu duruma!

Gördüğünüz, **gerçek Avrupa’dır, Batı değerleridir, Kopenhag Kriterleri’dir**. Tarihi sömürgecilik olanlar, işgalci ABD’ye ne diyebilir ki? Ki, Avrupa’nın gerçek yüzü, tarihinden de ibaret değildir. Tekellerinin çıkarları söz konusu olduğunda her türlü baskı rejimini destekleyen, Balkanlar’da bombalar yağdıran da onlardır. Şimdi herkes, bu ikiyüzlülüğün Balkanlar’da nasıl bir “insanlık adına müdahalede bulunduğunu” düşünmelidir.

Ve aynı Avrupa’nın ülkemizde ne yapmaya çalıştığı, “insan hakları, demokrasi” derken, gerçekten böyle bir niyeti olup olmadığı sorgulanmalıdır.

Böyle bir niyeti yoktur. Türkiye’de demokrasi, hukuk, hak ve özgürlükler olsun diyen bir gücün ilk talep edeceği şey; katliamcılarının, ışkencecilerinin, cuntacıların yargılanmasıdır. Manisa davası dışında ışkencecilerin yargılanmasından hiç söz ettiklerini duydunuz mu? 19 Aralık 2000’deki büyük katliam onların onayıyla gerçekleşti ve 6 kadının diri diri yakıldığı, 28 insanın dört duvar arasında katledildiği katliam için sadece “aşırı şiddet kullanılmış” dediler. Tabii, F tiplerine desteklerini eklemeyi de unutmadan.

F tiplerinin sahiplerinin, Irak’ta ışkencelere elbette karşı çıkmaya hiçbir hakkı yoktur.

İster Irak’ta isterse Türkiye’de; Ebu Garib’deki ışkencelerin de, F tiplerindeki katliam ve tecritin de hedefi, direnenlerin yok edilmesidir. Bu hedef bütün emperyalistlerin tüm dünyadaki, ama en başta da bölgemizdeki ana hedefidir. Yani Avrupa, Irak’ta, yapması gerekeni yapıyor.

Sayı 110

31

30 Mayıs
2004

Radikal Bu Yazıyı Neden Sansürledi?

Cezmi Ersöz'ün, Gendaş Yayınları'ndan çıkan, "Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak" isimli kitabının tanıtım yazısının Radikal Kitap eki tarafından sansürlendiğini, yayınlanmadığını, geçen haftaki dergimizde okumuştunuz. Araştırmacı-tarihçi-yazar Erdoğan Aydın tarafından kaleme alınan tanıtım yazısı, Cumhuriyet Kitap (20 Mayıs) dergisinde yayınlandı.

Yazıyı okuyan herkesin ilk aklına gelecek soru şu: **"Radikal'in solcuları bu tanıtım yazısının neresinden korktu, neresini beğenmedi?"** Cezmi Ersöz kitabında ne yazmışsa, Erdoğan Aydın da, (yer yer direnişe ilişkin kendi eleştirilerini de katarak) onu anlatıyor.

Mesela şu satırlar bir gerçeğin somut ifadesi değil mi ki, Radikal'in solcuları tarihe sansür koyuyor;

"Bir duygu seli, bir çılgılık olarak yazıyor Cezmi Ersöz. Her zaman yaptığı şeyi yapıyor aslında, ama bu sefer daha derinden, adeta bir tragedyanın ölmüş kahramanları üzerinden toplumsal vicdanımızı sarsmaya çalışıyor; kendisi başta olmak üzere bizleri en ağır bir dille yargılıyor. Yer yer aşırı yorumlara varıyor; ama bunu hep bizleri sarsarak, birkaç çocuk daha ölmesin, kendimizle yüzleşebilelim, yüzleşmek için gerekli cesareti bulabilelim diye yapıyor."

Radikal Kitap'ın solcuları gerçeğe yüzleşmekten mi kaçıyor? Nereye kadar? Nerede görülmüş gerçekten kaçmanın mümkün olduğu? Ya da tarihin ve gerçeklerin medya marifeti ile, kitaplara sansür uygulayarak değiştirilebildiği?

Objektif olmaktan en çok on-

lar söz eder. Demokratlık ise dillerinden düşmez. Ama zerresi olmadığı görülmüştür bunların.

Mesela **demokrat tavır** şudur:

*"Bu ölüm orucu zorunlu muydu diye de tartışılabilir tabii, bunca insanın ölümüne yatması ve sonuna kadar götürmesi doğru muydu, aradan bunca zaman ve bunca ölüm yaşandıktan sonra bu işin hâlâ bir bilançosu çıkarılmayacak mı diye soğukkanlı sorgulamalar yapılabilir, yapılmalı da... Ama Cezmi Ersöz bunu yapmıyor ve bundan dolayı da asla kınanması gerekmiyor; çünkü Onun ve bizlerin **asli görevi** F tiplerinin dayatıldığı bir cehennem ortamını sorgulamak... Ve işte bu yürek burkuntusuylardır ki, "hücrelere girmek için canlarını ortaya koyanlara değil de devlete ve medyaya bu kadar kolaylıkla inananlara" olan öfkesini seslendiriyor Cezmi. Ve buradan yola çıkarak... ikinci tür bir ölümü, özgürlük ve erdem için değil, "büyük birader" rejiminin yalanlarına inanmakla gerçekleşen ölümü, köleleşerek ölümü anlatıyor bize."*

Egemen sınıflar karşısında direnen herkese, kapitalizmin serbest piyasa ekonomisine muhalif olan, bu düzeni değiştirmek isteyenlere, gerçek demokrasi ve özgürlüklerin ancak devrimle mümkün olduğunu savunan ve bunun için ölümü gülererek kucaklayanlara karşı bir düşmanlık ancak böyle bir sansürü uygulatabilir. Orada da solculuk yoktur zaten. Edebiyata, yazara saygı gibi değerlerden ise hiç söz etmiyoruz; te-kellerin, patronların çıkarlarına endekslenmiş bir yayıncılık, bir yazarlık tanımında bunlara yer yok.

Tanıtım yazısının sonunda, *"Bu kitabı mutlaka.. Temizlemek için okuyun; vicdanlarımızın daha çok sarsılmasına şiddetle gereksinim içindeyiz"* diyen Aydın, *"çocuklarımız"* diyebiliyor direnenler için.

Her şeyden önce, bu ülkede kendine aydın, solcu diyenler, direnenlere **"bizim insanlarımız, bu toprağın evlatları"** diyebildiği anda, beyni bu topraklarda, bu ülkede yaşananlara yüzü dönük demektir. Peki Radikal solcularının yüzü nereye dönük? Avrupa Birliği'ne ve Aydın Doğan'a. Oradan da, emperyalizme, oligarşiye karşı direnişe ilişkin ne varsa, ona yönelik sansür ve yasak talimatları yağıyor.

Peki engelleyebiliyorlar mı? Medya, oligarşi içi it dalaşlarında iktidarlar yıkıp, partileri bölebilir. Ama tarih yazamaz. Tarihi direnenler yazıyor. Aydınlarımız yazılan bu tarihi romanları, makaleleri, resimleri, müzikleri, oyunları, sinemaları ile kaydetmelidir. Tarihin bu kesitinde, bu ülkede yaşadıkları ancak böyle anlaşılacaktır. **Aydın tanıklık etmiyorsa, yaşamıyor demektir.**

Ölüm orucu direnişi, bir çok yanıyla romanlara, türkülere, sinemalara konu olmaya devam edecektir. İster olumlu, isterse olumsuz, tartışılacaktır direniş gerçeği. **Oya Baydar** gibi, kendi beyninin irinlerini ve devrim düşmanlığını, kaçkınlık ve bozgunculuktan başka hiçbir şey olmayan geçmişinden süzüp getirdiği zehirlerini akıtan da olacak (ki bu ayrı bir yazı konusudur), Cezmi Ersöz gibi yaşadığına, gördüğüne ta-nıklık eden, ayakları bu topraklarda olan namuslu aydınlarımız da olacak. Ama, her halukarda, bu topraklarda bir tarih yazılıyorsa (ki öyledir), bu tarihi kaydedenler de olacaktır.

Sorular

Kurtuluş yolunun kılavuzu Marksizm-Leninizm'dir

Sömürge Tipi Faşizm

? Faşizm mi, demokrasi mi, bunu bilmenin önemi nedir?

Ülkemizdeki gelişmeleri doğru biçimde değerlendirebilmek için, mevcut siyasal yapıyı ve devlet biçimini iyi tanımak gerekir. Mevcut sosyo-ekonomik yapı doğru analiz edilemediğinde, cuntalar, sivilleşmeler, AB'yle geliştirilen ilişkiler, yerine oturtulamayacağı gibi, ekonomik-demokratik mücadele bakımından da bu düzende neyin mümkün olup olmadığı tam görülemez.

Sonuç, politikalarda, taktiklerde sağ veya sol uç noktalara savrulmaktır.

En kaba hatlarıyla söylersek; demokrasicilik oyununun yoksayılıp faşizmin mutlaklaştırılması, demokratik mücadelenin yadsınmasına; tersine olarak da demokrasicilik oyununun demokrasi sanılıp faşizmin yok sayılması ise, devrimci örgütlenmenin yadsınmasına, legal mücadele-den büyük beklentiler içine girilmesine götürür.

Bunun için Mahir Çayan'ın **sömürge tipi faşizm** olarak adlandırdığı devlet biçiminin çok iyi anlaşılması, kavranması gerekir.

Bugüne kadar tabii ki Mahir Çayan'ın dışında da Türkiye'deki devlet biçimine ilişkin pek çok tanımlar, tesbitler yapanlar olmuştur. Kimileri, yıllarca teorik tartışmalarda "**faşizmin olmadığı**", eksikli de olsa "**esas olarak burjuva demokrasisi vardır**" tezini kanıtlamaya çalışmış, kimileri, sömürge tipi faşizmin kendi içindeki nüanslarını, açık-gizli faşizm ayrımını yadsıyan "**faşist diktatörlük**" tesbitleriyle ülkemizdeki devlet yapısını, klasik faşist sistemlerle benzeştirmiş, kimileri ise, faşist cuntaları "**bonapartist**" (devletin sınıflardan belli ölçülerde görece bağımsızlık kazandığı bürokratik diktatörlük) ilan etmiş, kimileri de mevcut sistemin faşist değil, **faşizan** olduğunu, faşist yanları olmakla birlikte demokrasinin ağır bastığını söylemişlerdir. (Elbette mücadele ve örgüt anlayışları, taktik hedefler ve sloganlar da bu tesbitlere göre biçimleniyordu.)

Ama bunların hiçbirisi 12 Mart'tan bu yana yaşanan gelişmeleri açıklayamamış, bir gelişmeyi açıklar gibi görünen teoriler, bir başka gelişme karşısında iflas etmiştir. Kimi legaliteyi yadsıdığı için fokoculuğa (sol sapma), kimileri illegaliteyi

yadsıdığı için legalizm batağına (sağ sapma) doğru savrulmuştur. Ama belirtmek gerekir ki, Türkiye solundaki sapmalar, her ne hikmetse çoğunluklu "**sağa**" doğru olmuştur. Farklı nedenleri de olan bu sağa savrulma içinde, oligarşinin faşizmi ve demokrasisinin niteliğini anlayanlar, ne 1970'lerin faşist "Miliyetçi Cephe" iktidarlarını, ne 12 Eylül faşizminin on yıllık programını, ne 1983 seçimlerindeki "sivilleşme" manevralarını, ne SHP aracılığıyla 1990'ların başında geliştirilen demokratikleşme manevralarını, ne de AB'ye uyum süreçlerini doğru değerlendirememişlerdir. Bu süreçlerdeki yanlış değerlendirmeleri onları daha da sağa savurmuştur.

Sömürge Tipi Faşizm, işte bu noktada ülkemizdeki devlet yapısını ve bu yapıdaki gelişmeleri, demokratik hakların ve demokratikleşme manevralarının faşizm içinde nereye oturduğunu açıklayabilen, sisteme ilişkin öngörülleri doğrulanan bir teori olarak öne çıkmıştır.

? Bir siyasi sistemin ne olup olmadığına neye göre belirleriz?

Demokrasi konusunda denilebilir ki, tüm dünyada bir hemfikirlik vardır. Dikkat edilecek olursa, demokratik olduğunu iddia etmeyen, demokrasiye bağlı olduğunu söylemeyen hemen hiçbir sistem yoktur. Kimse "**demokrasiye karşı**" görünmek istemez. Hatta demokrasinin tüm kurum ve kurallarını askıya alan cuntalar bile, darbeleri "**en kısa sürede demokrasiye geçileceği**" vaadiyle yaparlar. Faşist diktatör Mussolini bile "... Eğer tarihte demokratik bir hükümet sistemi varsa, bu, faşist hükümet sistemidir." diyordu.

O halde buradan çıkacak ilk sonuç; bir ülkeyi yönetenlerin, o ülkedeki yönetim sistemi hakkında ne dedikleri, sistemin tanımlanması için belirleyici olamaz.

Siyasi sistemlerin tanımlanmasında tartışmanın özünde, sistemin demokrasi olup olmaması vardır. Ülkemizdeki tartışma da budur. Çarpıtmalar da en başta demokrasinin ne olup olmadığı noktasında ortaya çıkar. Eğer demokrasi tanımınız net değilse, bilimsel değilse, herhangi bir

Sayı 110

33

30 Mayıs
2004

ülkedeki siyasi sistemi doğru tanımlamanız da mümkün değildir. Bu anlamda önce işe bunun tanımıyla başlayalım.

Demokrasi, tüm vatandaşların ayırım gözetilmeksizin yönetime katıldığı, tüm vatandaşların yönetime katılmasının araçları olarak da parlamento başta olmak üzere çeşitli kurumların olduğu bir yönetim biçimidir.

Öyleyse, *herkesin oy hakkının ve de parlamentonun olduğu her yönetim biçimi demokrasidir* denilebilir mi?

Egemen sınıflar öyle diyorlar ve asıl çarpıtma da burada başlıyor.

Burjuva demokrasisi, demokrasinin **biçimsel** anlamda uygulanmasını öne çıkarır. Demokrasi tanımının buna göre yapılmasını ister. Burjuva demokrasisinin işleyişi, “halkın yönetime katılımı”nı üç-beş yılda yapılacak seçimlere, arada bir yapılacak referandumlara indirgeyen bir tarzıdır. Ve asıl önemlisi, onlar sistemlerine **burjuva demokrasisi** demez, sadece **demokrasi** demeyi tercih ederler. Neden?

İşte bütün mesele de buradadır.

Çünkü demokrasi esasında, **mutlak bir eşitlik ve özgürlük** değildir. Yeryüzünde böyle bir demokrasi de olmamıştır.

Demokrasi, **diktatörlükle** içiçedir.

Bu diktatörlüğün, kimin kime karşı diktatörlüğü olduğunu belirleyen ise, mevcut üretim sistemidir.

Buradan hareketle maddeleştirelim:

- Tek bir demokrasi yoktur. İki türlü demokrasi vardır: Burjuva demokrasisi, sosyalist demokrasi.

- Burjuva demokrasisi, burjuva diktatörlüğünün bir biçimidir. (Burjuvazi, ya burjuva demokrasisiyle, ya faşizmle yönetir.) Sosyalist demokrasi de proletarya diktatörlüğüdür. (Demokratik halk devrimiyle kurulacak devrimci halk iktidarının yönetim biçimi de halk demokrasisi olarak adlandırılabilir. Bu iktidar sosyalizme geçişin bir biçimi, aşamasıdır.)

Burjuva demokrasisiyle, sosyalist demokrasiyi ayırdeden bu diktatörlüklerin niteliğidir. Burjuva demokrasisi, burjuvazinin halka karşı diktatörlüğüdür; yani azınlığın diktatörlüğüdür. Yani demokrasinin tanımının özüne aykırı bir gerçekliğe tekabül eder. Bu nedenle burjuva demokrasisi, ancak **formel (biçimsel)** bir demokrasi olabilir.

Sonuç olarak, bir ülkenin nasıl yönetildiğini doğru tanımlayabilmek için önce, o ülkenin üretim biçimine bakacağız; “*Her demokrasi, nihai*

olarak o toplumun üretim ilişkileri tarafından belirlenir”. (Lenin) İkinci olarak o üretim ilişkileri içindeki hakim sınıfların nasıl yönettiğine bakalım.

? Ülkemiz nasıl yönetiliyor? Demokrasiyle mi, faşizmle mi?

Aslında çok derin teorik tahlillere girmeden de şöyle bir cevap verilebilir: 1950’den önce “tek parti” döneminde zaten sistemin “demokrasi” olduğunu iddia eden yoktu pek. “Demokrasi” olduğu iddiası “*çok partili rejime geçiş*”le birlikte başladı. Ne var ki, “çok partili rejim”de de, burjuva demokrasisinin **biçimsel** kurum ve kurallarının bir güvencesi olmamış; “demokrasinin vazgeçilmez araçları” olan partiler toptan kapatılabilmiş, parlamentolar beş generalin emriyle dağıtılabilmektedir.

Şimdi bu tabloyu da gözümüzün önünde bulundurarak, yukarıda koyduğumuz ölçüler temelinde ülkemizdeki siyasi sisteme bakalım.

Bir; ülkemizdeki hakim üretim biçimi kapitalizmdir. (Ki bu durumda ülkemizdeki siyasi yönetimin de burjuva diktatörlüğü –burjuva demokrasisi veya faşizm biçiminde– olması gerekir).

İki; ANCAK... Bizim ülkemizde kapitalizmin gelişme koşullarından dolayı, tekelci burjuvazinin tek başına iktidarı yoktur. İşbirlikçi tekelci burjuvazi toprak ağalarıyla, tefeci-tüccarlarla ittifak yapmıştır, ki bu yapıya **oligarşi** diyoruz. Bu anlamda da ülkemizde burjuva diktatörlüğü değil, oligarşik diktatörlük söz konusudur.

Mahir Çayan, bunu şöyle ortaya koyuyor:

“... Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik diktatörlük ise sadece finans kapitalin damgasını taşımamaktadır. Çünkü ülkedeki kapitalizm, kendi iç dinamiği ile değil, ‘yukarıdan aşağıya’ geliştirilmiştir. Dolayısıyla yerli tekelci burjuvazi, daha baştan, çekirdek halindeyken emperyalizmle bütünleşerek gelişmiştir. (Emperyalizm içsel bir olgu duruma geldiği için bu oligarşi içindedir.) Ancak bu gelişen tekelci-burjuvazi tek başına emperyalizmle ittifakını sürdürerek emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza edecek güçte değildir. Dolayısıyla, yabancı ve yerli tekellere zorunlu olarak bağlı olan toprak burjuvazisi ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmaktadır.

Oligarşik yönetim içinde, işbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza eden tek yerli sınıf değildir.”

Peki, oligarşi bu diktatörlüğünü nasıl bir yönetim tarzıyla gerçekleştiriyor?

Bu sorunun cevabını da yine Mahir'e bırakalım:

*"Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik yönetim, rahatlıkla işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin olmadığı tam bir dikta yönetimi ile ülkeyi yönetebilmektedir, buna **sömürge tipi faşizm** de diyebiliriz. Bu yönetim, ya klasik burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan 'temsili demokrasi' ile icra edilir (**gizli faşizm**), ya da, sandıksal demokrasiye itibar edilmeden açıkça icra edilir. Ancak açık icrası sürekli değildir. Genellikle ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yöntemdir."*

? Faşizm mi, demokrasi mi sorusunda kafa karıştıran unsurlar nelerdir?

Bir; burjuva demokrasisinin bazı biçimsel kurumlarının (seçimler, parlamento ve kısmi demokratik haklar gibi) varlığı.

İki; faşizmin klasik biçiminin birebir ülkemizde görülmemesi.

(Aslında üçüncü bir neden olarak da, gerçeği bal gibi görüp de, faşizme karşı mücadele etme cüretine sahip olmayan, faşizme karşı mücadelenin bedellerini ödemekten kaçan kesimlerin

gerçeği bile bile çarpıtmalarından sözedebiliriz.)

Emperyalist ülkelerde ki burjuva demokrasisinin demokrasitanımının **biçimsel** bir tezahürü olduğunu söylemiştik. Yeni-sömürge ülkelerde ise, burjuva demokrasisinin tüm kurum ve kuralları da değil, **bazı biçimsel**

kurumları vardır. "Demokrasıcılık oyunu" da işte bu bazı biçimsel kurumlar üzerinden sürdürülmektedir.

Faşizm, "**finans kapitalin en gerici, en baskıcı, en kanlı diktatörlüğü**"dür.

Peki tekелci burjuvazi, ne zaman böyle bir kanlı diktatörlüğe geçer? "**Burjuvazinin artık varlığını ve yönetimini burjuva demokrasisi ile sürdüremediği koşullarda**" devreye faşizm sokulmuştur. Faşizmde burjuva demokrasisi rafa kaldırılır, demokratik ve siyasal haklar gasp edilir.

Tekelci burjuvazinin tam egemen olduğu emperyalist ülkelerde gerçekleşen faşizmin bu türü, İlk olarak İtalya'da 1922 yılında Mussolini ile iktidara geldi. 1938'de Almanya'da Hitler iktidarı da faşist bir iktidardı. Japonya, Avusturya, Belçika, Fransa, İngiltere ve İspanya'da değişik biçimlerde faşizm iktidar olmuştur.

Literatürde "klasik faşizm" olarak da adlandırılan bu faşizmlerin özellikleri şunlardır:

- Faşizm, aşağıdan yukarıya geliştirilen bir hareketle iktidar yapılmıştır.

- Bu niteliğine bağlı olarak bir kitle tabanına sahiptir.

Bizim gibi ülkelerde ise faşizmin yönetim biçimi haline gelişi bu şablona uymaz.

Aşağıdan yukarıya bir faşist hareket aracılığıyla değil, yukarıdan aşağıya devlet -başta ordu olmak üzere- aracılığıyla kurumsallaştırılmıştır. (Elbette her faşist sistem kendine bir kitle tabanı yaratmaya çalışmıştır; ülkemizdeki sivil faşist hareket MHP; düzenin faşizme kitle tabanı yaratma politikasının ürünüdür.)

Yukarıdan aşağıya kurumsallaştırılan faşizm, kendini güçlü hissettiği ölçüde, parlamenter bir sistemi de çalıştırır, kısmi demokratik hak ve özgürlükler tanır. Ama halkın mücadelesi geliştiği ve mevcut işleyiş içinde bu mücadelenin engellenemediği koşullarda da parlamento da, haklar da bir gecede rafa kaldırılabilir. burjuva demokrasisiyle, bizim gibi ülkelerdeki "Filipin Tipi demokrasi" de denilen "**sandıksal demokrasi**" arasındaki en bariz farklardan biri budur.

Bu anlamdadır ki, bizim ülkemizde "demokrasi" değil, "**demokrasıcılık oyunu**" var diyoruz. "Sandıksal demokrasi"de, kitlelerin seçimler aracılığıyla "yönetime katılma" hakkı vardır. Ama aslında bu seçimlerin yönetim üzerinde hemen hemen hiçbir etkisi yoktur. Her parti, emperyalizmin, oligarşinin politikalarını uygulayan bir kukla iktidar olur; halka karşı baskı, terör, zulüm ise, her yönetimin değişmez özelliğidir.

Bütün Yazılar ÇIKTI!

? AB'ye uyum ve üyelik süreci, Türkiye'deki faşizmi tasfiye mi edecek?

Bunun hayalini kuranlar varsa, bugüne kadar yaşadıklarının on misli büyüklükte hayal kırıklığı yaşayacaklar demektir.

Cunta dönemleri dışında faşizm ve demokrasiçilik oyunu mümkün olduğunca yanyana sürdürülür. Yukarıda Mahir'in yaptığı açık faşizm - gizli faşizm ayrımını hatırlayalım.

Nasıl ki, emperyalist ülkelerdeki tekelci burjuvazi, mümkün olduğunca burjuva demokrasisiyle yönetmeyi tercih edip faşizmi ancak belli koşullarda başvurulacak bir yönetim biçimi olarak görüyorsa, oligarşi de gizli faşizmi tercih eder; açık faşizme çok zorunlu olduğunda başvurulur. Açık faşizme başvurmanın da sınırları vardır. Çünkü her açık faşizm, oligarşinin en güçlü kozu -başvurulacak son koz- olan orduyu yıprattığı ve halkın düzene karşı memnuniyetsizliğini ve tepkisini uzun vadede büyüttüğü için tercih edilmez.

Öte yandan, emperyalizm de, oligarşi de bilmektedir ki, halkın her geçen gün daha fazla sö-

mürüldüğü, yoksullaştırıldığı, bağımlılığın artırıldığı bir ülkede, faşizmin şiddetini artırmadan oligarşinin iktidarı sürdürülemez.

İşte buna çare olarak 12 Eylül'de, açık faşizmlere bir daha başvurulmayacak bir düzenleme yapılmaya çalışıldı. Tabiri caizse **açık faşizm kurum-sallaştırıldı, yasallaştırıldı**. Bunun sonucudur ki, 12 Eylül'den bu yana "**sandıksal demokrasi**"yle **açık faşizme özgü baskı ve terör** yanyanıdır. Bunun sonucudur ki, katliamlar, infazlar, kayıplar, faili meçhuller, hapishane katliamları, provokasyonlar, komplolar, günlük baskı ve yasaklar, polis jandarma terörü, "parlamentar demokrasinin" yürürlükte olduğu koşullarda da en pervasız biçimlerde hayata geçirilmektedir.

Emperyalizm ve oligarşinin Türkiye'deki egemenliğini sürdürmesinin başka yolu yoktur. AB sürecinde demokrasiçilik oyunu yeni manevralarla sürdürülecek ancak faşizm tasfiye edilmeyecektir. Faşizmin yıkılması, bir devrim sorunudur. Başka deyişle, faşizmin yerine demokrasinin geçmesi, bizim gibi ülkelerde bir iktidar değişikliğini (oligarşinin iktidarı yerine halkın iktidarı) şart kılar.

Nepal'de istifalar

Başkent Katmandu Belediye Başkanı ve Belediye Meclisi Üyeleri, gerillaların istifa çağrılarını sonucu istifa ettiler.

Belediye Başkanı Keşav Stapit ve 34 meclis üyesi, 24 Mayıs'ta "elverişsiz çalışma koşulları" gerekçesiyle istifalarını açıkladılar. NKP(M) bir süre önce belediye başkanlarına istifa çağrısı yapmıştı.

Nikaragua'da gençlik-köylü direnişi

Nikaragua hükümetinin bütçede eğitime ayrılan payda yaptığı kesinti üzerine 18 Mayıs'ta öğrenciler tarafından başlatılan eylemler, ülke çapında köylülerin de katılımıyla yaygınlaştı.

Başkent Managua'daki Ulusal Tarım Üniversitesi'nde barikatlar kurulurken, Matagalpa, Leon, Esteli gibi öğrenci kentlerinde de eylemler başladı.

Polisin eylemlere saldırısı sonucunda çok sayıda öğrenci yaralanırken, köylüler de öğrencileri desteklemek için Managua'ya giden yollarda barikatlar kurarak direnişe katıldılar.

Kâbil'de eylemler

Afganistan'da işgale karşı direniş sürüyor. Direnişçilerin, 23 Mayıs'ta Kabil'de bir devriye aracına karşı düzenledikleri eylemde, 1 Norveçli asker cezalandırıldı. Yine aynı günlerde Paktia ve Uruzgan Eyaletleri'nde işbirlikçi askeri güçlere karşı gerçekleştirilen eylemlerde Afgan askerleri öldürüldü.

Afganistan'daki gelişmeler dünyaya fazla yansımazken, İngiltere Avam Kamarası tara-

findan hazırlanan Afganistan raporu, emperyalizmin Afganistan'da da batağa saplandığını, direniş karşısında "sonuca ulaşamadığını" ortaya koyuyor. Basına yansıyan rapora göre, "Avam Kamarası Dış İlişkiler Komisyonu üyeleri, Afganistan'ı ziyaretlerinden şoke olmuş bir halde ülkeye döndüler". Onları şok eden bellidir; devasa bir güce sahip ABD ve İngiltere'nin nasıl olup da kerpiç evlerin Afganistan'ında tam egemen olamadığını anlayamıyorlar bir türlü.

İtalya'da grevler

Berlusconi hükümetinin ekonomik ve siyasal hakları gasbetmeye yönelik politikaları, halkın her kesimi tarafından eylemlerle cevaplanıyor.

Kamu çalışanlarının 21 Mayıs'ta ülkenin bir çok yerinde hayatı durduran bir genel grev gerçekleştirdiler. Greve yaklaşık 2 milyon memur katıldı. Yargıçlar ve savcılar da, Berlusconi hükümetinin "yargıyı kendi denetimine almak" için gündeme getirdiği yasayı protesto etmek için üç günlük grev yaptılar.

NATO Karşıtı Örgütlenmeler Yayılıyor

AKP iktidarının saldırıları, “terör” demagojisi, gözdağı haberlerine rağmen, 28-29 Haziran’da İstanbul’da yapılacak olan NATO zirvesine yönelik örgütlenmeler ve eylemler tüm Anadolu’ya yayılıyor. Şimdiden, “eylem alanı” sadece İstanbul olmaktan çıktı, tüm Anadolu haline dönüşmeye başladı.

Bu örgütlenmeleri daha da yaygınlaştırmalı, Anadolu’nun her kentinde, her kasabasında hatta köylerinde NATO’ya, emperyalistlere karşı sesimizi yükseltmeliyiz. İstanbul’da “NATO ve Bush Karşıtı Birlik” bu konuda en geniş zemini oluştururken, Anadolu kentlerinde de, özü anti-emperyalist nitelikli olan, çeşitli isimler altında örgütlenmelerde bir çok siyasi grup, demokratik kitle örgütü, sendika, oda vb. bir araya geliyor.

ANKARA: “Ankara NATO Karşıtı Gençlik Platformu”, kuruluşunu, 15 Mayıs günü Yüksel Caddesi’nde düzenlediği bir eylemle duyurdu. Herkesi NATO’yu protestoya ve birliğe çağıran Platform, Ankara Gençlik Derneği’nin de bulunduğu çok sayıda gençlik örgütlenmesinden oluşuyor. Ankara’da kurulan bir başka platform olan “NATO’ya Hayır Ankara Platformu” oldu. Çok sayıda siyasi grup, DKÖ, sendika ve oda, NATO Karşıtı Platform’da birlikte mücadele kararı aldı. “Ankara NATO Karşıtı Gençlik Platformu” 22-23 Mayıs günlerinde de eylemdeydi. 23 Mayıs günü “İstanbul’da NATO Zirvesine Geçit Yok” yazılı pankartın açıldığı eylemde Gençlik Dernekleri de bayraklarıyla yer aldılar. “İşkenceci ABD Haklara Hesap Verecek” sloganları atılan eylem, Sakarya Caddesi’ne kadar gerçekleştirilen bir yürüyüş ve burada söylenen Beyazıt Marşı ile sona erdi.

MERSİN: NATO ve İşgal Karşıtı Gençlik Platformu, kuruluşunun ardından, ilk eylemini 22 Mayıs günü yaptı. Gençlik Derneği, SDG, Emek Gençliği, DPG’nin yer aldığı eylemde, NATO zirvesinin protesto etmenin, emperyalizme karşı mücadelenin gençliğin tarihsel görevi olduğu dile getirildi.

Mersin’de 23 Mayıs günü DEHAP Merkez İlçe binasında düzenlenen panelde NATO anlatıldı. HÖC, ESP, İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi ve Alınları tarafından düzenlenen panelde ESP’den Figen Yüksekdağ ve BES üyesi Güven Altun’un konuşmacı olarak yer aldı. Güven Altun F tiplerinde de NATO’nun rolü olduğuna dikkat çekerken, Figen Yüksekdağ, NATO’nun, ABD’nin “bitmeyen savaşının iktisadi siyasi

ve askeri örgütü” olduğunu söyledi. Panelin sonunda, Gençlik Derneği müzik grubu, Grup Berdan bir dinleti sundu.

ELAZIĞ: Amerikan İşgaline Hayır Platformu, 24 Mayıs günü kuruluşunu duyurdu. Platform’da; Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, EMEP, DEHAP, Sadet Partisi, ÖDP, Anadolu Gençlik Vakfı, İHD, Memur-Sen, İslami Eğitim ve Yardımlaşma Vakfı, KESK, Öğretmenler Vakfı, Furkan Eğitim ve Yardımlaşma Vakfı ve Tuncelililer Derneği bulunuyor.

MUĞLA: Muğla Üniversitesi öğrencileri NATO ve Bush’a Karşı Birlik Muğla Üniversitesi Oluşumu adıyla bir araya geldiler. 21 Mayıs günü deklarasyon yayınlarken faaliyetlerine başlayan Platform’da Gençlik Derneği’nin de bulunduğu gençlik örgütlenmeleri yer alıyor. Birlik, ilk etkinliğini de 21-23 Mayıs tarihleri arasında Sınırsızlık Meydanı’nda açtığı NATO’nun ve ABD’nin katliamcılığını teşhir eden resim sergisi ile gerçekleştirdi. Sergide “NATO’dan Çıkılsın, Üsler Kapatılsın” yazılı pankart ve dövizler yer aldı. Ayrıca imza kampanyası sürdürülürken, toplanan imzalar 24 Mayıs günü kitlesel bir eylemle, Meclis’e gönderildi. Eylemde, “NATO Defol Bu Memleket Bizim”, “Emperyalistler İşbirlikçiler 6. filoyu Unutmayın” sloganları atıldı.

ADANA: ‘Emperyalizm, İşgal ve NATO Karşıtı Platform’ 22 Mayıs günü düzenlediği eylemle, kuruluşunu duyurdu. İnönü Parkı’nda yapılan eyleme 250 kişi katılırken, İsrail ve ABD ile ilişkilerin kesilmesi istendi. NATO ve ABD karşıtı sloganların atıldığı, Irak ve Filistin direnişlerinin selamlandığı eylemde, ABD’nin işkence resimleri de taşındı. Platform’da çok sayıda sendika, siyasi grup ve DKÖ ile birlikte Haklar ve Özgürlükler Cephesi de yer alıyor.

İZMİR: Ege Üniversitesi’nde 17 Mayıs günü yapılan eyleme 500 kişi katıldı. İzmir Gençlik Derneği, ÖG, DGH, YDG, SDP, EMEP, TKP ve Koordinasyon tarafından düzenlenen eylemde, kitle Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak, şenlik alanına yürüdü. Yürüyüş sırasında, ‘NATO Defol Kahrolsun Emperyalizm’

pankartı açıldı ve sık sık "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atıldı. NATO karşıtı eyleme dönüşen "Şenlik"te, Yeni Türkü konseri sırasında da sıklıkla NATO karşıtı sloganlar atıldı. Konser sonrası yemekhane önünde toplanan kitle burada sloganlar atıp halaylar çekerek dağıldı.

25 Mayıs günü İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi'nde düzenlenen Bahar Şenlikleri kapsamındaki konser NATO karşıtı eyleme sahne oldu. Mor ve Ötesi grubunun konseri sırasında kantin önünde toplanan öğrenciler, sloganlarla bir yürüyüş düzenleyerek konser alanına geldiler. Alandaki diğer öğrenciler NATO karşıtı sloganlara alkışlarla destek verdi.

HATAY: Samandağ'da, Eğitim-Sen şubesi, düzenlediği basın açıklamasıyla ABD'nin Irak'taki işkencelerini lanetledi. Açıklamayı okuyan Cüneyt Kayıkçı, "ABD Emperyalizmi kendi dışındaki halklara yaşam hakkı tanımamaktır." dedi. İşkencenin münferit olduğu açıklamalarına da tepki gösteren Kayıkçı, "Dünya halkları biliyor ki bu yapılanlar ABD'nin ve ortaklarının genel politikasıdır. Saldırmak, başkalarının ekmeğine gözkoymak, zorbalık emperyalistlerin karakteridir. Bu yüzden gün emperyalizme karşı çıkma günüdür" şeklinde konuştu. Eylemde, "ABD Halklara Hesap Verecek", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Ortadoğu Halkları Sıklaştıran Safları", sloganları atıldı.

BANDIRMA: Bandırma Demokratik Gençlik İnsiyatifi, 21 Mayıs günü, Çerkes sürgününün 140. yılı nedeniyle düzenlediği eylemde, Çeçenistan'ın yanı sıra, Irak ve Filistin işgallerini protesto etti. Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan eylemde, emperyalistlerin Kafkasya üzerindeki paylaşım planlarına dikkat çekildi. Eylemde 'Kafkasya Halkları Yalnız Değildir', 'Çeçenistan'daki Soykırıma Son' 'Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi' ve 'Abhazya'daki Ambargoya Son' yazılı dövizler taşındı ve 'Zafer Direnen Halkların Olacak', 'NATO'ya Hayır Üsler Kapatılsın' sloganları atıldı.

BALIKESİR: "Balıkesir NATO Karşıtı Gençlik İnsiyatifi" tarafından 24 Mayıs'ta yapılan eylemde, Eğitim Fakültesi önünde toplanan öğrenciler, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. filoyu Unutmayın" sloganları attı. Ali Hikmet Paşa Meydanı'na yürüyüşe geçen gençliğin önü AKP'nin

AKP, Efendileri İçin Terör Estiriyor

✓ NATO zirvesinin yapılacağı bölgedeki TRT binasında görevli 8 TRT çalışanı 26 Mayıs günü gözaltına alınarak sorgulandı.

Haber-Sen Genel Başkanı Kemal Keleş, TRT çalışanlarının "potansiyel suçlu" ilan edildiğini belirterek "Eli kanlı katliam sorumlularının güvenliklerini sağlamak için İstanbul'da yaşayan herkesi potansiyel suçlu ilan eden anlayış, TRT çalışanlarını gözaltına aldı" dedi. TRT Genel Müdürlüğü ise yaptığı açıklamada, zirveyi izleyecek gazetecilerin akreditasyonunun TRT Harbiye Radyoevi binasında gerçekleştirileceğini hatırlatıp, uygulamanın "normal" olduğunu söyledi.

✓ Esenyurt NATO ve Bush Karşıtı Platform'un düzenlediği NATO karşıtı eyleme katılan 150 kişi, "Emperyalist İşgale ve NATO'ya Son" pankartı açarak, 22 Mayıs günü AKP ilçe binasına yürüdü. Kitleye saldıran jandarma, 10 kişiyi gözaltına aldı.

✓ Mersin Taş Bina önünde 25 Mayıs günü bir basın açıklaması yapmak isteyen ESP'lilere polis saldırdı, 8 kişi gözaltına alındı.

✓ Bahçelievler Altınyıldız Fabrikası önünde ABD ve NATO karşıtı bildiri dağıtan EMEP'liler 26 Mayıs günü Terör Şubesi tarafından gözaltına alınarak 17 saat tutuldu.

✓ Kayseri Hunat Meydanı'nda 25 Mayıs günü imza standı açmak isteyen 6 ESP'li polis tarafından engellendi.

✓ 27 Mayıs günü Mersin'de düzenlenen NATO karşıtı eyleme polis azgınca saldırdı ve çok sayıda kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı.

polisi tarafından barikatla kesildi. Öğrencilerin kararlılığı sayesinde polis geri adım atmak zorunda kalırken, halkın alkışlarla destek verdiği gençlik, AKP önüne sloganlarla yürüdü ve bir basın açıklaması yaptı. "NATO'ya Geçit Yok, Kahrolsun Emperyalizm" pankartı açan öğrenciler "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP" sloganları attılar.

KAYSERİ: 23 Mayıs günü KESK Şubeler Platformu tarafından düzenlenen eylemde, "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" ve "ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları atıldı.

TRABZON: Karadeniz Teknik Üniversitesi öğrencileri, 24 Mayıs günü düzenledikleri eylemle "dünya halklarının katillerini ülkemizde istemiyoruz" dedi. Yapılan açıklamada, "Türkiye, Filistin, Irak'ta katledilen direnişçilerin, ezilen, sömürülen, işkencelere maruz kalan, tecavüze uğrayan, çocuk yaşta hunharca öldürülen halkların ödediği bedellerin karşılıksız kalmayacağı belirtilen açıklamanın ardından "NATO'ya hayır" sloganı atıldı.

KOCAELİ: 26 Mayıs günü Kocaeli Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde NATO Karşıtı Öğrenciler eylem yaptı. Aralarında Kocaeli Gençlik Dernekli öğrencilerin de bulunduğu gençlik kitlesi, kampüs içinden sloganlarla yürüyerek giriş kapısına geldi. Burada yapı-

✓ 26 Mayıs günü Tuzla İçmeler Tren İstasyonu'nda bir eylem yapan “Limter-İş” sendikası üyesi işçiler, “Katil ABD Ortadoğu'dan Defol”, “BOP İşgaldir, İşsizliktir, Katliamdır, Yoksulluktur” ve “Katil İsrail Filistin'den Defol” dövizleri taşıdılar. İşçiler, tüm emekçileri NATO'ya karşı mücadeleye çağırdı.

Sayı 110

39

30 Mayıs
2004

İngiltere'nin başkenti Londra'da 22 Mayıs'ta Savaş Durdur Koalisyonu tarafından yapılan "Askerler Hemen Geri Çekilsin" mitingine katılan 7 bin İngiliz, "Acil Eylem Çağrısı" yaptı.

KESK Ankara Şubeler Platformu, İsrail'in katliamlarını İsrail Büyükelçiliği'ne siyah çelenk bırakarak protesto etti. Memurlar, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", " Yaşasın Halklarının Kardeşliği" sloganlarını atarken, Platformun Dönem Yürütmesi adına bir açıklama yapan Kemal Uğurlu, İsrail siyonistlerinin, tecrit, katliam politikaları uyguladığını söyledi. "Asıl saldırgan ve Şaron'un destekçisi Amerikan emperyalizmdir" diyen Uğurlu'nun konuşmasının ardından, Büyükelçiliğin girişine "Filistin'de Vahşete Hayır" yazılı siyah çelenk bırakıldı. Eylemin ardından Filistin Büyükelçisi Fuad Yasin ziyaret edildi.

“ALLAH ALLAH ALLAH...” Vurun Vatansever Gençliğe!

Edirne: 19-20 Mayıs günlerinde Trakya Üniversitesi Bahar Şenliklerinde, AKP'nin emriyle, gençlik düşmanı ittifak; Jandarma-polis-rektör-faşistler gençliğe saldırdı.

AKP İktidarı Vatansever Gençlik İstemiyor

Her yıl yapılan Bahar Şenlikleri çerçevesinde, devrimci demokrat öğrencilerin stand açmalarına, NATO'ya karşı gençliğin tepkisini dile getirmelerine rektörlük tarafından izin verilmedi. Bunun üzerine, içlerinde Edirne Gençlik Derneği Girişimi öğrencilerinin de yer aldığı devrimci, demokrat öğrenciler demokratik haklarını kullanarak standlarını açtılar. İlk saldırı 19 Mayıs günü yaşandı. NATO karşıtı afişler, pankartlar ve Öcalan posterleri bahane edilerek yaşanan saldırı, devrimci öğrencilerin direnişi ile püskürtüldü.

Ertesi gün, rektörlüğün davetiyle, polis ve jandarma tam bir güruh halinde, “allah allah allah...” nidaları ile gençliğe saldırdı. Bir tek mehter takımı eksik olan faşist güruh AKP'nin iman gücüyle vatansever, emperyalizme karşı çıkan gençliği susturmak istiyordu. İşbirliği yaptıklarıyla, it dalaşında birbirilerini yedikleri, koltuk için kavga verdikleri YÖK'çülerdi. Saldırdıkları bizim gençlerimizdi, bu ülkenin vatansever gençliği idi.

Devrimci demokrat öğrencilerin “Katliam Gibi Müdahale!” olarak nitelediği saldırı sırasında panzerler yürüdü, gaz bombaları, coplar havalarda uçtu. Düşmandı saldırdıkları. Gençlik susmadıkça, vatanseverlerin sesi hep duyulacaktı, bu nedenle susturulmalı, apolitikleşmeleri için terör estirilmeliydi.

Gençlik Barikatta Direniyor

Gençlik saldırı karşısında direndi. Mimarlık Fakültesi'ne sığındılar ve barikatlar kurdular. Gençlik Derneği Girişimi tarafından verilen bilgiye göre; bu sırada dışarıdaki öğrenciler destek için sloganlar atmaya başladılar. ‘Katil Polis Üniversiteden Defol’ sloganla-

ıyla direnişe destek olan gençliğin karşısına ise sivil faşistler çıkarıldı. Gençlik düşmanı ittifak tamamlanmıştı. Faşistler jandarma ve polis nezaretinde zincir ve sopalarla saldırdılar. Bu sırada, polisler fakültenin camlarını kırarak jandarma eşliğinde, öğrencileri öldürmeye devam ederek gözaltına aldı.

Rektör, tıpkı Madımak'ta 33 aydının yakılmasını “vatandaşlarımızdan kimsenin burnu kanamadı” diye karşılayan dönemin Başbakanı Çiller gibi, “*bir kişinin bile burnunun kanamaması sevindiricidir*” açıklaması yaptı. Oysa saldırı sırasında; Hasan isimli bir öğrenci okulun ikinci katından atıldı, durumu ağır. İkisi ağır olmak üzere, toplam 16 öğrenci hastaneye kaldırıldı. Onlarca öğrencinin vücutları yara bere içinde. Aynı gün 10 öğrenci evi basılarak terör estirildi.

İslamcı AKP “Saldır” Emri Veriyor;

AKP'nin Polisi “Allah Allah” Diye Saldırıyor

İslamcı Kanal 7 Gerçeği Tersyüz Ediyor

Toplam 88 öğrencinin gözaltına alındığı saldırı oligarşinin ilerici, politik gençliğe düşmanlığının boyutunu göstermesi açısından çarpıcıdır. Hepsisi nasıl da bir araya geliyor gençliğe karşı.

Gözaltılardan bir kısmı serbest bırakılırken, mahkemeye çıkarılan öğrencilerden 19'u “*haksız eylem ve davranışlarla eğitim ve öğretim çalışmalarına ara verilmesine neden olmak, cürüm teşkil eden fiili övmek, kamu malına zarar vermek, eğitim ve öğretim kurumlarına izinsiz afiş yapıştırmak*” suçlamasıyla tutuklandı.

Vatanseverliğin, düşünmenin, işbirlikçilere boyun eğmemenin, halk için bilim ve halk için eğitim istemenin bedelidir bu tutuklamalar. Gençlik bu bedelleri on yıllardır ödeyerek mücadelesini büyütüyor, yine büyütecek.

Basın, olayı çarpıtarak, “olay çıkaran öğrenciler” havası yaratarak verirken, bu konuda islamcı Kanal 7'nin eline hiçbir su dökemedi. İşlerine geldiğinde, baskıdan, polisin şiddetinden şikayet eden riyakar islamcılar, saldıran AKP iktidarı olunca her türlü zulmü nasıl destekleyeceklerini yine gösterdiler. Hele bir de polisin ve jandarmanın “allah allah allah” nidaları ile saldırdığını görünce, eminiz, “şimdi iktidar olduk, bunlar bizim tosuncuklar” diye kendilerinden geçmişlerdir.

Bu arada Edirne'deki saldırı Gençlik Dernekleri tarafından protesto edilmeye devam ediliyor. Bu protestolardan biri de 26 Mayıs günü Samsun'da Süleymaniye Geçidi'nde yapılan eylem oldu. “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” pankartının açıldığı açıklamada, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız” sloganları atıldı.

"YÖK Yasa Tasarısı Geri Çekilsin"

YÖK'e ve AKP iktidarının kendi YÖK'ünü kurma amaçlı yasa tasarısına karşı gençliğin eylemleri sürüyor.

Eskişehir'de, Gençlik Derneği, Sosyalist Gençlik Derneği, SDP, EHP ve DEHAP gençliklerinin AKP il binası önünde düzenlediği eylemde, "YÖK Yasa Tasarısı Geri Çekilsin" pankartı açıldı. "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Ferman Devletin Üniversiteler Bizimdir", "YÖK'ü YEK Değil Yok Edeceğiz" sloganları atılan eylemde basın açıklaması okundu. Açıklamada, gençliğin tepkileri nedeniyle kuruluşundan bu yana "YÖK'te reform" söylemlerinin hiç bitmediği belirtilirken, bunun aldatmaca olduğu dile getirildi. Gençliğe baskı konusunda hep birlikte davranıyorlar denilen açıklamada, *"Yanılıyorlar, asla bizi susturamayacaklar. Bizler üniversitelerimizi alıncaya kadar mücadele edeceğiz. Şiarımız 'HALK İÇİN BİLİM, HALK İÇİN EĞİTİMDİR'"* ifadelerine yer verildi.

GRUP YORUM'A ÖZGÜRLÜK

İzmir'de Dayanışma Konseri

İzmir Gençlik Derneği "Grup YORUM'a Özgürlük" konseri düzenledi. Konserde Derneğin müzik grubu Grup Harmanyeli ve Cevdet Bağca, türküler söyledi. 350 kişinin katıldığı konser sırasında yapılan konuşmada YORUM üzerindeki baskılara, tecrite, NATO zirvesine ve işkencelere değinildi. Gecede sık sık "Grup YORUM'a Özgürlük", "Türküler Susmaz Halaylar Sürer" sloganları atıldı.

Tutsaklık Zincirleri Kırılacak

İdilcan Kültür Merkezi tarafından 23 Mayıs günü "Grup Yorum'la Dayanışma Gecesi" düzenlendi. 200 kişinin katıldığı gecede Hıdır Çelebi, Meral Sarıyarlıoğlu İKM Çocuk Korosu'nun türküleri, Sema Ağabeyoğlu, A.Galip, Abdullah Oral'ın şiirleri yer aldı.

Gecenin ikinci bölümünde İdilcan Kültür Merkezi Müzik Topluluğu sahne alırken, tutsak Yorumcu'ların mektuplarından bölümler okundu. Zincirlenmiş bağlamanın zincirlerinin koparılması dakikalara alkışlandı.

Soruşturma ve Cezalar Yıldırılmaz

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde, gençliğe yönelik faşist saldırıyı, 1 Mart'ta yaptıkları yürüyüşle protesto eden 400 öğrenciden 21'ine açılan soruşturmada çeşitli cezalar verildi. Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde de 12 öğrenci hakkında Newroz etkinliklerine katıldıkları gerekçesiyle idari soruşturma başlatıldı.

Faşist provokasyon

25 Mayıs günü Kocaeli Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde, Gençlik Derneklerinin de bulunduğu öğrenciler, haklarında açılan soruşturmalara ilgili olarak rektörlüğe savunma vermek ve soruşturmayı protesto etmek üzere toplandılar. Alkışlarla kantin önünden rektörlüğe yürünürken, bir grup faşistin provakasyonu üzerine, faşistler dövülerek cezalandırıldı. Bu sırada, ÖGB'ler de gençliğin öfkesinden nasiplerini aldılar. Daha sonra, "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganı atılarak rektörlük önüne yüründü. Faşist provokasyonu duyan öğrencilerin okula girişinin engellenmesi üzerine, rektörlük önündeki öğrenciler ana kapıya yürüdü. Burada ÖGB'lerle arbeye yaşandı. Gençliğin kararlı tavrı karşısında ÖGB'ler geri adım atarken, dışarıdan gelen devrimci-demokrat öğrenciler içeri alındı. Kampüsteki NATO karşıtı masa'ya sloganlarla yürüyen öğrenciler, faşist provokasyonlara izin vermeyeceklerini, emperyalizme, baskılara karşı direneceklerini söylediler.

Dersim Gençliği: 'Zafer Direnenlerindir'

Dersim'de, Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, 26 Mayıs günü yaptığı eylemle, "NATO'ya, Tecrite ve İşkenceye Hayır" dedi. NATO zirvesine karşı gençliğin ayağa kalkacağı mesajı verilen eylemde "Zafer Direnen Halkların Olacak, İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, Bu Vatan Bu Halk Bizim, Kahrolsun Emperyalizm, Bağışsız, Özgür, Demokratik Bir Ülke İçin NATO'ya Hayır" sloganları atıldı.

Kaypakaya Anıldı

Bandırma Gençlik İnsiyatifi, işkence katledilen İbrahim Kaypakaya'yı 20 Mayıs günü andı. İşkencede direnişe yer verilen konuşmalarda, F tiplerindeki işkenceler, Ebu Garib örnekleri verildi. F tipi işkencesine karşı sürdürülen ölüm orucu direnişini anlatan Yaşatmak İçin Öldüler adlı film izlenmesi ile anma sona erdi.

Gençliğin Kaleminden

DEV-GENÇ'Lİ YOLDAŞLARIMA!

olsam, kalbim sizlerle attı. Açılış şenliklerinde, 6 Kasım çalışmalarında, forumlarda, boykotlarda gençliğe yönelik tüm saldırılarda sizinleydim. Kalbim, aklım sizinle. Dev-Genç'li olmak böyle de bir şey zaten. Halkımızın nerede bir acısını görsek, oradayız. Şimdi de halklara karşı başlatılan tecrit politikalarına karşı ölüm orucundayım. Günlerim ilerlerken ve saldırılar artarken sizlerle bugün de birlikteliğimizi belirtmek için yazıyorum.

Canlarım... Hepiniz içimdeki umut, yüzümdeki gülüş gibi yakın ve cıvıl cıvılsınız. Bugün önünüzde zorlu görevler var ve her zaman da cüretimizle üstesinden geldik. Önderimizin dediği gibi, "Bir Dev-Gençimiz vardı, yine var." İnanıyorum ki, ben ve benim gibi yeni yeni gençler de vatani, halkı için yola çıkacak. Dev-Genç geleneği bitmeyecek. Küllerimizden yeniden doğacağız. Evet zorlu dönemler. Daha da zorlanacak işimiz. Gençliğin dünyasına girmeyi, örgütlemeyi, değişimi başaracağız.

Emperyalizm gençliğe de yoğun bir saldırıya girişti. Halklar birbirine yabancılaştırılıp, umutları yok edilmeye çalışılırken, gençlik de yoz,

Ben de sizlerden biriyim, hala standartlara göre genç de sayılırım. Genç olmanın yanında bir de tutsağım. Gençlikle hep birlikte oldum. Yani içeride de

halkına yabancı bir kültüre itiliyor. Ümutları, hayalleri yönlendiriliyor. Bizler gerçek umut ve hayallerin bizlerle geleceğini, getireceğimizi biliyoruz. Kendimize güvenimizi yitirmeden, hedeflerimizi büyüterek yaşadığımız dünyayı, sömürüyü anlayarak, anlatarak yozlaştırmayı da önleriz. Biz Dev-Gençliler, her koşulda bu kültürün kırıntılarından dahi kendimizi kurtarmalı, kalın çizgiler çekmeliyiz aramıza. Ki, hedeflerimizi yerine getirebilelim. İdeallerimizin, ideolojimizin gösterdiği yoldan, devrim yolundan sapmayalım... Ailemizin gösterdiği yolu takip edelim yeter.

CHE'yi tanıyalım, onun mücadelecisi, öğretici hayatını, yaptıklarını, yanlış tanıyanlara tekrar anlatalım. Gençlik için Che örnek ve önderdir. Yine onun gibi devrim önderleri hepimize sayısız derslerle dolu. Bizim önderliğimiz, tarihimiz de öyle. Ancak bunları öğren-

mek, düzenle bağlarımızı tam koparmamıza bağlıdır. Özlemler, zaafılar, değişmeyen yanlar olacaktır. Yüzümüz hangi tarafa dönükse, o büyür ve gelişir. Olumsuzlukları büyüten ve geliştiren değil, değiştiren, değişimde öncülük eden olmalıyız.

Düzeni, son anımıza kadar savaşıp yeneceğiz. Kendi iç devrimimiz sürekli ve bunu hedeflerimizi büyüterek yapmalıyız.

Kısacası hızla büyümeliyiz. Ben de gençlik içinde sorumluluklar, görevler alarak büyüdüm. Görev ve sorumluluk bilinci insanlarımızı büyütür. Ben de sorumluluklarımı bildiğim için bu yolu tercih ediyorum. Hepinizi çok seviyor ve güveniyorum. İçinizden biri gibi kucaklıyorum.

13 Nisan 2004 / Selma Kubat

Sayı 110

42

30 Mayıs
2004

Bilim insanları da var

Ülkemizde bilim insanlarının, öğretim üyelerinin baskılara, yasaklara, gençliğe yönelik saldırılara karşı tavır aldığı ender rastlanan bir olaydır. 12 Eylül'den bu yana yaratılan apolitikleştirmeden, gözdağından, kimliksizleştirmeden onlar da nasiplerini almış, ilerici bilim insanları'nın çoğu üniversitelerden tasfiye edilmiştir.

Boğaziçi Üniversitesi'nde bir istisna yaşandı.

21 öğretim üyesi, ortak bir mektup kaleme alarak Rektör Sabih Tansal'a sundu. Mektupta üniversitede "güvenlik" gerekçe gösterilerek, gerek öğretim üyeleri, gerekse öğrencilerin etkinliklerine, demokratik eylemlerine karşı bas-

kılar kınandı. Demokratik her tür eylemin meşru karşılanması gerektiğini belirten öğretim üyeleri, ayrıca bu konuda bir de imza kampanyası başlattılar. Bildiride, baskıların NATO zirvesinin yaklaşması ile birlikte daha da yoğunlaştığına dikkat çeken öğretim üyeleri, her tür muhalefetin polisiye tedbirlerle engellenmeye çalışıldığını söylediler.

Gençlik eylemlerinin sık yaşanmadığı Boğaziçi Üniversitesi'nde geçtiğimiz günlerde, Derişim'de baraj yapımına karşı çıkan gençlerin bir eylemi polisin azgın saldırısı ile karşılaşmıştı.

Bütün öğretim üyelerinin alması gereken bir tavidir bu örnek. Baskıya, demokratik hakların polis zoruyla engellenmesine karşı çıkmak, bilimin, aydın olmanın da gereğidir.

Parasıyla yasa... İhale karşılığı demokrasi!

21 Mayıs'ta Dünya Bankası'yla yeni bir kredi anlaşması imzalandı. Bu anlaşmaya göre Türkiye'ye 2004-2006 yıllarında toplam 4,5 milyar dolar kredi verilecek.

Ama Dünya Bankası, verdiği kredinin karşılığında sadece faiz istemiyor. Daha fazlasını istiyor; kredi karşılığı olarak emperyalist tekellerin çıkarılmasını istediği yasalar var.

4,5 milyar dolarlık bu kredi "mali ve kamu sektörü yapısal uyum kredisi" olarak adlandırılıyor. Bunun pratikteki anlamı ise şu: Türkiye, bu krediyi kullanabilmek için;

- Mali ve kamu sektöründe "tam serbestleşme" için gereken yasaları çıkaracak.

- Kamu Mali Kontrol Rejimi, Kamu Yönetim Reformu gibi yasal düzenlemeleri en kısa sürede yapacak.

- Halk Bankası ve Ziraat Bankası başta olmak üzere Kamu bankalarının özelleştirilmesi hızlandırılacak.

İşleyiş bu; emperyalistler doları bastırıyor, istediği yasa-yı çıkarttıyor.

Bu yasaları güya TBMM çıkaracak; ama talimat Dünya Bankası'ndan. TBMM Dünya Bankası'nın, IMF'nin, AB'nin emrine verilmiştir. Durum budur. Bu demektir ki, artık satılmayacak.

Benden sonra tufan!

Dünya Bankası'ndan alınan bu kredinin 17 yıl vadeli ve ilk 4 yılının geri ödemesiz olduğu açıklandı.

Her iktidar böyle düşünmüştür. Ben bugünü kurtarıyorum da sonrası ne olursa olsun. Hepsi böyle dediği için de, bu ülke, böylesi bir borç batağının

içine çakılıp kalmıştır.

Aşağıdaki yazıda AKP'nin nasıl dizginsizce borçlandığını göreceksiniz. Bizden sonrası tufan anlayışıyla bol bol borç alıp, sonrasını düşünmeksizin, günü kurtarıyorlar.

Ver ihaleyi, kap üyeliği; değişmez AB standartı!

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, geçen hafta yaptığı açıklamada Türk Hava Yolları'nın ihtiyacı olan uçaklar için ihalelerin Fransa, Almanya gibi Avrupa ülkelerine verileceğini belirterek sözlerini şöyle tamamladı: "AB'ye üyelik konusunda müzakere tarihi üzerinde bu ihalelerin pozitif etkisi olmasını bekliyoruz."

İhaleler verilecek, karşılığında müzakere tarihi alınacak! Evet, gerçek bu; AB için "müzakere tarihi" verilmesinde olsun, oligarşiyle diğer ilişkilerinde olsun, belirleyici olan tekelin çıkarlarıdır. İnsan hakları, demokratik kriterler mi, onlar sadece pazarlık malzemesi; olsa da olur, olmasa da.

Sayı 110

43

30 Mayıs
2004

AKP iktidarının 1,5 yıllık bilançosu:

İç borç; 144 milyar dolardan 203 milyar dolara

Dış borç; 131 milyar dolardan 151 milyar dolara YÜKSELDİ

AKP müflis tüccar gibi. Durmaksızın borç alıyor. 50 yılda 144 milyar dolara ulaşan iç borcu, 1,5 yılda, 200 milyar dolara çıkardı. 1,5 yıl gibi bir zamanda 20 milyar dolar dış borç aldı.

Borç AKP'nin kamçısı; ama AKP "borç yiğidin kamçısıdır" atasözündeki yiğit yerine geçmiyor burada; AKP borçlanarak köleleşiyor, kamçıyı yedikçe efendisinin isteklerini yerine getiriyor.

"2004'te IMF'yi kapının önüne koyacağız" diye gelmişlerdi iktidara. Ama hala IMF'nin, Dünya Bankası'nın kapısı önünde sürünüyorlar.

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin "IMF'yle devam edeceksiniz" talimatı ve tabii "kriz" şantajları üzerine AKP yelkenleri suya indirdi; "dünya gerçekleri" deyip IMF'nin dü-

men suyundan çıkmayacağını açıkladı.

Borç batağı gittikçe derinleşiyor.

Türkiye borçların faizlerini ödeyemeyecek durumdadır artık. Borç faizlerini ödemek için yeni borç alıyor.

Ama AKP için önemli değil; çünkü nasıl olsa, o yük halkın sırtına yüklenilecek. Tekellerin karlarında bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da hiç eksilme olmayacak.

AKP, aldığı borçlarla bir yandan da "yardım" politikasını sürdürüp günü kurtarıyor. Halka "bedava" diye dağıtılan kömürlerin, erzakın parası borçlarla sağlanıyor. Yani, bugün bedava kömür aldım diye sevinenler, yarın bu faturayı daha ağır biçimde ödemekle karşı karşıya kalacaklar.

Kucaklayıcılık, kapsayıcılık, nasıl olur, nasıl olmaz? (Veya islamcılarla birlikte olabilir miyiz?)

Özellikle Irak'ta ABD saldırısına karşı geliştirilen eylemler çerçevesinde, ülkemizdeki muhalefet açısından yeni bir olgu gündeme geldi; bazı islamcı gruplarla sol bir arada oldu. (Daha öncesinde de bazı ortak eylemler olsa da bu tarz bir süreklilik kazanması yanı sıra ilkti.) Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu içinde birlikte yer alındı.

Tabii bu birliktelik, başından bu yana da çeşitli tartışmaları beraberinde getirdi. Kimi gruplar "islamcılarla birlikte olmayız" dedi; kimileri "Sivas katliamcılarıyla yan yana durmayız" dedi. 1979 İran devrimi hatırlatılarak devrimciler "uyarıldı"!

NATO ve Bush Karşısı Birlik içinde bu tartışmalar geçtiğimiz günlerde yeniden gündeme geldi.

Önce tartışmadan kısa bir kesit aktaralım:

- Basın-İş sözcüsü: *Özgür-Der'in bu platform içerisinde bulunmasından rahatsızız. Siyasal islamla aynı yerde olmayız.*

- Halkevleri: *Sokağa yansıyan politik islama biz müdahale ederiz. İslami motiflere hiçbir zaman izin vermediğiziz...*

- PSAKD: *Biz islami çevreler olmadığı için geldik buraya...*

Çeşitli konuşmacılar, bu arkadaşlara cevaben emperyalizme karşı tavır alan, NATO'ya, Bush'a karşı olan herkesin bu zeminde yer alabileceğini, alması gerektiğini belirtiyorlar ve bir konuşmacı da islamcılarının orada bulunmasına karşı çıkanlara şu soruyu yöneltiyor:

- *Peki Irak'ta direnenler islamcı değil mi?*

Basın-İş sözcüsü bu soruya şu cevabı veriyor:

- *Ben halk olarak görüyorum onları...*

Bu cevap mı şimdi?

Irak'ta ABD'ye karşı mücadele eden islamcılar destekliyor, ülkemizde ABD'ye karşı mücadele içinde yer alacak islamcıyla yanyana olmam diyor!

Tabii ki çelişkili, tutarsız bir tavır; izahı gerekiyor, ama izah etmek de zor; - *Ben halk olarak görüyorum onları...* deyip işin içinden çıkmaya çalışıyor.

Peki burada anti-emperyalist mücadeleye katılmak için kurulan platforma gelen islamcılar neden "halk"tan değil?

Kimin halk olup olmadığına neye göre karar veriyor?

Cevabın tutarsızlığı, komikliği bir yana, halk hareketini geliştirmek isteyen biri açısından da akıllıca değildir. Devrimcilerin önderlik misyonundan uzaktır. Hemen belirtmek gerekir ki, islamcı grupların bu anti-emperyalist zeminde varlığına karşı çıkanların bir çoğu, bu noktadaki "duyarlılığı", başka ittifaklarında göstermez. Bir yan-

dan kapsayıcılık, kucaklayıcılık adına, soldaki ilkesizliklere, ideolojik savrulmalara, solla bağdaştırılamayacak tavırlara göz yumuluyor, diğer yandan kapsayıcı davranmak gerektiği noktada tutarsız gerekçelerle daha geniş birliklerin önüne çıkılıyor. Mesela, "ittifak"ları bozmama adına, solda Amerikan müdahaleciliğinin savunulmasına pekala sesiz kalınabiliyor. Mesela, kimi aydınların devrimcilere küfür, hakaret içeren düşünce ve tavırları, "kapsayıcılık" adına eleştirilmeyebiliyor. Bu çelişkili tavırlar, iktidar perspektifli düşünmenin yerini pragmatizm ve icazet hesaplarının almasının sonucudur.

Türkiye solu, işte bu açıdan dini ve dinsel karakterli hareketleri de tartışmak durumundadır. Solun önemli bir kesimi şu anda bu konuda oldukça sık yaklaşımlar içindedir.

Birincisi; toplumumuzdaki hakim kültürün bir parçası olan islamcı kültürü anlamak ve onu kitle çalışmasında, mücadele içinde nereye oturacağını saptamak açısından tartışmalıdır. Tutsak yakınları mevlüt okuttu, Grup Yorum bu mevlüte katıldı diye Türkiye solunda neler söylendiğini az çok hatırlayanlar, solun bu noktada kendi toprağından kopuk olduğunu bilir.

İkincisi; konjonktürel olarak bir çok islamcı hareket bugün dünya çapında emperyalizme karşı bir konum içindedir. Bunun yansıması olarak ülkemizde de benzer gruplar vardır. Bunlarla nasıl bir ilişki içinde olunacağı, ittifakın, ideolojik mücadelenin nerede başlayıp, nerede biteceği üzerine tartışılmak durumundadır.

Geçmişte islamcılar, oligarşinin yanında yer alarak halka, devrimcilere karşı çok şey yapmışlardır. İslamcılarının bir kısmı da böyle yapmaya devam ediyor. Ama bunların bir kısmı, bugün anti-emperyalist mücadele içinde bir biçimde yer almak istiyorsa sola düşen onları dışlamak, itmek değil, bu mücadelenin içine daha fazla çekmek, yüzeysel anti-Amerikancılığı'nı, daha tutarlı bir anti-emperyalizme dönüştürmeye çalışmaktır.

İslamcı grupların halka karşı politika ve eylemleri konusunda köklü bir özeleştirici içinde olduğunu söylemek mümkün değil. Ancak bunu tek ölçümüz haline getiremeyiz yine de. Pratiğimiz açısından esas alacağımız, fiilen halka karşı cephenin ve eylemin dışına çıkmış olmalarıdır. Halen bu noktada olan islamcı gruplarla elbette herhangi bir birlik tartışması olamaz, ancak bunun dışına çıkıp yer yer de olsa bizimle aynı cephede olma isteği gösteren gruplar karşısında tavrımız farklı olur.

Halkı birleştirme politikası, şu veya bu konjonktürde işgale, Amerika'ya, faşizme karşı daha geniş birlikler oluşturma politikası, sadece geçmişe değil, geleceğe bakarak oluşturulur.

Geçmiş unutmak, belleksizlik, elbette devrimciler için sözkonusu olamaz, olmamalıdır. Hangi kesim söz-

konusu olursa olsun, geçmişî unutanların yanılma ihtimali büyüktür. Ama sadece geçmişte şöyle oldu diye, yeni ve farklı gelişmeleri de görmezden gelemeyiz.

Eğer geçmişe takılınıp kalınacaksa, bırakın bazı islamcı gruplarla bir araya gelmeyi, solun bir çok grubu da yanyana gelemesin. Özeleştirisi verilmemiş nice çatışmalar, provokasyonlar vardır sol gruplar arasında da.

Ve yine tarih, belli bir dönemde birbiriyle uzun, kanlı çatışmalar yapan nice grubun, halk kesimlerinin farklı koşullarda yaptıkları ittifaklara da tanıklıktır.

Bütün mesele, anti-emperyalist, anti-oligarşik ittifakı büyütme, emperyalizme, faşizme karşı mücadeleyi geliştirmektir. İttifaklar politikasını belirleyen en temel olgu budur.

Solda kimileri, böyle bir iddia ve hedeften uzak olduğunu için, bu islamcı gruplar karşısında, günlük politikanın, hatta kâh oligarşinin, kâh küçük-burjuva çevrelerin, kâh reformizmin etkisi altında kalarak düşünmektedirler.

Bu etkilenmeler altında biçimlenen düşüncelerin devrimci bir perspektifi yoktur.

Ülkemizdeki sol küçük-burjuva çevreler, ne kadar ilerici olduklarını, hatta sosyalist olduklarını iddia etseler de, İslamcılar söz konusu olduğunda düzenin şeriat-laiklik ikileminin içine kolayca düşebilmektedirler. ÖDP reformizminin Susurluk ve 28 Şubat sürecinde “şeriatla karşı olma” adına adeta MGK’yla aynı cepheye düşmesini, TKP’nin düzenin icazetinde bir mahzur görmeyerek “şeriatla karşı” yürüttüğü kampanyayı, KESK genel başkanının emekçilerin hak ve özgürlüklerinin gasbedilmesine karşı bir eylemi “laikliği savunma” eksenine oturtmaya yönelik gafi, DİSK’ten çeşitli ilerici Odalara kadar pek çok kurumun zaman zaman oligarşinin güçleriyle “demokratik-laik düzeni” savunma söylemine ortak olması... gibi örnekler hatırlandığında, sözünü ettiğimiz savrulma ve etkilenmenin hiç de küçümsenmeyecek boyutlarda olduğu görülür.

Devrimciler, “şeriatçı” bir düzen oluşturulmasına karşı dururlar; devrimciler, dinin kitlelerin uyuşturulmasında, tarikatlar aracılığıyla pasifize edilmesinde bir araç olarak kullanılmasına karşı çıkarlar. Ama devrimcilerin bunu yapış biçimleriyle kendilerini “laik güçler” olarak adlandıranların, bunu yapış biçimleri farklıdır. Farklı da olmak zorundadır.

Yeniden “birlik” meselesine dönersek, devrimciler ittifaklarını temel, tali çelişiklere göre biçimlendirirler. Bugün bizim önceliğimiz ülkemizdeki Amerika’ya karşı olan islamcılara karşı mücadele değil, Amerikan İmparatorluğuna ve ülkemizdeki **Amerikancı İslamcılığa** karşı mücadeledir. Amerikancı İslamcılığa karşı mücadelede, eğer bazı İslamcı grupları yanımıza çekebilirsek, bu ideolojik ve politik olarak bizi güçlendirir.

Amerika’ya veya ülkemizde sömürünün, zulmün herhangi bir tezahürüne karşı bizimle birlikte mücadele etmek isteyen bir grubu “İslamcı” diye reddedenler, Etilin’deki, Irak’taki direnişî (ki o direnişlerin içinde devrimciler, islamcılar, ulusalcılar yanyanadır) desteklemelerini açıklayamazlar; tıpkı yazının başında aktardığımız tartışmada olduğu gibi ancak komik, tutarsız tanımlamalar yapabilirler.

Demokratik mücadele, bizim gibi ülkelerde militanca sürdürülebilen bir mücadeledir

1 Mayıs vesilesiyle Aynı Safta sayfamızda bu konu üzerinde durmuştuk. NATO’ya karşı yapılan eylemlere saldırıların yoğunlaştığı bugünlerde tekrar dikkat çekmekte yarar görüyoruz.

Eylem yerlerinden eylem biçimlerinin belirlenmesine kadar, saldırıların yarattığı baskı altında, polisin, iktidarın icazetini temel almaya kalkışmak, NATO’ya, emperyalizme karşı mücadeleyi zayıflatmak olur.

Elbette güçlerin durumu hesaba katılır her durumda; ama saldırı olmayacak, kavga çıkmayacak üzerine kurulu bir eylem programı olamaz.

NATO ve Bush Karşısı Birlik, demokratik, meşru hakkını kullanarak, demokratik eylemler yapıyor. Fakat biliyoruz ki, bunlar oligarşinin saldırısının önünde engel değildir.

Sen koskoca NATO’ya karşı bir direniş örgütleyorsun. Emperyalizmin en büyük askeri örgütünün planlama toplantılarının karşısına bir halk direnişî koymaya çalışıyorsun. Böyle bir mücadelede saldırı da olur, çatışma da. Bedeller de ödenebilir.

Bunu göze alamayıp, eylemlerin içini boşaltmaya kalkışmak, etkisiz alanlara çekmek, polisin kabul edebileceği biçimlerle sınırlamak kabul edilemez. Mesela, falan eyleme *aydınlar, meslek odaları katıl-sın, birlikte (yani siyasi gruplardan) kimse katılma-sın...* gibi anlayışlarla bir yere varılamaz.

Aydınlar katılsın, siyasi hareketler katılmasın... böylelikle polis saldırmayacak... bu anlayışla nereye varılır?..

Mesele yine, 1 Mayıs vesilesiyle tartıştığımız konuya geliyor; demokratik mücadelenin nasıl yürütüldüğü unutulmuş. Demokratik mücadeleyle saldırı-direniş, sanki birbiriyle tezatmış gibi ele alınıyor. Militarizm yokolmuş, legalist, yasalci, reformist bir tarz hakim olmuş beyinlere. Bu tartışmalar buradan çıkıyor.

Demokratik mücadele vereceksen, NATO’ya karşı direniş örgütleyeceksen, emperyalizmin işbirlikçilerinin saldırılabileceğini bilerek vereceksin. Yok bunlar göze alınmıyorsa, bu “ihtimal”ın ortaya çıktığı her noktada geri adım atılıyorsa, ne bu mücadelenin meşruluğu dayatılabilir, ne de güçlü bir protesto gerçekleştirilebilir.

Yine, NATO’ya karşı mücadele, **AKP’ye karşı mücadeleden ayrılmaz**. Bugün, emperyalizmin politikalarını ülkemizde uygulayan bu iktidardır. NATO’nun ülkemizdeki siyasi gücüdür ve zirvede yeni roller üstlenmeye aday olduğu bilinmektedir. Sloganlardan, açıklamalara kadar, AKP iktidarı da NATO karşıtı eylemlerde hedefe konulmalıdır.

“Yangınımla saldırıların önünde barikatım”

Tecrite karşı direnişte, 1 Mayıs günü bedenini tutuşturarak şehit düşen, Selma Kubat'ın, son mektuplarını, seslenişlerini yayınlamaya devam ediyoruz. Bu sözler, ölüme günler, saatler kalmışken edilen sözlerdir. Tarih yazarların, tarihe düştükleri “notlar”dır...

Bu sizlere son mektubum, ancak son merhabam değil. Her son bir başlangıç ve bugün 1 Mayıs 2004, benim yeniden doğuşum. Halkımın bağrına uğurlandığım gün olacak. Bugün burada yaktığım ateş, ki yalnız bedenimde değil. Yalnızca beden yanmadı yanmıyor da. Koca bir halk; işçisi, emekçisi, öğrencisi, işsiziyi yanıyorsa zaten. Ben bugün yalnızca “yazgımı” birleştiriyorum.

Bugüne kadar onlar için yandım, en çok içim yandı. 19 Aralık'ta 28 canımla birlikteydim, onlar içeride ben dışarıda, onlar için yandı içim. 6 Kasım'da Armutlu'da DÖRT can parçamla yandım. Onların da acısını taşıdım bugünlere. Hepsi direnenleri engellemek için vahşetin en üst sınırına tırmanmasıydı. Öfkem içimi yaktı. Ölüm orucu 4 yıldır sürüyor ve bugüne kadar 110 şehit verdik, hepsiyle daha da çok yandı içim. Emperyalizm, ABD, Afgan halkına saldırdığında, Filistin halkına karşı İsrail siyonizmini körüklediğinde ve en son Irak'a işgal güçlerini yığıp katliam yaptığında yanıyordu içim...

İçimdeki yangın, halkımın açlığında, yoksulluğunda, emekçilerin sefalet ücretinde, işçilerin grev yasaklamasında öğrenci gençliğe demokratik-akademik talepleri için saldırı olduğunda, büyüdü. Ailelerimize saldırıyor düşman, bizim öldüğümüzü duyurdukları için. AKP iktidarının bilançosunu, katliamını haykırdıklarından. Coplandılar yerlerde sürüklendiler, tutuklandılar... Hala NATO Zirvesi öncesi operasyon, komplo, tutuklamalar sürüyor. Ülkemizin yangın yeri olduğunu haykıranlar, bizim sesimiz olanlar, yani demokratik mücadele verenler tutuklanıyor. Ve bugün öfkem onların saldırılarından daha büyük. Ben bugün yaktığım ateşle yangınımınla tüm bu saldırıların önünde barikatım.

Bizlere ölmeyelim, direnmeyelim diye zorla müdahale ediyorlar. Bundan önce birçok yoldaşım müdahaleyle şehit düştü. Ben de zorla elimizden alınmak istenen direnme hakkımızı

savunmak için kendimi feda ediyorum.

1 Mayıs mücadele, birlik ve dayanışma günü bugün, kendi tercihim ve kararım. Birlik, mücadele ve dayanışma bizim direnişimizle olur. Benim fedamla güçlenir. Ben de alanlara akıyorum eylemimle. Yoldaşlarımla mücadeleden yana olanlarla bugün omuz omuzayım. Halaylarda yım, mutlu ve huzurluyum. Hiçbir saldırı, zorbalık 1 Mayıs alanlarına akışımızı durduramaz. Biz fedayı kuşanan yüreklerle çıktıkça zulmün karşısına, hiçbir engel tanımıyoruz. Dalcı'nın elindeki taş değil yüreğiydi. Ben de onun yüreğinin yanına katıyorum yüreğimi. Yüreğimiz düşmana savurduğumuz taşlardır.

İraklı çocuklar, Filistinliler ve bizler bütün saldırganları bu yüreklerle yenecek, halklarımıza kurtuluşu armağan edeceğiz. Biz kazanacağız. Zaferimiz fedayı kuşanan yüreklerimizdedir. Halkımı, yoldaşlarımı partimi ve tüm dostlarımı sevgiyle selamlıyorum. Halkımı, vatanımı, yoldaşlarımı, partimi, önderimi seviyorum. Hep aranızda olacağım, bunu biliyorum. Sizin feda diyen yüreklerinizleyim...

Gültekince Selamlar

Selma Kubat

1 Mayıs 2004 Saat: 14.00

GÜN NEDEN ÖLÜYORUM?

140. Bağımsız bir ülkede “yaşamak” istediğim için..
141. Dünya halklarının bağımsızlığı için...
143. Kadınlarımızın özgürleşmesi için...
144. Gelişeni ve yenileneni savunduğum için...
145. Düşmanı yenmek için...
146. Büyük dünyalar kurmak, büyük özelemleri dindirmek
147. Yoldaşlarım için. Onların bir tek teline zarar gelmesin
148. Doğacak güzellikleri görüyorum
158. Bir daha hiç mi hiç ölmek için
166. Fiziki yok oluşun hiçbir anlamı olmadığı için
167. Umut olmak, umudu büyütme için
170. Tecriti kırmak, halkıma ulaşmak için
174. Yeniden doğmak için
177. Çok yaşamanın değil, yaşadığım sürede doğru şeyler yapmanın peşinde olduğum için
178. Bütün insanların mutluluğu için
180. Duvarlara isyanımdan
184. Çocuklarımızın mutluluğu için
196. Yanmak için sayısız nedenim var...

Halkıma!

Bize güvenin kendiniz gibi bilin!

Ben bir feda savaşçıyım. Bugüne kadar 150. gün açlığa, sizin güveniniz ve size olan güvenimle geldim. Ben de sizlerden biriyim. Tarlada, ekinde, nohutta, fasulyede, arpada çalışan köylü, dağda sığır otlatan çoban, okulda öğrenci, dergide basın emekçisiyim, yani sizin gibiyim, sizdenim. Bana bugün kendimi feda gücünü veren de siz halkıma olan güvenimdir.

Biliyorum zor, “*babana bile güvenmeyeceksin*” deniliyor. Biliyorum, güven duymak zor, ahlaksızlık, yozlaşma, birbirini sırtından vurma, gammazlama, kazıklama almış başını gidiyor. Kime güveneceğinizi biliyorsunuz; kendinize ve kendiniz gibi olanlara, yani bizlere.

Bilek gücümle çalışırken neden dünya eşit değil diye çok sitem ederdim. Hala da böyle bir dünya yaratamadığımız için içim buruk. Ama mutlaka var böyle bir dünya ve yalnız hayal değil. Ve biz sizinle ulaşacağız.

Ben, siz aç kalmayasınız, çocuklarınızın rızkından kesip semirmiş yönetenlere yedirmeyesiniz diye ölüyorum. Ben, siz daha fazla acı çekmeyesiniz diye ölüyorum. Hastane kuyruklarında, veyahut ameliyat olup rehin kalmayasınız, kuyruklarda can vermeyesiniz diye... Yolu olmadığı için çocuklarınızı çalıştırmayasınız, çocuklarımız eğitim görsün diye ölüyorum.

Bugün bunlar mümkün değil, ama olacak!

Kendine basın emekçisi diyenlerimiz sayıca azalmıştır, ama ben basın yalan yazma-

sın diye ölüyorum. Ben sansür kalksın halkımıza gerçekleri ulaştırın, herkes gerçekleri bilsin istediğimiz için ölüyorum. Siz basın mensupları emperyalistlerin kalemi olmayın diye ölüyorum.

Gençlerimiz demokratik üniversitelerde bilimsel eğitim alsın diye ölüyorum. Ben de gencim ve bunu istediğim için hükümlüyüm. Bu istek için sadece 25 yıl ceza veriliyor bu ülkede. Evet! Yine versinler, yine de istiyorum bunları ve bunları istediğimiz için ölüm de zor gelmiyor. Acı gelmiyor. Siz de acımayın. Asıl acı olan, neden öldüğümü görmemek olur. Yansın! Yansın bu bedenden doğacak güzellikler varsa, acımaz.

Bu yangın tek benim bedenimde değil.

Halkım sizin için yanıyorum.

Bu yangını Irak'taki, Filistin'deki halkların bağrında da görebilirsiniz. Afganlı kadınların çaresizliklerinden, bir yılda 52 kadının ahlakını korumak için yandığını görün.

Bu yangın tek benim bedenimde değil. Düşmanımızın saldırdığı her ülkede büyüyor. Sarıyor dünyayı, saracak. Ahımız yerde kalmaz, kalmayacak.

Siz, Türkiye’de, vatanımda yaşayan tüm halklar olarak bilin ki, bu güç sizin içinizden çıkıyor. Bu gücü yaratan sizlersiniz. Sahip çıkın kendinizin olana, vermeyin düşmana.

Halkım! Sizi uğrunda yancak, kül olacak kadar çok seviyorum. Buna değersiniz, ‘değmez’ diyenlere değil, bize

kulak verin.

Sizin için yaşıyoruz...

Küllerimizi vatanımıza gömün. Küllerimizden doğacak dünyaya bakın... Uzak değil yakın, mutlu günler gelecek, inanın, bize güvenin...

Ben halkıma, sizlere güveniyorum. Gözüm arkada kalmayacak.

18 Mart 2004

Selma Kubat

20 Nisan

Uykum geldi

Ve zaten sonsuz uykuya dalacağım

Uyuyup uyanmayacağım

Bunca ayakta uyuyan

(Ben de çok uyudum ayakta)

Uyutulan insanların

sizin için de yakacağım

rüyaları

uykuları

uyuyanları

Alevlerin içinde

uyumayacak

Umutlu

şarkılar

besteleyeceğim

bütün uyuyanları

uykuları

yakarak

yanacağım

gideceğim

Benim de

alevden

kanatlarım

olacak

Yeniden

doğduğum

günde

O alev

kanatlarımı

açacağım

her yana

20 Nisan 2004

Sayı 110

47

30 Mayıs
2004

"Bir Efsane Gecesi"

22 Mayıs'ta Hollanda'nın S'Hertogenbosh şehrinde "Bir efsane gecesi" adıyla yapılan şölen 3000'in üzerinde kişinin ve çok sayıda sanatçının katılımıyla gerçekleşti.

Anadolu'nun isyan ve direniş tarihi damgasını vurdu geceye. Şiirler, sözler, müzik, skeçler, bu tarihi canlandırmaya çalıştı. Spartaküs'ten Günay Öğrener'e kadar dünya halklarının kahramanları çıktı sahneye bir bir. Üç bini aşkın kişi, kah sloganlarıyla, kah halaylarıyla, kah gözyaşlarıyla, öfkeleriyle yüzlerce yıllık bu direnişin içinde yaşadılar...

Şölen, Şair Mehmet Özer'in Spartaküs'ten başlayarak insanlığın direniş tarihini anlatan şiirsel konuşmasıyla başladı. Köln Halk Sahnesi oyuncuları mizansenleriyle direniş tarihini canlandırıdılar.

Bilgesu Erenus kendine özgü tarzıyla ölüm orucu direnişinin kahramanlarını ve Günay Öğrener'i anlatırken izleyenlerin gözyaşlarını tutamadıkları gözlemlendi.

Binlerce yüreğin, insanlık tarihinde geleceği, özgürlüğü ve adaleti temsil eden direnişçilerin anısına saygıya durduğu geceye, Erdal Erzincan, Hilmi Yarayıcı ve grubu, Fuat Saka, Edip Akbayram, Dortmund Yedi Yöre Halkoyunları Ekibi ve Civan Haco da Anadolu'nun dört bir yanından, değişik dillerden türkülerıyla katıldılar. Binler onların türkülerıyla coştı. Cezmi Ersöz'ün ölüm orucu direnişini anlattığı, "Suçtur umutsuzluğa kapılmak" kitabından bölümler yansıttığı konuşması ilgiyle dinlenildi. Bu arada yapılan konuşmalarda "1 Nisan operasyonu" adı verilen saldırıdaki hukuksuzluğa değinilerek emperyalizmin ve oligarşinin provokasyonlarının altedileceği vurgulandı.

Grup Yorum'un sahnede yerini almasıyla birlikte binlerce insan hep birlikte halaya durup Grup Yorum'a eşlik ettiler. Şölen boyunca umudun adını ve ölüm orucu direnişinin kahramanlığını haykıran sloganlar hiç durmadı.

Sayı 110

48

30 Mayıs
2004

İspanya: Uluslararası Tutsaklarla Dayanışma Konferansı

20-23 Mayıs tarihlerinde, Bask Ülkesi'nin San Sebastian Kenti'nde tutsaklar için uluslararası bir dayanışma konferansı düzenlendi. ABD, Korsika, Bretonya, İrlanda, Arjantin, Şili, Filistin, İtalya, Sri Lanka, Güney Afrika'dan tutsaklarla dayanışma ve aile örgütlenmelerinin katıldığı konferansa Türkiye'den TAYAD ve MKM katıldı.

Dört gün süren konferans boyunca, çeşitli paneller, toplantılar yapıldı. TAYAD temsilcileri, panellerin bir çoğunda konuşmacılar arasında yer alarak, ülkemizdeki ve dünyadaki siyasi tutsakların koşullarına, direnişlerine ilişkin hem bilgilendiren, hem direnişlerin nasıl şekillenmesi gerektiğine ilişkin önerilerini içeren konuşmalar yaptılar. Tecrite karşı mücadelenin emperyalizme karşı mücadeleyle içiçeliğini anlatan TAYAD temsilcileri, ülkemizdeki NATO'ya karşı sürdürülen kampanya hakkında da bilgi verip çağrıda bulundular.

Son gün sonuç deklarasyonu okunduktan

sonra dört bin kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşün temel talebi "Bütün Bask Tutsaklarına Özgürlük" idi.

Fransa: Bayon'da Panel

19 Mayıs'ta, Bask Ülkesi'nin Fransa kesimindeki Bayon Kenti'nde DHKC Enternasyonal, FHKC ve Korsika Direniş Hareketi temsilcilerinin panelist olarak yer aldığı bir enformasyon toplantısı düzenlendi. Toplantıda Filistin, Korsika ve Türkiye hapishanelerindeki baskılar ve direnişler üzerine görüş alışverişinde bulunuldu.

İsveç: RKU Kongresinde Dayanışma

İsveç Komünist Partisi Marksist Leninist (devrimci)'in gençlik kolu Devrimci Komünist Gençlik (RKU), 20-22 Mayıs'ta yaptığı 6. Kongresine onur misafiri olarak DHKC Enternasyonal, Almanya Marksist Leninist Partisi (MLPD) Gençlik Hareketi Rebell, Danimarka'dan Kızıl Gençlik temsilcilerini davet etti.

Rebell, Kızıl Gençlik ve DHKC Enternasyonal temsilcileri yaptıkları konuşmalarda halkların mücadele birliğine vurgu yaptılar.

“ F Tipi Hayat ”

Yazalı iki yıl olmuş. Değişen bir şey yok. Hayatımızın ortasına kurulmuş vahşet yatağı hayatları yutmaya devam ediyor. Devlet zulmünün son mimari zaferi. Artık hiç yokmuş gibi unutmak istediğimiz, nerede konusu açılrsa kulaklarımızı kapatıp sertçe başımızı çevirdiğimiz F tipi hücreler. İçinde usulca ölüme kayanların o korkunç tabutluklarda nasıl yaşadığını merak eden insan kalmadı mı? İçeridekilerle birlikte dışındakilerin de ustaca tecrit edilmiş olduğunu gösteriyor olabilir mi bu ölümüne kayıtsızlık?

Cumhuriyet tarihinin görmüş olduğu en zarif ve en acımasız Adalet Bakanı'nın hırstan gözü dönmüş bir tur operatörü gibi F tipi cezaevlerine toplu geziler düzenlediğini unutmamak. Henüz kan bulaşmamış temiz hücrelerin kapılarını, orasına burasına çiçekler yerleştirip sevgili basın mensuplarına açtığı günler geride kaldı. O furyada yayımlanmış fotoğraflar, uzak, âdetleri farklı bir dünyadan görüntüler olarak unutulmuş postalandılar. Oysa o hücreler artık dolu. Gözden ırak, insanlık ülküsünden arındırılmış hayatlar, büyük planın bir parçası olarak yaşıyor oralarda. Sessizliğimiz, onayımız oldu.

Zaten sayın Bakan'ın... uzlaşmaya asla gönlü yoktu. Edepsiz bir bilgenin aforizmasını hatırlatıyordu: "Neza-ket, iletişimsizliğin sanat için sanatıdır."

Tarihin belki en kıyıcı alayıyla 'Hayata Dönüş Operasyonu' adı verilen kanlı müdahalenin içyüzü her ne kadar aydınlatılsa da hak edenler cezalandırılmıyor işte. Resmi tarih, devletin bu karanlık girişimini örtbas etme çabasından vazgeçmiyor.

... İstanbul 2. İdare Mahkemesi, Bayrampaşa Cezaevi'nde, 'Hayata Dönüş Operasyonu'nda askerler tarafından öldürülen Murat Ördemci'nin ailesinin içişleri ve Adalet Bakanlığı'na açtığı davada, söz konusu bakanlıkları suçlu bularak 109 milyar lira tazminat cezası ödemeye mahkûm etme kararını oy birliğiyle almıştı.

'Hayata Dönüş Operasyonu'na 'katliam' dedik diye almış olduğumuz ceza da böylelikle yanımıza kâr kaldı.

Ama burada bitmiyor elbet. ... Operasyonlardan sonra hayatını kaybeden mahkûmların aileleri, operasyona katılan askerler hakkında kasten adam öldürmek suçlamasıyla suç duyurusunda bulundu. Bayrampaşa ve önce Üsküdar, sonra Ümraniye Cumhuriyet Başsavcılıkları'nca yürütülen hazırlık soruşturması, aradan geçen 41 aya rağmen hâlâ sonuçlandırılmadı. Bu davanın seyri, bir ibret belgesi olarak hangi hayata döndürüldüğümüzün özeti olacaktır.

Ne bilgi var ne belge!

Suç duyuruları üzerine başlatılan soruşturmada savcılıklar, Bayrampaşa operasyonu ile ilgili İstanbul İl Jandarma Alay Komutanlığı'ndan; Ümraniye ile ilgili de Gebze İlçe Jandarma Komutanlığı'ndan operasyona ka-

tilan görevlilerin isimlerini istedi. Söz konusu askeri kurumlar, çok şaşıracaksınız ama, savcılıkların talebine her seferinde 'ellerinde bilgi ve belge olmadığı' cevabını verip sonunda canları sıkıldığında kendi personelinin operasyona katılmadığı cevabıyla işi kestirip attı. Bu mercilere kalırsa kendi askeri personeli operasyon sırasında sadece çevre güvenliği ve operasyon sonrası sevklerle ilgili görev yapmıştı ve suç duyurusuna konu olan operasyon timi Ankara Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanlığı emrine bağlı askerlerdi. Ancak bu kişilerin kimliklerine ilişkin bilgiler sadece ilgili komutanlıktan öğrenilebilirdi. Bunun üzerine savcılıklar J. K. Ö. A. Komutanlığı'na aynı talepte bulundu. Cevaben komutanlık, yine şaşıracaksınız, ama operasyona katılan personel ile ilgili bilgi ve belge elde edilemediğini belirtti. Savcılık bunun üzerine, ... yeniden talepte bulundu. Hâlâ ne şaşırıyorsunuz, bu talebe de yanıt alınamadı. Savcılıklar dava açabilmek için görevli personelin isim listesine ulaşmak için çırpınırken, operasyonlar jandarmanın idari görevi sırasında olduğu için yasa gereğince İstanbul Valiliği'ne de soruşturma izni için başvuruda bulundu. Dönemin Valisi Erol Çakır, lafı hiç dolandırmadı. 'Şikâyetlerin asıl amacının devletin otoritesine karşı bir başkaldırı ve güvenlik güçlerini yıpratma amacı taşımaktadır' gerekçeyle soruşturma izni verilmediği kararını savcılıklara ilettiler.

Valiliğe inceden uyarı

Savcılık, operasyona katılan jandarma görevlilerinin kimliklerinin tespit edilemeyip ifade ve savunmalarının alınmadan karar verildiğini belirterek valiliğin kararına itiraz etti. ... Altı aydır bu itiraza da bir yanıt gelmiş değil. Savcılığın 'güvenlik güçlerini yıpratma ve devlet otoritesine başkaldırı' yolunda asla geçit verilmeyen çabaları sürerken Eyüp Savcılığı'na bir ihbar mektubu geldi. Ali Er imzalı mektup vicdandan söz ederek.. (Kendisi de görev almıştı) operasyonu bizzat yöneten ve tüm cezaevlerinde ölüm emirlerini veren baş failin Albay Burhan Ergin olduğunu açıklıyordu. Burhan Ergin'in şimdi Diyarbakır'ın Silvan ilçesi'nde görevli olduğunu, daha önce de Ankara'da Jandarma Özel Asayiş Komutanı olarak görev yaptığı da belirtiyordu.

... Şimdilik, bu noktadayız.

F tipi cezaevlerine ölüm orucuyla direnenlerden kaybettiklerimizin sayısı 110. Adalet Bakanı Cemil Çiçek, bir cezaevi ziyareti sırasında kendisine sorulan bir soruya karşılık, 'Cezaevi sözü içime dokunuyor. Buralar konukevi' demişti. Her gün şefkatli devletin o konukevlerinden mektuplar geliyor. O cehennemlerde yaşatılanlar, yılmadan duyurmaya çalışıyorlar seslerini. Ama onlar öldüklerinde gazetelerde haber olamayanlar. Öldürüldüklerinde katillerinden hesap sorulamayanlar.

Biz dışarıdakiler, çoktan hayata döndürülmüşüz. Kendi hücrelerimizde müebbet körlük. Vicdanımız çok tandır görüğe gelmiyor.

Yıldırım TÜRKER (24 Mayıs, Radikal)

29 Mayıs - 4 Haziran Şehitlerimiz

**Hüseyin
CEVAHİR**

1 Haziran 1971

İstanbul Maltepe'de yoldaşı Mahir Çayan'la birlikte kuşatıldığı evde çatışarak şehit düştü.

1947'de Dersim'in Mazgirt ilçesi'nin Mohundu (Darıkent) Nahiyesi'nde,

Kürt-Alevi bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. Köyünde açlığı, zulmü, ulusal baskıyı gördü, yaşadı. Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdiğinde, çok doğal olarak devrimci mücadeleye katıldı.

Bu mücadele içinde önder yanlarıyla giderek belirleyici bir rol oynamaya başladı. Hem teorik, hem pratik yetkinliğiyle THKP-C'nin kurucularından biri oldu. Toprak ağası ve tekeli burjuvalardan Has'lara yönelik kamulaştırma eylemi, İsrail Konsolosu Efrail Elrom'un kaçırılması eylemi başta olmak üzere, bir çok eylemde yer aldı.

Çeşitli dergilerde yazıları yayınlandı. Bunlardan biri de Aydınlık Sosyalist Dergi'nin Mayıs 1970 tarihli 19. sayısında yayınlanan "Diyarbakır, Bismil, Silvan izlenimleri"ydi. Kürt sorunu özel olarak yoğunlaştığı konulardan biriydi. Zaten THKP-C Genel Komitesi içinde de Doğu Anadolu sorumluluğunu üstlenmişti.

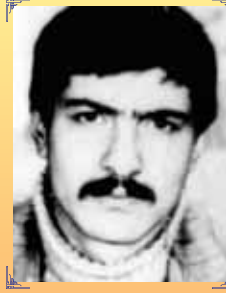
Daha o zaman büyük bir öngörüyle şu satırları yazmıştı:

"Doğu sorunu ancak devrimci yoldan çözüme bağlanabilir. Bu devrimci iktidar uğruna Kürt ve Türk devrimcileri, bütün yurtseverler omuz omuza çalışmalıdırlar. Halkları var olan, gerçek kardeşliği pekiştirilmeli, baş düşman emperyalizme karşı mücadele edilmeli ve uyanık olunmalıdır. Tek doğru yol budur. Yoksa hangi saflarda olursa olsun burjuva şovenizmine düşmek emperyalizmin oyununa gelmektir, bölücülüktür."

29 Mayıs'ta kuşatıldıklarında, teslim olmayı düşünmediler hiç. Tam 51 saat sürdü kuşatma ve direniş.

Parti-Cephe geleneklerinin ilk halkasında onlar vardır hep; **Mahir, Hüseyin ve Ulaş...**

Yolunuzdayız.

Tahsin ELVAN

1 Haziran 1982

İstanbul Maslak'ta polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

1960 yılında Trabzon'da doğdu. İstanbul'da devrimci harekete katıldı. Bu mücadele içinde kendini geliştirdi ve çeşitli görevler üstlendi. 12 Eylül sonrasında cuntaya karşı direnişi örgütleyen kadrolardan biri oldu. Çeşitli mahallelerin sorumluluğunu üstlendi. Aranmasına, polisin gözetimine alınanlar aracılığıyla gönderdiği tehditlere rağmen, görevlerini aksatmaksızın sürdürdü.

Onun katledildiği gün, Kenan Evren İstanbul'a gelecekti. İstanbul sokakları adeta işgal edilmişti. Bindiği minibüs Haciosman bayırında polis tarafından durdurulunca hiç tereddütsüz polisle çatışıp oradan uzaklaşmaya başladı. Haciosman bayırında sıkıştırılarak kurşuna dizildi... 12 Eylül sonrası direniş, onun gibi kadro ve savaşçıların eseri idi.

**Sadık MAMATI
Selçuk AKGÜN**

4 Haziran 1999

ABD'nin Yugoslavya saldırısına miksilleme amacıyla ABD İstanbul Başkonsolosluğu'na yönelik eylem sırasında şehit düştüler.

Sadık Mamati, Afyon'da Dev-Genç saflarında mücadeleye katıldı. 1994-97 arasında gözaltılar, tutsaklıklar yaşadı. Tahliye olduğunda yine mücadeleye hazırды. Topkapı Bölge sorumluluğuna atandı. Daha sonra da silahlı birliklerde yer aldı.

Selçuk Akgün, mücadeleye 12 Eylül öncesi başka bir siyasi hareketin saflarında başladı. 80 sonrası İstanbul'a geldi. Adli bir olay nedeniyle 5 yıla yakın tutuklu kaldı. 93'te firar etti... Firari olarak yaşadığı bu dönemde devrimci hareketle ilişki kurdu. En son İstanbul'da silahlı birliklerde görevlendirilmişti.

"Şengül Akkurt Ölümsüzdür!"

Ankara Kızılay'da feda eyleminde şehit düşen Şengül Akkurt, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyeleri tarafından 20 Mayıs'ta mezarı başında düzenlenen bir törenle anıldı.

Halkın şehitlerine sahip çıkmasını hiç bir zaman hazmedemeyen polis ve jandarma da oradaydı. Kameraayla çekim yapma gibi yöntemlerle anmaya katılanları taciz etmeye çalıştılar. Anmaya katılanlar ise, polisin tacizlerine rağmen, haklı, meşru törenlerini sürdürdüler.

ESP'lilerin de destek verdiği anmada saygı duruşunun ardından Selma Kubat'ın Şengül Akkurt'a yazdığı şiir okundu. Anmaya katılanlar arasında ölüm orucu şehitlerinden Feride Harman'ın annesi de vardı. Hatice Harman'ın konuşmasının ardından sloganlar ve marşlarla sürdürüldü anma.